COLECȚIA SFINX

ION OCHINCIUC

O NOAPTE ÎN „VENUS“

EDITURA
MILITARĂ

ION OCHINCIUC

O NOAPTE ÎN „VENUS"

roman

EDITURA MILITARĂ — 1974

ILUSTRAȚIA COPERTEI: GH. MĂRINESCU

CAPITOLUL 1

Pissy

Grădina-bar „Mon Jardin" era plină. Programul artistic — în toiul desfășurării. La o masă dublă, un actor sexagenar, cu aer adolescentin, anturat de cinci tinere frumoase, privea cu superioritate în jur.

„Uitați-vă la mine, nătăfleților! voia parcă să strige în gura mare. Sînt încă viguros... Mai în putere ca oricare dintre voi!"

Un tînăr pletos, cu ochi mari, negri, șireți, zîmbi condescendent către masa sexagenarului, strecurînd apoi femeii fanate de lîngă el :

— Maestrul are „marfă" proaspătă.

— Care dintre ele ? se arătă femeia curioasă.

— Blonda din stînga, îi precizează pletosul.

— O cunoști ?

— Nu... Dar are un aer provincial... E probabil o actriță de la Bîrlad sau de la Turda, dornică să vină în Capitală.

Urechea indiscretă a unui bărbos de la masa învecinată înregistră remarcile pletosului și le transmise în șoaptă comeseanului său. Acesta își îndreptă imediat atenția către noua achiziție a maestrului, cercetînd-o cu ochi de cunoscător.

— Ce zici, Tim ? îl consultă bărbosul.

— Nu-i rea.

— Încercăm ?

— Ar merita, conveni Tim, urmărind gesturile teatrale ale maestrului.

Aplauzele puternice, iscate de apariția pe ring a *showmanului* grădinii-bar, le acoperiră vocile.

— Pissy, se adresă maestrul noii sale achiziții, ești cam mortăciune în astă seară.

— Mortăcioasă, îl corectă blonda.

— Și bătrînicioasă ? îi ceru sexagenarul confirmare.

— Corect ! îl încredință Pissy.

— Cum ți se pare localul ?

— Mortăcios.

— Și programul ?

— Bătrînicios.

— În schimb tu ești un îngeruț !

— Nu-i bine, îi reproșă Pissy pe un ton didactic.

— Dar cum ?

— Înger.

— Nu aplici peste tot diminutive ?

— Nu.

— Da' care-i sistemul tău de alcătuire a diminutivelor ?

— Secret, îi zîmbi Pissy îngerește.

— Ai niște ochișori superbi.

— Ochiuți, îl corectă Pissy.

— Mari, albaștri, profunzi, declamă actorul. Știi că ești un tip interesant ?

— Știu.

— Chiar foarte interesant, stărui maestrul. O fericită combinație între tipul nordic și cel meridional.

— Păi așa sînt, îi confirmă Pissy. Mama e norvegiană și tata sîrb.

— Iar tu... româncă.

— Evident ! îi zîmbi Pissy îngerește.

Cu un gest larg, îndelung studiat și utilizat, maestrul își așează mîna mare, butucănoasă, peste șuvițele lungi, sinuoase, blond-strălucitoare, ale fetei. Aceasta-i suportă mîngîierile fără să clipească.

— Superb păr ai, Pissy.

— Știu, rosti fata sec.

— Și vrei să te faci cîntăreață ?

— De romanțe, îi preciză fata.

— Ai participat la vreun concurs ?

— Nu.

— Ai luat lecții de canto ?

— Multe.
— Şi ce-a zis profesorul tău ?
— Că e păcat să îmbătrînesc într-un tîrg prăpădit.
— Ai vreo meserie ?
— Tehniciană... Am lucrat pe-un şantier.
— De construcţii ?
— Nu !... Geologic.
— Eşti atît de dulce, Pissy ! continuă maestrul să-i mîngîie şuviţele lungi şi blonde. Cred că am să te pot ajuta... Chiar mai mult decît speri.
— V-aş fi îndatorată pe viaţă, maestre ! privi fata în ochii mici, obosiţi ai actorului.
— Dar tu eşti fetiţă cuminte şi ascultătoare ?
— Evident.
— Şi n-ai să mă superi ?
— Niciodată.
Maestrul oftă mulţumit şi lăsă să-i alunece mîna spre şoldurile rotunde ale fetei. Dar degetele îi înţepeniră la mijlocul drumului. În faţa lui, schiţînd un zîmbet politicos, apăruse Tim.
— Mă iertaţi !
— Ce vrei ? îi ripostă actorul cu aversiune.
— Sînteţi un ingrat, maestre ! continuă Tim netulburat, lăţindu-şi zîmbetul. Dumneavoastră cu cinci dive, iar eu şi cu Bob ne aflăm singuri şi-n mare suferinţă.
— Comandaţi tot ce doriţi în contul meu, încercă sexagenarul să scape de nepoftit.
— Nu mîncarea şi băutura ne lipsesc, îi replică Tim privind languros spre blonda Pissy, ci o parteneră de dans.
— Du-te dracului ! se zbîrli actorul la el. Eşti beat !
— Betuţ, maestre, îl corectă pe neaşteptate Pissy.
— Mulţumesc ! îi răspunse sexagenarul acru. Şi adăugă ofensat : Dacă vrei, n-ai decît să te duci la masa lor.
— N-ar fi mai bine să vină domnii la masa noastră ? îi sugeră Pissy.
— Ce părere aveţi, maestre ? stărui Tim pe lîngă actor.
— Să vă ia naiba pe toţi ! rosti acesta mîhnit. Mi-aţi stricat toată seara.
Fără a se sinchisi de sexagenar, Tim făcu semn amicului său bărbos să vină la masa celor cinci dive, iar el îşi trase un scaun lîngă Pissy.

— Aveți ceva împotrivă dacă vă țin de urît ? o întrebă formal pe fată.

— Nu ! Poftiți ! îl invită aceasta.

— E cazul să mă recomand ?

— Mi-e egal, îi replică Pissy cu nepăsare.

Sosi între timp și bărbosul care se înclină, recomandîndu-se :

— Îmi dați voie ? Anastasie Bob, iar pentru amici : Tase.

— Încîntată de cunoștință, Pissy, îi zîmbi fata. Ia loc.

— Excepțional ! izbucni Tim bucuros de descoperirea făcută. Deci nu te cheamă Pissy ?

— Nu, îi precizâ fata.

— Deci și eu sînt „Pissy" ? îi ceru Tim confirmarea.

— Evident.

— Și eu ? voi Bob să afle.

— Și tu, Pissy.

— E nemaipomenită ! continuă Tim extaziat. Am un fler nemaipomenit.

— De ce, Pissy ? îi zîmbi fata îngerește.

— Îi spuneam lui Bob că ești taman ce ne trebuie.

— La ce ?

— Avem noi un plan.

— Măreț ?

— Excepțional, cu bătaie spre formidabil !

— Dar tu cine ești, Pissy ?

— Tim.

— Adică ?

— Timotei Cavarnali.

— Bun, aprobă fata. Tim Cavarnali. Nume predestinat.

— Sînt un geniu, Pissy, se făli Tim. Dar pe tine cum te cheamă ?

— Angela Doliș.

— Sună frumos, observă Bob. Merge pe afiș.

— Credeți ? se arătă fata interesată.

— Absolut ! susținu Bob cu înflăcărare. Afiș de teatru, de cinema...

— Eu vreau să cînt, îi preciză Angela, cu toate că știu să și dansez.

— Perfect ! exclamă Tim.

— Dar voi ce învîrtiți ? se adresă ea amîndurora.

— Oameni ai artei, îi replică Tim.

— Mai concret ?

— Eu sînt regizor, scenarist şi impresar, iar Bob este un excepţional *showman*.

— Ce-i aia ? făcu Angela nedumerită.

— Un tip priceput la toate, îi explică Tim. Cîntă, dansează, imită, face jonglerii, prestidigitaţii, hipnotism...

— Grasul ăsta ? se întoarse fata neîncrezătoare spre Bob.

— E excepţional, Pissy ! o încredinţă Tim.

Angela Doliş stărui mai mult cu privirea asupra chipului rotund, cu ochi mici, vicleni, ai lui Tase Bob.

— Grăsuţ şi cheluţ, remarcă ea, dar simpatic.

— E o bomboană, Pissy ! o încredinţă Tim.

— Lucraţi pe undeva ? se interesă fata în continuare.

— Vai, Pissy ! se arătă Tim ofensat. Şuşaneaua e sfîntă.

— Pică şi mai consistent, adăugă Bob.

— Şi unde intenţionaţi să vă produceţi ?

— Pe litoral, rosti Tim îmbietor.

— Trei luni sîntem asiguraţi, îl completă iarăşi Bob.

— Ar fi o idee, se arătă Angela interesată. Dar mie ce mi-ar reveni din afacerea asta ?

— Împărţim totul frăţeşte, îi preciză Bob.

— Ce zici, Pissy ? o îmbie Tim.

— Mîine ne apucăm de treabă, hotărî fata pe loc.

— Maestre, se adresă Tim bucuros sexagenarului care patrona masa dublă. Putem comanda şampanie ?

Bătrînul actor ridică scîrbit din umeri.

Vocea dogită a şefului de orchestră invită consumatorii la dans.

— Mergem şi noi ? o îmbie Tim pe Angela.

— Cu plăcere, Pissy !

Dansau potolit, studiindu-se reciproc.

— Eşti cam frumos, Pissy, îşi complimentă Angela Doliş partenerul de dans.

Flatat, Tim Cavarnali îşi îndreptă umerii largi şi începu să-şi răsucească şoldurile înguste. Pe faţa-i smeadă, cu o mustăcioară fină, păstra acelaşi zîmbet de fante.

— Cîţi ani ai, Pissy ? îl întrebă Angela.

— Treizeci.

— Tînăr, frumos, isteţ, excelent dansator... Cam placi, Pissy !

— Chiar şi ţie ? o privi Tim galeş.

— Cumințel, Pissy, îl preveni Angela. Noi sîntem asociați.

— N-are nici o importanță, îi replică Tim cu nepăsare. Rămîne în familie !

— Nu, Pissy !... „Les affaires sont les affaires".

— Cultă ești, Pissy ! remarcă frumosul pe un ton glumeț.

— Mie-mi spui ! îi replică fata. Sînt o superbă și o isteață.

— Cu istețimea ia-o mai încet, Pissy, o preveni Tim. În asociația noastră poți fi mai frumos, dar nu și mai deștept. Ai reținut ?

— N-am să uit, îi făgădui Angela. Dar spune-mi, istețule, arătă ea spre masa dublă patronată de sexagenar, cu ce-l aveți la mînă pe boșorogul ăsta ?

— Secret de afaceri, Pissy, o preveni Tim.

— Șantaj sentimental ? insistă Angela.

— Pissy, dragă ! făcu Tim cu un început de iritare. Va trebui să te inițiem asupra celor zece porunci ale asociației noastre.

— Și care-i prima ?

— „Tăcerea e de aur !"

— S-a notat și s-a memorat. A doua ?

— „Crede și nu cerceta".

— Voi „credeți" în mine ? îl iscodi fata pe neașteptate.

— Grăbită mai ești, Pissy ! îi zîmbi Tim protector.

Angela tăcu și se dărui dansului. Orchestra atacase o melodie mult mai vioaie. Perechile începură să se dezlănțuie. Tim își scutura sălbatic umerii și pletele negre. Dar Angela se menținea la aceleași mișcări reținute. La sfîrșitul dansului, Tim, gîfîind, luă fata de braț și-o conduse spre masa dublă. Bob îi întîmpină cu un rînjet care-i dezvelea dinții mari.

— Sînteți o pereche potrivită, remarcă el.

— Pissy e tare nebunatic, se plînse Angela.

Tim ceru o cupă de șampanie, închină, bău, și se adresă fetei ca din întîmplare :

— De unde spuneai că ești, Pissy ?

— Din București, îi răspunse ea prompt.

Tim își fixă gînditor ochii în fundul cupei, strecurînd apoi o privire piezișă spre Angela :

— Maestrului îi vorbeai parcă de nu știu ce „tîrg prăpădit."

— Acolo am avut „locul de muncă".

— Părinții ? stărui Tim cu aceeași privire piezișă.

— Au murit.
— Demult ?
— Pe mama aproape că n-o mai țin minte, iar tata a pierit anul trecut într-un accident de mașină.
— Era mașina lui ?
— Nu... A întreprinderii.
— Unde lucra ?
— În comerț... La aprovizionare.
— Ești deci orfană, Pissy ! constată Tim.
— Vă supără ?
— Nu ! Dimpotrivă ! se grăbi Bob s-o liniștească.
Dar Tim îl făcu să amuțească, aruncîndu-i o privire aspră.
— Mă chestionați de parcă ați fi de la procuratură, le reproșă Angela.
— Nu uita porunca a doua, Pissy, îi aminti Tim.
— Scuze.
— Unde stai în București ? continuă Tim s-o descoasă.
Angela indică adresa unui bloc din Drumul Taberei, precum și-un număr de telefon.
— Ai o garsonieră ? interveni Bob vădit interesat.
— Un apartament de două camere, îi preciză fata.
— Mai locuiește cineva acolo ? continuă Bob.
— Nu.
— Perfect, rosti *showman*-ul satisfăcut.
— Poimîine dimineață, la ora zece, îți dăm un telefon, concluse Tim.

CAPITOLUL 2

Johnny Bigg cel curios

Aşezat la o masă de pe terasa restaurantului „Monte Carlo" din Cişmigiu, Barbarossa privea fără chef în jur. Paharul de coniac din faţa sa nu-l prea atrăgea. Nici proaspătul număr al cotidianului de după-amiază nu i se părea demn de luat în seamă. Doar trecerea cîte unei minijupiste pe alee mai isca o lucire jucăuşă în ochii săi mari şi verzi.

Barbarossa se număra printre figurile pitoreşti ale localurilor bucureştene. Statură de gladiator, faţă lată, acoperită de o barbă roşie, stufoasă — podoabă de la care i se trăgea şi porecla — tînărul era cunoscut nu numai ca publicist, susţinînd rubrica de automobilism a unui săptămînal, ci şi ca un veritabil cascador.

— Mai doriţi ceva, domnu' Barbarossa ? întrebă ospătarul.

— O cafea mică.

— Astăzi nu prea sînteţi în apele dumneavoastră, remarcă ospătarul.

— Nu prea, îi zîmbi bonom publicistul-cascador.

Ospătarul se îndepărtă ca să îndeplinească noua comandă a clientului său. După cîteva minute însă, cînd reveni cu ceaşca de cafea aburindă, constată uimit că acesta nu se mai afla la masă.

„S-o fi dus pînă la toaletă", presupuse ospătarul.

Aşează ceaşca pe masă şi se ocupă de alţi consumatori. Dar, după vreun sfert de oră, observă că Barbarossa tot nu se înapoiase. Ospătarul privi nemulţumit în jur. Nu era îngrijorat

de cei cîțiva lei ; Barbarossa nu era omul care să plece fără să-și achite consumația.

„Ce-o fi pățit" ? se întrebă ospătarul nedumerit.

Dacă și-ar fi aruncat însă privirile ceva mai departe, pe aleea din preajma terasei, l-ar fi descoperit stînd pe o bancă în compania unui bărbat de vreo patruzeci și cinci de ani, îmbrăcat sobru, care vorbea românește cu un accent străin.

— Nu-i frumos ! îi reproșa publicistul-cascador, pe un ton glumeț, străinului.

— Dar ce fac ? se arătă acesta surprins.

— Trageți oamenii de limbă.

— Credeți ? îi zîmbi nițel încurcat străinul.

— Am dovezi, îl avertiză Barbarossa.

— Declarațiile lor ? îl privi străinul curios.

— Nu numai atît, continuă Barbarossa. Discuțiile dumneavoastră au fost înregistrate.

— De cine ? De Securitate ?

— Probabil că v-au luat și ei la ochi.

— Și altcineva ?

— Eu.

— Mă surprinde, îi declară străinul. Nu v-am văzut niciodată pînă azi în preajma mea.

— Am fost, totuși, îl preveni Barbarossa.

— Îmi puteți spune și cam ce-am discutat ?

— Multe și aparent mărunte.

— Mai concret ?

— Alaltăieri, tot pe o bancă de aici, ați stat lîngă un bărbat de vreo treizeci de ani, brunet, înfățișare modestă, funcționar la o întreprindere comercială.

— Așa ! îl îndemnă străinul, închizînd ușor pleoapele.

— Întîi i-ați cerut voie să vă așezați lîngă el, îi precizâ Barbarossa.

— Să zicem, conveni străinul.

— Apoi l-ați servit cu o țigară... Vă spun și marca : „Benson and Hedges".

— E interzis ? întrebă străinul ironic.

— Nu.

— Și după-aceea?

— Ați intrat în vorbă cu funcționarul.

— Cunoașteți ce-am discutat cu el ?

— La început — banalități: despre vreme, despre moda bucureștencelor și mai ales despre frumusețea lor.

— Aveți într-adevăr femei frumoase, remarcă străinul.

— Avem.

— Și-apoi ?

— Cu discreție și, mărturisesc, cu abilitate, ați ajuns să vorbiți după aceea despre veniturile oamenilor din România, despre starea lor de spirit...

— Curiozitate firească de turist, remarcă străinul.

— Oare ? îl privi Barbarossa neîncrezător.

— Susțineți că aș fi depășit limitele admise ?

— Flagrant ! îi reproșă publicistul-cascador.

— În ce sens ?

— Un turist obișnuit nu se interesează în care unitate militară și-a satisfăcut interlocutorul său serviciul militar, cum se comportau comandanții și mai ales cine erau aceștia.

— L-am întrebat eu așa ceva ?

— Mai mult decît atît, continuă Barbarossa. Voiați să știți pînă și ce potențial de luptă avea unitatea respectivă.

— Mă îngroziți, domnule ! exclamă străinul stupefiat. Dacă ați reclama așa ceva serviciului de contrainformații din țara dumneavoastră, aș putea fi acuzat de spionaj.

— Păi faceți într-adevăr spionaj, îi declară Barbarossa senin.

Pe fața mică, rozalie, a străinului apăru o umbră de îngrijorare.

— M-ați pus pe gînduri, rosti el.

— Ar fi și cazul, îl sfătui Barbarossa.

— Știți cumva și cine sînt ?

— V-am văzut intrînd și ieșind din birourile unei agenții comerciale.

— M-ați urmărit, deci ?

— Pas cu pas.

— Îmi cunoașteți și numele ?

— John Bigg ! Și Barbarossa adăugă cu condescendență : Deși statura vă infirmă numele.

— Nu-i unicul paradox din lume, filozofă străinul. Și fiindcă veni vorba de paradoxuri, modul în care m-ați acroșat mi se pare cel puțin straniu.

— Dar eficient.

— Sînt trei posibilități, cugetă John Bigg.

— Posibile, îl completă Barbarossa cu o sclipire ironică în ochi.

— Prima ipoteză, continuă străinul netulburat, mi se pare cea mai plauzibilă.

— Anume ?

— Sînteţi ofiţer de securitate.

— Aşa, înregistră Barbarossa senin.

— Dar mă îndoiesc.

— De ce ?

— N-aţi binemerita de la şefii dumneavoastră procedînd astfel.

— Adevărat, recunoscu publicistul-cascador.

— Încît m-aş opri la a doua ipoteză.

— S-auzim ! îl îndemnă Barbarossa.

— Nu puteţi fi decît un amator care urmăreşte oarecare beneficii personale.

— Aţi început să vă apropiaţi.

— Nişte sume în valută forte, depuse la o bancă occidentală, v-ar prinde tare bine. Nu-i aşa ?

— Şi-ncă ce bine mi-ar prinde ! îi mărturisi Barbarossa.

— Dar pentru a obţine aşa ceva, ar trebui să oferiţi în schimb nişte servicii excepţionale, îl preveni John Bigg.

— De aceea mă şi aflu în clipa asta aici.

— Mă bucură, rosti străinul.

— Plăcerea e de partea mea, se înclină Barbarossa politicos.

John Bigg scoase un pachet de ţigări tot marca „Benson and Hedges", şi-l servi.

— Mulţumesc ! Nu fumez.

— Duceţi o viaţă cumpătată ! observă John Bigg.

— E musai, îi declară cascadorul. Trebuie să fiu mereu în formă.

Străinul îşi plimbă ochii mici, iscoditori, peste musculatura de Hercule a cascadorului.

— Sînteţi un exemplar reuşit, constată. Iar dacă mai posedaţi şi-o inteligenţă corespunzătoare, mă felicit că v-am întîlnit.

— Mai aveţi vreo îndoială ?

— Una singură. Pentru cine mai lucraţi ?

— Eu nu mi-am îngăduit să vă pun o asemenea întrebare, îl preveni Barbarossa.

— Mea culpa, rosti John Bigg împăciuitor.

— În unele situații, continuă cascadorul să-i reproșeze, ați dovedit multă pripeală.

— Fiți atent ! Mă jigniți ! rosti străinul ofensat.

— Am să vă explic, adăugă cascadorul netulburat.

— Chiar vă rog.

— Dacă ați fi fost mai prudent, n-ați fi fost expediat în douăzeci și patru de ore din țările în care ați lucrat înainte de-a veni la București.

— Cunoașteți deci și acest „amănunt", constată John Bigg cu un zîmbet acru.

— V-am prevenit că sînt foarte bine informat.

— Îmi retrag caracterizarea de „amator" cu care v-am gratulat mai înainte. Socotiți că am comis și aici unele imprudențe ?

— Suficiente ! îi declară cascadorul.

— Poate că și întrevederea noastră de acum, pe această bancă, e o mare imprudență ?

— Este, rosti Barbarossa sec.

— Convorbirea noastră a fost cumva înregistrată ?

— Nu ! Dar viitoarele discuții ar putea fi.

— Și ce-i de făcut ?

— Vom stabili împreună cele mai adecvate mijloace de comunicare. Dar, pînă atunci, trebuie să ieșim din situația de față cu obrazul curat.

— Ați observat ceva suspect ? întrebă John Bigg cu teamă.

— Se îndreaptă chiar în clipa asta spre noi un vînzător de baloane.

Agentul comercial își roti încet privirea și zări într-adevăr, venind în direcția lor, un vînzător ambulant care ținea de sfoară un munte de baloane umflate.

— Cine-i ? șopti John Bigg.

— Unul din „îngerii" care vă au în pază, îi strecură Barbarossa prin colțul gurii.

— Nu l-am mai văzut.

— Nici n-o să-l mai vedeți, îl încredință cascadorul.

— Să discutăm ceva, îi ceru grăbit agentul comercial.

— Pasiunea mea e automobilismul, îi sugeră Barbarossa ca temă a convorbirii.

— E în regulă, conveni John Bigg.

Vînzătorul de baloane se opri într-adevăr în dreptul lor, oferindu-și marfa trecătorilor. Pentru agentul comercial era o certă confirmare a presupunerii lui Barbarossa.

Colonelul Drăguț stătea în cumpănă.

— Unde naiba vrea să se mai ducă și mister Bigg ? îl întrebă el pe locotenentul care-i prezentase cererea agentului comercial.

— La pescuit, îi precizează tînărul ofițer.

— Și neapărat la acest lac ?

— A aflat că e plin de pește.

— Oltenaș ce părere are ?

— Zice să avizăm favorabil.

— Atrage-i încă o dată atenția să ia toate măsurile.

— Le-a și luat, îl încredințează locotenentul.

A doua zi, dimineață, postul fix de la bariera nordică a Capitalei, comunica laconic lui Oltenaș :

— Tovarășe căpitan, vă raportez că mașina 3—B—2652 a trecut acum pe-aici.

— E în regulă ! îi răspunse Oltenaș sec.

Căpitanul așteptă apoi liniștit apelul următorului punct fix. Trecu însă un sfert de oră fără ca acesta să dea vreun semn de viață. Oltenaș se alarmă. Chemă postul respectiv. Spre surprinderea lui i se răspunse :

— Mașina care vă interesează n-a apărut încă.

— De îndată ce-o vezi, înștiințează-mă, îi ceru Oltenaș. Căpitanul era însă convins că nu va mai primi nici o comunicare de pe acest traseu.

„Domnul John Bigg vrea să pescuiască altceva decît crapi și știuci", își zise el.

Drumul străbătea o întinsă pădure de stejari. John Bigg conducea încet, cercetînd atent locurile. Căuta ceva. Opri la un moment dat mașina, stinse motorul și coborî. Ascultă. Pădurea era tăcută. Auzi un trosnet de creangă uscată. Tresări și rămase locului, încremenit. Trosnetul nu se mai repetă. Desluși în schimb chicotul unei fete. John Bigg zîmbi mulțumit și se urcă iar la volan. Porni mai departe. După vreo cinci sute de metri întîlni un grup de tineri. Patru fete și trei băieți căutau fragi. John Bigg stopă în dreptul lor și coborî Tinerii îl cercetau cu priviri nedumerite.

— Bună ziua ! îi salută politicos agentul comercial.

Tinerii îi răspunseră cu glasuri reținute.

— Ce faceți pe aici ?

— Ne plimbăm, răspunse o fată oacheșă.

— Sînteţi de prin partea locului ?

— De pe aici, rosti evaziv aceeaşi oacheşă.

— Din care sat ?

Fata îi preciză numele unei aşezări aflate la vreo zece kilometri spre nord.

— Sînt mulţi fragi pe aici ? îşi îndreptă John Bigg privirea spre ulcica din mîinile fetei.

— Nu prea, făcu aceasta.

— Îmi vindeţi şi mie cîţiva ?

— Nu avem nici pentru noi, îl refuză fata.

Agentul comercial zîmbi tinerilor cu bunăvoinţă :

— E şi normal să nu găsiţi, dacă umblaţi doar pe marginea drumului. Îmi amintesc că mai încolo, spre mijlocul pădurii, erau nişte poieniţe pline cu fragi.

— Or fi, îi replică oacheşa cu părere de rău. Dar nu ne mai putem duce acolo.

— De ce ? se arătă John Bigg surprins. Vă opreşte pădurarul ?

— El ne lasă, îi răspunse fata. Dar nu-i voie.

— De ce ? stărui agentul comercial.

— Duceţi-vă şi-o să vedeţi, conchise fata zorită de ceilalţi tineri la drum.

— Dacă vă înapoiaţi şi aveţi mai mulţi fragi, să ştiţi că sînt amator, îi mai adresă străinul o ultimă rugăminte.

Fata nu-l mai luă în seamă şi grăbi paşii.

John Bigg mai rămase cîteva clipe în loc, privind gînditor în jur. Urcă apoi la volan şi porni. După cîţiva kilometri opri din nou maşina. Auzise nişte tălăngi. Era o turmă de oi care păştea laturile drumului. Un cioban de vreo treizeci de ani, cu pălăriuţa dată pe ceafă, păşea fluierînd în urma oilor.

— Ziua bună, baciule ! îl salută John Bigg.

— Să trăiţi ! îi răspunse acesta.

Agentul comercial coborî. Ciobanul îi cercetă bănuitor ţinuta de pescar.

— Încotro ? se interesă el.

— La pescuit, baciule, îi răspunde John Bigg.

— Aici, în pădure ?

Străinul scoase din buzunarul larg al bluzonului său o hartă turistică şi indică ciobanului conturul albastru al lacului.

— Cine v-a spus că puteţi pescui aici ?

— De la Bucureşti, de la Asociaţie, se grăbi John Bigg să-i precizeze.

— A avut odată şi lacul ăsta peşte, îl lămuri ciobanul.

— Acum nu mai are ?

— Nu... L-au năpădit papura şi stuful... Nu mai găseşti în el decît broaşte, şerpi şi lipitori.

— Mie mi s-a spus că are şi peşte, stărui John Bigg.

— Or fi cunoscînd dumnealor mai bine, rosti ciobanul cu un zîmbet. Şi-apoi trebuie să mai ştiţi un lucru : pe drumul ăsta nu puteţi ajunge la lac.

— De ce ?

— Scrie : „Trecerea oprită".

— Unde ?

— Niţel mai încolo.

— Şi de ce-i „trecerea oprită" ?

— Enterese, rosti ciobanul vag.

— Ce fel de interese ? insistă. Vreun obiectiv militar ?

— O fi.

— Ei, drăcia dracului, se lamentă John Bigg. Asta mai lipsea !... Fumezi ?

— Mulţumesc !

John Bigg îi întinse obişnuitul său pachet de „Benson and Hedges". Ciobanul cercetă atent marca de pe pachet, apoi duse ţigara la nas, trăgînd în piept aroma de tutun bun.

— Americană ?

— Englezească, preciză John Bigg.

— Bună şi asta, conveni ciobanul.

Trase primul fum, pe care-l slobozi cu zgîrcenie.

— Mi-am pierdut vremea de pomană venind pînă aici, i se plînse John Bigg. Aştia, cu armata lor, se bagă peste tot.

— Au enterese, observă păstorul.

— Dar pentru asta trebuie să închidă drumurile ?

— Închizi şi-o sută de drumuri dacă-i nevoie, rosti ciobanul sentenţios. Cu armata nu te joci.

— Aş fi vrut totuşi s-ajung la lac, stărui agentul comercial.

— Degeaba !... N-o să puteţi, îl preveni păstorul. E oprită intrarea din toate părţile.

— Dar ce naiba fac ? Manevre ?

— Ei știu ! conchise păstorul evaziv. Și adăugă : Încearcă ba una, ba alta...

— Fi-le-ar rachetele de rîs ! continuă John Bigg să se burzuluiască.

Păstorul însă nu reacționă. Se mulțumi să tragă liniștit din țigară, strigînd apoi la oile care intraseră prea mult în pădure.

— Și ce mare scofală cu rachetele astea ? continuă agentul comercial. În alte părți, prin apus, le vezi defilînd pe stradă.

— D-apoi și la noi defilează, remarcă păstorul. Le-am văzut la televizor... Da' or mai fi și de acelea care nu se arată.

— Or fi ! îi zîmbi John Bigg bonom. Și adăugă : Am să încerc totuși să ajung la lac.

— Încercați ! făcu păstorul neconvins.

La prima încrucișare, agentul comercial găsi într-adevăr indicatorul care interzicea accesul pe drumul din stînga. Mai parcurse vreo cincizeci de metri, apoi stopă, opri motorul și coborî, avînd în mîini un aparat de fotografiat cu teleobiectiv. Se furișă curînd în direcția căii interzise.

Căpitanul Oltenaș înfățișă colonelului Drăguț un raport detaliat asupra itinerarului străbătut de John Bigg.

— Domnul agent comercial s-a apucat serios de treabă, constată Drăguț trecîndu-și privirea peste setul de fotografii care însoțea raportul.

— Dovezile pe care le avem sînt suficient de compromițătoare, remarcă și Oltenaș.

— Mai așteptăm, hotărî colonelul. Poate se liniștește.

Amestecat printre miile de bucureșteni care căutau răcoarea țărmului Floreasca-2, Barbarossa îl aștepta pe John Bigg la o tonetă, sorbind un Pepsi Cola rece. Agentul comercial nu întîrzie să se prezinte la întîlnire. Ceru și el o sticlă de Pepsi Cola, pe care o înghiți pe nerăsuflate.

— Sînteți cam încălzit ! remarcă Barbarossa.

— Mi s-a făcut o farsă de neiertat.

— V-am prevenit, îi replică Barbarossa.

— Cred că „alții" au fost preveniți, îi strecură John Bigg prin colțul gurii.

— De cine ?

— Nu știu.

— V-am spus că nu-i bine să acționați pe cont propriu, îi reproșă Barbarossa. N-aveți o carte de vizită prea bună.

— Nu m-a urmărit nimeni, continuă John Bigg la fel de dezorientat.

— Unde ați fost ?

— Într-o zonă care mă interesa.

— Și ?

— Obiectivul de acolo era... improvizat.

— Vi s-a întins o cursă !

— Și încă ce cursă !

— Ați căzut în ea ?

— Din păcate.

— Consecințe ?

— Deocamdată, nici una... Din partea celor de aici.

— Dar șefii ? Șefii ce-au zis ?

— M-au calificat... Nu-ți mai spun cum.

— Regret, dar nu m-ați prevenit nici unde vă duceți și nici ce-aveți de gînd să faceți... La urma urmei vă privește... Dar nu uitați că eu v-am avansat o ofertă serioasă... Ați reflectat asupra ei ?

— Da.

— Și ?

— Voi mai reflecta.

— Aștept, conchise Barbarossa. Și se îndepărtă.

Serviciul de contrainformații era în alertă. Colonelul Drăguț spumega de furie. Căpitanul Oltenaș, chemat la el, stătea spășit, într-un colț al biroului.

— Splendid ! îi strigă Drăguț. Sub nasul nostru !

Oltenaș ridică neputincios din umeri.

— Cum dracu' a ajuns acolo ? continuă Drăguț.

— A închiriat o mașină, explică Oltenaș.

— Asta ați aflat pe urmă ?

— Nu ne-a dat prin gînd să controlăm... Acum, vara, se închiriază zeci de mașini... Iar numele de Ionescu îl întîlnești la tot pasul.

— Dar nu l-a văzut nimeni plecînd din hotel ?

— Nimeni.

— Cu toate că avea autorizație de ieșire din Capitală ?

— Tocmai asta ne-a derutat : deși ceruse o autorizație, nu se folosea de ea.

— Hotelul a fost supravegheat tot timpul ?

— Evident.

— Și-n vremea asta mister Bigg fotografia și filma „obiectivul".

Oltenaș lăsă privirea în pămînt.

— Unde-i acum ? mai întrebă colonelul.

— Tot acolo !... Pînă termină cei de la circulație ancheta.

— A lucrat bine individul, recunoscu Drăguț. E mai periculos decît mă așteptam.

— Ce facem ? se interesă Oltenaș cu glasul stins.

— Nimic ! conchise Drăguț. Voi înșivă l-ați ajutat să iasă basma curată.

John Bigg jubila. Avea confirmarea că în careul 12 se afla rampa de încercare pe care o căutase cu atîta asiduitate.

— Felicitări ! i se transmisese din partea „centralei". Iar șeful său direct își retrăsese oficial caracterizarea de „idiot" pe care i-o atribuise după eșecul primei acțiuni.

În aceeași zi, John Bigg îi dădu întîlnire lui Barbarossa.

— V-a mers bine ! constată cascadorul.

— De unde știți ? îl cercetă cu un aer surprins agentul comercial.

— E de ajuns să vă privească cineva.

— Le-am plătit polița, continuă să se umfle în pene agentul comercial.

— Sînteți sigur ?

— Absolut.

— Comit o indiscreție dacă vă întreb cum ați procedat ?

— Nu, îi răspunse prompt John Bigg. Fiindcă la ora asta raportul amănunțit al acțiunii mele circulă fără îndoială prin toate birourile serviciului vostru de contrainformații.

— Ați lucrat deci pe față ?

— Ca un gentleman, se făli iarăși agentul comercial.

— Îmi povestiți și mie ? îi ceru Barbarossa.

La ghișeul de închirieri de autoturisme al garajului „Cielop" se prezentase o oarecare Elisabeta Ionescu.

— Vreau și eu o mașină, ceruse ea.

Funcționara de la ghișeu o măsurase scurt din priviri. Solicitanta, o brunetă elegantă, de vreo treizeci de ani, prezenta încredere.

— Aveți carnet de conducere ? se interesase funcționara.

— Altfel n-aș fi venit la dumneavoastră.

— Vă rog să completați acest formular.

În aceeași zi, pe la prînz, Elisabeta Ionescu ieșea din București la volanul unui „Fiat-1300". Alături de ea se afla John Bigg.

După vreo oră și jumătate, în mijlocul unei păduri de stejari, pe un drum vicinal, în calea „Fiat"-ului apăruse o barieră și-o santinelă. Elisabeta Ionescu oprise și coborîse, îndreptîndu-se apoi spre ostașul de pază. Și-n timp ce santinela explica femeii că apucase pe un drum greșit, John Bigg fotografia și filma împrejurimile prin parbrizul și ferestrele mașinii.

— Trebuie să ne întoarcem la șosea, îi explicase după aceea cu glas tare Elisabeta Ionescu agentului comercial. Lacul e pe cealaltă parte.

Femeia zîmbise la despărțire santinelei :

— Vă rog să ne iertați !

— Nu face nimic, îi răspunsese ostașul la fel de politicos.

Mașina făcuse cale întoarsă. Dar, la prima încrucișare, se abătuse iarăși din cale, pornind pe un alt drum de pădure. După vreun sfert de oră, întîlnise o nouă barieră păzită de-o santinelă. Urmaseră aceleași explicații, aceleași scuze și aceleași fotografii și filmări efectuate de John Bigg cu deosebită discreție.

— Ne-am înapoiat cuminți în șosea, continuă agentul comercial să-i povestească lui Barbarossa, și-am pornit cu adevărat spre lac. Dar, după vreo zece kilometri, o mașină a efectuat o depășire idioată și ne-a lovit.

— Rău ? se interesă cascadorul.

— Nu prea.

— Suficient însă ca să vă țină pe loc și să intervină cei de la circulație, presupuse Barbarosa.

— Ești isteț ! îl complimentă John Bigg.

— A urmat apoi ancheta, continuă Barbarossa.

— Normal.

— Legitimări, confruntări, expertiză... Dar cum ați motivat prezența dumneavoastră în mașina închiriată de duduia aceea ?

— Am pus totul pe seama unei aventuri galante.

— Bun ! conveni cascadorul. Și filmul ? Clișeele ?

— Mi-au fost voalate, îi precizează John Bigg.

— Deci „accidentul" i-a servit de minune pe „băieți" ?

— Dintr-un punct de vedere... da.

— Și-au fost operativi ! constată Barbarossa.

— Chiar foarte operativi, sublinie John Bigg. Probabil că, după ce-am plecat de la prima barieră, postul de acolo a semnalat prezența mașinii noastre. Iar cînd am fost opriți la a doua barieră, și-au dat seama că nu ne-am rătăcit întîmplător. Din clipa aceea au intrat în acțiune.

— După cîte înțeleg, din toată această „aventură galantă" nu v-ați ales decît cu niște pelicule albe.

— Voalarea clișeelor îmi confirmă că acolo se află într-adevăr obiectivul pe care-l caut.

— E o ipoteză, rosti Barbarossa gînditor. Pentru că ar mai putea fi una !

— Care ?

— Să vă fi jucat iarăși un renghi.

— Nu se poate ! refuză agentul comercial să creadă. Dacă și acesta e un obiectiv fals, îmi tai gîtul... Altfel ce rost avea ca ei să se folosească de primul prilej pentru a-mi voala clișeele ?

— Dacă aș fi fost în locul lor, eu tot așa aș fi procedat, își susținu cascadorul punctul de vedere. V-aș fi atras către această zonă unde aș fi avut un obiectiv improvizat, ori aș fi avut chiar unul real, care a fost mutat între timp.

— Asta e o chestie, rosti John Bigg gînditor.

— V-aș fi lăsat apoi să vă apropiați, ca să filmați și să fotografiați, iar pentru a nu mai avea nici un dubiu că acolo s-ar afla într-adevăr rampa de încercare pe care o căutați cu atîta asiduitate, aș fi făcut pe dracu-n patru ca să vă voalez clișeele, oferindu-vă astfel confirmarea dorită.

— Exclus ! îi strigă agentul comercial. Nu cred cîtuși de puțin în această ipoteză. Rampa se află acolo !

— Punem pariu că peste două-trei săptămîni nu mai găsiți în zona aceea nici bariere și nici santinele ? insistă Barbarossa.

John Bigg privi aproape cu teamă în ochii mari ai cascadorului :

— Dumneata nu crezi în nimic ?

— N-am decît un singur idol, îi replică Barbarossa.

— Și cine-i acela ?

— Eu.

CAPITOLUL 3

La telefon — un glas suav

Martin Bauer se întorsese de la plajă și se pregătea pentru dejun. Fire pedantă, se îmbrăca încet, cu grijă, fredonînd șlagărul din acea vară al litoralului românesc. Soneria telefonului îl întrerupse brusc. În receptor — un glas suav de femeie :

— Camera șaptezeci și trei ?

— Da, duduiță, o încredință Bauer.

— Dacă nu deranjez, aș putea vorbi cu dommul inginer Marin Predoiu ?

— Cu multă plăcere, dar ați întîrziat nițel.

— De ce ?

— A plecat azi dimineață la București.

Glasul suav avu o clipă de ezitare, apoi stărui :

— Nu v-a spus întîmplător cînd se întoarce ?

— Poate vara viitoare, îi replică Bauer glumeț.

— Oo ! exclamă femeia contrariată.

— Colegul meu e cumva un ingrat ? se interesă Bauer.

— Oarecum.

— Îmi pare rău, consolă Bauer glasul suav. Dar s-ar putea să mai comunici între timp cu el. Aveți vreun mesaj de transmis ?

— Nu !... Cel mult... să-i spuneți că nu-i deloc un gentleman, așa cum voia să pară.

— V-a făgăduit ceva ? insistă Bauer.

— Ne dădusem în seara asta întîlnire.

— Unde ?

— Nu prea departe... Era de ajuns să coboare cu liftul pînă la parter și apoi încă niște trepte pînă la bar.

— Păcat ! Asta înseamnă că v-a stricat toată seara.

— Să zicem, rosti moale glasul suav. Nu-i deloc atrăgător să stai singură, seara, într-o cameră de hotel, pe litoral.

— De ce „singură" ? se interesă tînărul inginer.

— Păi ce să fac ? se plînse glasul suav. Toți prietenii mei și-au stabilit programul.

— Nu fiți tristă ! continuă Bauer. Mai există o soluție.

— La ora asta ?

— De ce nu ? Cunosc eu un bărbat drăguț, unu optzeci înălțime, brunet, ochi albaștri, bun de gură, care ar fi bucuros să vă alunge plictiseala.

— Mă faceți curioasă, se arătă interesat glasul suav. Cine-i tînărul acesta care întrunește atîtea calități ?

— Subsemnatul ! se recomandă Bauer fără jenă.

În receptor se auziră, spontan, sunetele cristaline ale unui rîs de femeie. Inginerul nu scăpă ocazia :

— Sînt amuzant, nu-i așa ?

— Evident ! Și mai ales modest ! îl ironiză glasul suav.

— La ce oră ne vedem, prin urmare, diseară ? stărui Martin Bauer.

— În orice caz, nu mai devreme de ora zece.

— Perfect ! La zece ! repetă Bauer. La bar !... Și cum ne vom recunoaște ?

— Nu m-ați văzut cu Marin Predoiu ?

— Nu.

— Atunci am să vă atrag eu într-un fel atenția asupra mea.

— Am reținut, domnișoară...

— Angela, îi prezică glasul suav.

— Bine ! conchise Martin Bauer. Pe diseară.

— Aștept !

Pe șoseaua Constanța — Tulcea, în apropiere de Babadag, se produsese în aceeași dimineață un grav accident de circulație. La fața locului sosise mai întîi o mașină a miliției, apoi alta care aducea pe procuror și pe medicul legist. Priveau cu toții consternați la cadavrul unui bărbat de vreo treizeci de ani.

— Cum e, doctore ? se interesă procurorul.

— Moarte rapidă ! declară medicul legist. Lovitură puternică la ficat, hemoragie internă, plus fractură de bazin.

— Cum spuneați că-l cheamă ? se adresă apoi procurorul ofițerului de miliție.

— Predoiu Marin, îl informă acesta. Și adăugă pe un ton profesional : treizeci și doi de ani, cercetător la un institut din București... Poftiți actele lui.

— Păcat de el ! constată procurorul oprindu-și privirea asupra fotografiei din buletinul de identitate. Era un băiat drăguț... Și ce-ați constatat pînă acum ?

— Predoiu venea cu mașina dinspre Constanța, explică ofițerul de miliție. Aici, în curbă, i-a tăiat calea în plină viteză, un Opel Rekord... După cum spun martorii, Predoiu, ca să evite ciocnirea, a frînat brusc... Se vede dealtfel după urmele lăsate. A virat după aceea mult spre dreapta, izbindu-se de bornă... Mașina s-a dezechilibrat și s-a prăbușit în groapă.

— Iar Opelul ? se mai interesă procurorul.

— A șters doar aripa stîngă a mașinii lui Predoiu... Am colectat dealtfel urmele de vopsea... După aceea a mărit viteza și s-a făcut nevăzut.

— Accident obișnuit, observă procurorul.

— Așa s-ar părea.

— Putem transporta cadavrul ? se interesă medicul legist.

— Desigur, admise procurorul.

În „storno"-ul din mîinile ofițerului de miliție apăru un semnal. Acesta puse aparatul pe recepție. În difuzor se auzi un apel clar :

„Atențiune ! Aici serviciul de circulație al județului Constanța... Către toate posturile de control... Verificați autoturism Opel Rekord, culoare alb-ivoire, număr de circulație de București cu terminație probabilă 32... Aripa stîngă lovită... Avertizați atelierele de reparații... Atențiune ! Aici serviciul de circulație al județului Constanța"...

Oltenaș intră grăbit în biroul colonelului Drăguț.

— Opelul a fost găsit, raportă căpitanul.

— Unde ? se interesă colonelul posomorît.

— În parcajul de la motelul „Doi iepurași"... Abandonat.

— Furat ?

— Bineînțeles.

— Şi proprietarul ?

— Habar n-avea ! A chefuit toată noaptea şi dormea fără grijă la hotelul „Lotus" din Mamaia.

— Asta e, deci, conchise Drăguţ mai mult pentru sine. Şi adăugă : Dar nefericitul ăsta de Predoiu ce naiba căuta la Babadag ? Avea pe cineva acolo ?

— Nu... Lui Martin Bauer, colegul lui de cameră, i-a spus că pleacă la Bucureşti.

— Bauer ! repetă Drăguţ gînditor. Îţi spune ceva numele ăsta ?

— Bineînţeles ! E inginerul Martin Bauer, care lucrează cu profesorul Voiculeţ.

— Şi cu Marin Predoiu ?

— Şi cu el, repetă Oltenaş mecanic.

— Specialist în laser, continuă colonelul pe acelaşi ton gînditor.

— Vă gîndiţi că...

— Nu mă „gîndesc" !... Sînt obligat să fac o asociere, replică Drăguţ cu un început de iritare.

— Nu văd pricina pentru care Bauer l-ar fi înlăturat pe Predoiu... V-aţi gîndit la vreuna ?

— Teoretic... la mai multe.

— A proiectat împreună cu Predoiu acel dispozitiv pe bază de laser, îşi aminti Oltenaş. Să-şi fi suprimat colegul pentru a deveni autor unic ?... Mi se pare stupid... Să ucizi un om pentru a beneficia singur de premii şi glorie... Şi-apoi se ştie că au lucrat împreună la acest dispozitiv.

— Poate că Bauer nu se mulţumeşte doar cu gloria şi premiile autohtone, îşi continuă Drăguţ supoziţiile. Poate năzuieşte să-şi valorifice descoperirea în Occident.

— I s-or fi făcut oare nişte oferte ?

— Cumpărători ar găsi.

— Prin urmare socotiţi că trebuie să ne concentrăm atenţia asupra lui Martin Bauer ?

— Absolut !... Mai ales că mi-au sosit ultimele date privind biografia acestui june inginer.

— Pot să le văd şi eu ? ceru Oltenaş.

— Te rog ! îi întinse colonelul mapa din faţa sa.

Căpitanul trecu repede cu privirea peste cele cîteva foi dactilografiate.

— Nu ştiam, conchise acesta surprins.

— Nici eu, recunoscu Drăguț. I s-a făcut o verificare destul de superficială.

— Au considerat probabil că e suficient să fie excelent profesional ca să-l repartizeze într-un institut atît de important.

— Profesorul Voiculeț a ținut și ține mult la el, mai preciză Drăguț.

— E creația lui, conchise Oltenaș.

— O fi, rosti Drăguț cu părere de rău. Dar se mai întîlnesc și „copii vitregi".

— Am făcut deci bine trimițînd acolo pe „A 7" ?

— Nădăjduiesc.

— Nu înțeleg, totuși, de ce s-au grăbit să-l suprime pe Marin Predoiu ? își mărturisi Oltenaș gîndul care-l obseda.

— Poate că i-or fi propus și lui Predoiu vreun „contract" pe care acesta n-a vrut să-l onoreze.

— În cazul acesta n-avea nici un rost să-l îndrepte spre Babadag !

— Cine știe cu ce l-or fi momit într-acolo ?

— E o taină pe care Predoiu o duce cu el în mormînt... Și-apoi dacă „partea interesată" vrea să intre neapărat în posesia planurilor dispozitivului, înseamnă că va acționa și asupra lui Martin Bauer ? continuă Oltenaș supozițiile.

— Eu cred că a acționat concomitent, conchise Drăguț.

— Să se fi dovedit oare Bauer mai „înțelegător" ?

— Presupun !... Altfel cum îți explici seninătatea cu care a declarat că Marin Predoiu a plecat la București, în timp ce acesta suferea un accident mortal pe cu totul altă rută ?

— Dar dacă Predoiu s-a răzgîndit pe drum ? presupuse Oltenaș.

— De ce să se fi răzgîndit ?

— O fi avînd vreo iubită la Tulcea ?... Sau pe cineva care făcea o excursie în Deltă ?...

— Vrei să-l scoți pe Bauer din cauză ? îl privi Drăguț fix.

— Sîntem obligați să ținem seama și de această ipoteză, stărui căpitanul.

— Trece-o la pasiv și ocupă-te serios de inginerul acesta.

Elegant, bine dispus, presimțind că seara îi va oferi o aventură mai deosebită, Martin Bauer aștepta, la masa pe care o ocupase din vreme, un semn de la „glasul suav". Urmă-

rea doar fragmentar programul artistic al barului. Privirile lui o căutau fără zăbavă pe misterioasa de la telefon. În sinea lui își zicea că nu putea fi decît o femeie foarte frumoasă. Știa gusturile lui Marin Predoiu. Spera însă că misterioasa de la telefon era o blondă, deși lui Predoiu îi plăceau brunetele. „Sînt mai picante și mai temperamentale", îi explicase colegul său.

Martin Bauer prefera blondele. „Sînt mai rasate", își zicea el. Dar printre consumatoarele localului nu întîlni nici o blondă care să-i stîrnească interesul. Cele mai multe erau străine, or „glasul suav" de la telefon vorbea o românească fără cusur.

„Să fie o farsă ? se întrebă Bauer la un moment dat. Sau a împiedicat-o cineva să vină ? Poate-i măritată, cu un soț bătrîn și gelos, care a oprit-o în cameră... Sau poate a întîlnit un prieten care i-a făcut o ofertă mai tentantă pentru seara asta ?... Dar nu... Nu cred ! Avea un glas prea îmbietor... Se simțea cît de colo că vrea să mă cunoască !... Trebuie să vină !"

Pe mica scenă a barului fu anunțată apariția profesorului Honorius. Martin Bauer îi reținuse numele încă de pe afiș : „Profesorul Honorius vă oferă în fiecare seară un program excepțional de prestidigitație, sugestie și hipnoză".

Inginerul zîmbi îngăduitor grăsunului chel, cu barba rară, ivit pe scenă într-un frac mult prea larg pentru el și destul de ponosit. Profesorul Honorius își prezenta programul cu un glas răgușit, sîsîind printre dinții știrbi și tamponîndu-și mereu fața veșnic asudată. „Un șarlatan", îl categorisi Martin Bauer.

Urmărea în silă scamatoriile prestidigitatorului. Dar iată că lîngă profesorul Honorius își făcu apariția și o asistentă, o blondă superbă, costumată sumar, care se mișca dintr-un loc într-altul cu grația unei balerine.

„Face banii !" își zise Martin Bauer încîntat.

Și nu-și mai deslipea privirea de la ea.

Profesorul Honorius coborî de pe scenă și începu să se strecoare printre mese. Lua batiste din buzunarele bărbaților și le flutura pe la nasurile acestora, oferindu-le mirosul de parfum dorit. Se opri și la masa lui Martin Bauer, smulgînd acestuia, cu o mișcare iute, batista albă din buzunarul de la piept.

— Ce parfum doriți ? îl întrebă profesorul Honorius.

Descumpănit pentru moment, inginerul își reveni și rosti cu glasul ridicat :

— Cel pe care-l folosește asistenta dumneavoastră în astă seară.

În local izbucni spontan rîsete de satisfacție.

— Îl veți avea imediat, îi făgădui profesorul Honorius.

Flutură batista ușor, apoi o duse la nasul lui Bauer.

— Îl simțiți ?

— Îl simt !

— I-ați recunoscut și marca ?

— Da.

— Domnișoară ! se adresă atunci profesorul Honorius asistentei sale. Cu ce parfum ți-ai dat în această seară pe buclele aurii ?

— „Nina Ricci" rosti asistenta clipind ghiduș din genele ei mari.

Martin Bauer tresări ușor. I se păru că era vocea de la telefon.

— În batista dumneavoastră, i se adresă Honorius inginerului, ați simțit același parfum.

— Vă înșelați, îi replică pe neașteptate Bauer. Batista mea miroase a „Tendresse".

Asistența începu să murmure. Descumpănit, profesorul Honorius mai flutură o dată batista lui Bauer și i-o oferi.

— Vă rog s-o mirosiți mai îndelung și cu atenție.

Tînărul își duse batista la nas. Își propuse să prelungească scena cît mai mult.

— E tot „Tendresse", declară el, măsurîndu-l pe Honorius cu o privire disprețuitoare.

— Domnișoară ! strigă Honorius vădit iritat asistentei sale. Te rog să cobori și să-i dai posibilitatea domnului să compare parfumul dumitale cu cel pe care-l simte în propria-i batistă... Sînt convins că domnul confundă.

— Nu cred ! stărui Martin Bauer. Sînt expert în parfumuri.

— Vom vedea imediat, îi replică profesorul Honorius.

Cu un mers ușor legănat, de fetiță alintată, asistenta se apropie de masa lui Martin Bauer.

Tînărul se ridică și-și apropie ușor fața de superbul păr blond care cădea pe umerii asistentei. Trase îndelung în piept parfumul.

— Și acum, vă rog să mai mirosiți o dată propria dumneavoastră batistă, îi ceru Honorius onoratului client.

Martin Bauer procedă întocmai.

— E același parfum ? stărui Honorius.

— E același ! îi confirmă inginerul.

Profesorul Honorius răsuflă ușurat.

— „Quod erat demonstrandum"! exclamă satisfăcut. Dar la început n-a fost același parfum ? îl mai întrebă el pe onoratul client.

— Ba da ! îi confirmă Bauer din nou.

— Și ce marcă e ?

— „Tendresse", declară Bauer senin.

Asistența izbucni în rîsete puternice.

— Iertați-mă ! se adresă Honorius consternat onoratului client al barului „Neptun". Am îndoieli că asistenta mea nu știe ce parfum a folosit... Oricît de expert ați fi, nu veți întrece niciodată o femeie în materie de parfumuri.

— Domnul are dreptate ! interveni atunci asistenta. E într-adevăr „Tendresse"... Am vrut să-i verific cunoștințele.

— Oo ! exclamă profesorul Honorius brusc înveselit. E un adevărat complot împotriva mea ! Un adevărat complot !... Mea culpa ! Recunosc că nu mă prea descurc în privința parfumurilor ! Vă rog să mă urmați, domnișoară !

Martin Bauer își duse spontan mîna la cravată. Simțea că-l sugrumă. Nu avea nici o îndoială că glasul suav de la telefon era același cu al asistentei. Avea aceeași intonație.

„Să fie oare posibil ?" își zise el uluit.

Profesorul Honorius continuă să se producă pe scenă, prezentîndu-și numerele cu glasul lui răgușit și sîsîit. Dar inginerul nu-l mai urmărea. Nu înceta să-și țină privirile fixate asupra blondei. I se părea că și ea îi arunca, din cînd în cînd, cîte o ocheadă.

„Tîmpit a fost Predoiu ! își zicea Martin Bauer. Să renunțe la o femeie ca asta !"

În același timp, mulțumea în gînd colegului său pentru că-i lăsase locul liber.

Fire orgolioasă, tînărul inginer se socotea eroul serii. Și așa era. Femeile din local strecurau către el priviri furișe, pe care tînărul le înregistra cu o mulțumire de sine crescîndă. Cînd și cînd își trecea privirile triumfătoare peste mese, de

parcă voia să le spună tuturor : „Noaptea asta o voi petrece cu un înger blond".

La un moment dat, însă, Martin Bauer simți niște priviri insistente. Întoarse capul și văzu un bărbat de vreo treizeci de ani, care se afla de asemenea singur la o masă, în fața unei sticle cu vin. Inginerul simți împunsătura geloziei... Pentru că individul o urmărea pe asistenta lui Honorius cu o privire familiară.

Martin Bauer își cercetă îndelung rivalul, zicîndu-și că avea de-a face cu un izbutit tip de meridional : păr negru, ondulat, fața smeadă, profil grecesc, umeri lați, atletici.

„O fi iubitul ei ? se întrebă el. Posibil !... Va trebui să fiu atent !"

Își îndreptă din nou privirea către scenă. Asistenta îl servea pe Honorius cuminte, ascultătoare. Martin Bauer îi urmărea numai ochii mari, neobișnuit de mari și de albaștri. Și, spre satisfacția lui constată că fata nu acorda nici cea mai discretă privire meridionalului. Inginerul răsuflă bucuros.

„S-ar putea ca nici măcar să nu-l cunoască, se încurajă el. Individul o place de la distanță. Atît !"

Profesorul Honorius coborî din nou de pe scenă :

— Vă voi prezenta o experiență de sugestie dintre cele mai dificile. Vă rog să faceți liniște. Fiindcă asistenta mea trebuie să se concentreze foarte mult... Ești gata, Angela ?

— Gata ! răspunse asistenta.

Profesorul Honorius se opri în dreptul mesei la care se găsea un bărbat spătos, cu o față lată, acoperită de-o barbă roșie.

— Îmi puteți da, pentru cîteva clipe, un act de identitate ?

— Cunosc trucul, îl refuză barba roșie. Caută alt naiv.

— Nu cunoașteți nimic, îi replică Honorius ușor iritat.

— Luați-l pe-al meu, se oferi atunci Martin Bauer.

— Iarăși dumneavoastră ? se împotrivi Honorius. Țineți cu tot dinadinsul să-mi stricați programul !... Onorații spectatori își vor închipui că sîntem înțeleși.

— Am eu asemenea înfățișare ? îi replică Bauer jignit.

— Ce părere aveți ? se adresă Honorius celorlalți spectatori.

— Luați-l pe-al dînsului, îi ceru o voce mai îndrăzneață de femeie.

Alte glasuri o sprijiniră.

— Dumneavoastră mi-aţi cerut-o, se învoi Honorius.

Desfăcu apoi buletinul de identitate al inginerului, îl răsfoi şi se adresă asistentei sale :

— Angela ! Te rog să te concentrezi !

— M-am concentrat, profesore.

— Care este numele mic al domnului ? o întrebă Honorius.

Chipul Angelei se crispă. Era vădit emoţionată. Pe frunte îi apăru o cută adîncă. Rosti aproape şoptit :

— Ma... rin.

— Te rog să fii mai atentă ! o certă profesorul. Am cerut să-mi spui numele mic al acestui domn, nu al iubitului tău.

Spectatorii izbucniră în rîs. Dar Honorius îi rugă să facă linişte.

— Hai, Angela ! se adresă el din nou asistentei. Şi repetă, cu nişte intonaţii aparte, mîncînd din sunete : Care este numele mic al domnului ?

— Mar — tin ! rosti cu greu asistenta.

— Perfect ! exclamă Honorius bucuros. Şi acum, fii atentă ! Îţi voi cere un lucru mai dificil : să-mi spui numele de familie al domnului... Ai înţeles ? Numele de familie înscris aici.

Angela pronunţă însă fără dificultate :

— Bauer !

— Hoţomano ! o certă Honorius prieteneşte. Ţi l-a şoptit dînsul la ureche cînd i-ai dat părul să ţi-l miroasă ! Vă cer iertare ! se adresă profesorul din nou spectatorilor. Sînt în continuare victima complotului pus la cale de propria mea asistentă cu acest fermecător tînăr domn. Dar vă asigur că voi dejuca imediat acest complot. Domnul se numeşte într-adevăr Bauer... Martin Bauer. Aşa cel puţin scrie aici... Însă nu va izbuti să mă facă ridicol... Strigă pe un ton autoritar asistentei sale : Angela ! Te invit ca de data aceasta să dai dovada calităţilor tale excepţionale şi să-mi spui locul de naştere trecut aici, pe buletin... Ai reţinut ? Locul în care domnul a văzut lumina zilei... Aşa, Angela ! Concentrează-te !... Concentrează-te, fetiţo ! Locul în care domnul a văzut lumina zilei.

— Bra... şov ! rosti Angela anevoie.

— Excelent, fetiţo ! exclamă Honorius bucuros. E într-adevăr Braşov. Şi ca să nu te mai chinuiesc mult, am să-ţi solicit un ultim ajutor... Gata, draga mea ?

— Gata, maestre !

— Domnul s-a născut în anul... ?

Angela repetă :

— În anul...

— Hai, fetiţo ! Cu mai multă viaţă : Domnul s-a născut în anul...

— O mie nouă sute patruzeci ! glăsui Angela cu glasul tremurat.

— E adevărat ? se adresă Honorius lui Martin Bauer.

— Este exact ! confirmă acesta.

— Quod erat demonstrandum ! îşi repetă Honorius formula sacrosanctă.

— Şi acum, stimaţi oaspeţi ai barului „Neptun", porni profesorul către scenă, vă voi prezenta cu adevărat cel mai dificil număr al programului meu din această seară.

Martin Bauer nu-l mai urmărea. Nu-l interesa decît Angela. Fata cunoştea dinainte datele, se întreba inginerul, ori Honorius i le-a comunicat prin sugestie ? El nu excludea posibilitatea ca, în schimbul unei sume oarecare, cineva din personalul hotelului să-i fi arătat scamatorului registrul aflat la recepţie. Aceluiaşi fapt, mai socotea el, se datora şi invitaţia de la telefon. Deci totul putea fi o înscenare care-şi atinsese scopul.

Dar Martin Bauer îşi aminti că Honorius nu-i ceruse lui în primul rînd buletinul de identitate, ci morocănosului cu barba roşie, care-l refuzase grosolan. Deci nu-l vizase de la început pe el.

„Poate că şarlatanul a mizat pe dorinţa mea de a mă evidenţia cu tot dinadinsul în faţa Angelei, continuă inginerul să cugete. Şi i-a reuşit !"

Oricum, seara îi plăcea. Atmosfera era veselă, antrenantă, iar Angela răpitoare. Inginerul se întreba, însă, dacă totul se va rezuma la cele două experienţe ale profesorului Honorius al căror erou principal fusese chiar el. Nu existau cumva şi alte posibilităţi de a se bucura în continuare de prezenţa acestei femei fermecătoare ?

Profesorul Honorius îşi sfîrşi programul în aplauzele generoase ale spectatorilor. Plecă de pe scenă împreună cu Angela. Martin Bauer roti instinctiv privirea spre rivalul său de tip meridional. Simţi iarăşi împunsătura geloziei. Individul îşi plătea consumaţia.

„Se duce la ea, în culise", își zise inginerul cu un început de mînie.

Meridionalul se ridică într-adevăr de la masă și se îndreptă spre ieșire. Martin Bauer îl conduse tot timpul cu privirea și observă că mai era cineva interesat de plecarea aceluiași individ. Era chiar cel care respinsese cu brutalitate conlucrarea cu profesorul Honorius.

O clipă, Martin Bauer își încrucișă privirea cu colosul din spatele său. În ochii verzi, bulbucați, ai bărbii roșii, inginerul zări o sclipire de interes aparte.

„Cine naiba o mai fi și ăsta ? se întrebă tînărul. Și ce vrea de la mine ?... O fi plăcînd-o și el pe Angela ? Posibil ! O asemenea femeie poate stîrni multe pasiuni". Se simțea însă flatat. Angela își manifestase vădit interesul pentru el. Pe el îl alesese pînă atunci... Disputa îl atrăgea tot mai mult. Avea doi rivali de mîna întîi. Și dacă va reuși să-i înlăture, victoria i se va părea cu atît mai prețioasă. Se întreba însă dacă nu era cazul să acționeze și el mai direct. S-o caute pe Angela în culise. Să-i prezinte omagiile sale și s-o invite la masa lui. Făcu imediat semn ospătarului. Acesta îl rugă, tot prin semne, să mai aștepte puțin. Martin Bauer stătea ca pe ghimpi.

„Ce face Angela în culise ?" se întrebă el cu un început de îngrijorare.

Nu cumva meridionalul îi „servea" tocmai atunci o scenă de gelozie ? Poate o amenința sau chiar o bătea !... Presimțea că fata avea neapărată nevoie de ajutorul său. Iar el stătea țintuit la nenorocita aceea de masă. Sări imediat în picioare, hotărît să achite după aceea consumația. Un picolo se apropie respectuos de el și-i șopti :

— Duduia Angela, asistenta profesorului Honorius, vă roagă s-o așteptați aici.

— Mulțumesc, izbucni Martin Bauer bucuros.

Dădu băiatului o hîrtie de douăzeci și cinci de lei. Acesta se înclină recunoscător și plecă. Fericit de vestea primită, inginerul se reașeză la masă. Sosi și ospătarul.

— Încă un whisky ! îi comandă Martin Bauer.

Angela se ivi după vreun sfert de oră. Era îmbrăcată într-o rochie neagră, foarte scurtă, cu un decolteu mare. La gît purta un medalion de aur, iar pe mîini niște bijuterii fine, de aur. Tot ce avea pe ea era de bun gust.

— Sînteți răpitoare ! o complimentă Martin Bauer sărutîndu-i cu delicatețe mîna subțire, cu degete lungi. Locul dumneavoastră n-ar trebui să fie pe scena unui bar, ci într-un salon.

— Sau pe scena unui teatru, îl completă ea.

— Doriți să vă faceți actriță ? o întrebă el în timp ce-i oferea un scaun.

— Voi fi ! îl încredință fata.

— Sînteți studentă la artă dramatică ?

— Încă nu.

— Dar n-am nici o îndoială că veți da examen și veți reuși, o încurajă el, așezîndu-se cît mai aproape de ea.

— Sper, îi replică Angela cu un zîmbet larg, cuceritor.

— Doriți să beți ceva ?

— Mi-i într-adevăr sete, recunoscu ea. Aș dori un Campari. Programul din astă seară m-a epuizat.

— V-am creat unele dificultăți, se scuză el.

— Unele ! recunoscu ea.

— Ceilalți își închipuiau că eram înțeleși.

— Și nu eram ? îl sfredeli ea cu o privire pătrunzătoare.

— Într-un fel ! admise el. Mi-ați dat într-adevăr întîlnire aici.

— M-ați recunoscut, deci ?

— V-aș fi descoperit dintr-un milion de femei la fel de frumoase.

— Mai există vreuna tot atît de frumoasă ca mine ? se prefăcu ea jignită.

— Nu ! se grăbi Martin Bauer s-o încredințeze. Sînteți unică.

— Mi-e sete ! se plînse Angela.

— Chelner ! strigă imediat Martin Bauer.

Ospătarul se grăbi să răspundă la chemare.

— Un Campari pentru duduia, îi ceru inginerul. Apoi o consultă pe Angela : Și de mîncare ?

— Un șalău rasol și niște fructe !

— S-a notat ! rosti ospătarul îndepărtîndu-se pentru a executa comanda.

— Vă îngrijiți serios de siluetă, o complimentă Martin.

— Trebuie ! recunoscu ea. E una din principalele mele arme.

— Vă sînt recunoscător pentru această seară, îi mărturisi inginerul. Cred că-i una din cele mai frumoase din viața mea.

— Nu vă pripiți, îl preveni Angela. A mai rămas o jumătate de noapte.

— E o invitație ?

— O propunere.

— Mare dobitoc a fost amicul meu, își aminti Martin Bauer.

— Care ? se interesă ea candid.

— Marin Predoiu !

— A ! exclamă ea cu nepăsare. A făcut mai bine c-a plecat... Nu era genul meu.

— Și-atunci de ce-ați mai telefonat ?

— Era poate un pretext, rosti ea insidios.

— M-ați căutat în fapt pe mine ? făcu el surprins.

— V-am văzut împreună cu Predoiu.

— Știați deci că el plecase ?

— Știam ! îi mărturisi ea senin.

— Sînteți de groază ! exclamă el fără să se gîndească mult.

— Cînd îmi place un bărbat...

— Să fiu deci precaut ?

— Zadarnic ! îl preveni Angela din nou. Sînteți un om pierdut.

— Accept fericit sentința dumneavoastră.

— Dar o să vă coste !

— Oricît ! se predă el fără rezerve.

Sosi paharul cu băutura cerută. Angela sorbi cîteva înghițituri mici, apoi își ațintì din nou privirea fascinantă în ochii lui Martin Bauer.

— Dumneavoastră, bărbații, sînteți niște mari naivi, remarcă ea. Vă aruncați orbește în brațele primei femei frumoase care vă iese în cale.

— Cunoașteți dumneavoastră ceva mai bun ? îi replică el copilărește.

— Nu știu ! își aplecă ea privirea în pahar. Poate aveți dreptate ! Mai ales că frumusețea e atît de repede trecătoare ! Are o existență prea scurtă. Nu-i așa ?

— Din păcate ! recunoscu Bauer.

— Noi, pe la patruzeci de ani, ne cam încheiem cariera, pe cînd dumneavoastră, bărbații, mai sînteți în floare.

— E o inechitate a naturii, filozofă inginerul pe un ton glumeț. Dar s-o ignorăm și să profităm din plin de scurta existență a frumuseții feminine. Nu ?

— Să profităm ! se învoi Angela.

Ciocniră paharele, își zîmbiră îmbietor, apoi își aprinseră cîte o țigară.

— Doriți să rămînem aici pînă la ziuă ? o consultă Martin Bauer.

— Nu ! se împotrivi ea. Am oroare de atmosfera asta. După ce mănînc, aș vrea să ieșim la aer... E o noapte splendidă !

— De acord ! se învoi Martin Bauer.

CAPITOLUL 4

O idilă cu „cîntec"

Se plimbau de vreo oră pe aleile imensului parc natural din preajma staţiunii. Luna îşi strecura razele printre coroanele stejarilor pitici, iar valurile mării se spărgeau, clipocind, de digurile care protejau plaja. Cei doi tineri îşi ascultau reciproc, cu viu interes, destăinuirile. Tineau să se cunoască repede şi cît mai bine.

— Lucrezi de mult cu profesorul Honorius? întrebă Martin Bauer.

— De cîteva săptămîni.

— Şi cum l-ai cunoscut?

Angela îi descrise cu fidelitate întîlnirea de la „Mon Jardin".

— Pe „maestru" l-am zărit zilele acestea la Mamaia, o informă Martin Bauer.

— Ştiu !... Alaltăieri seară a fost aici, la „Neptun".

— Cîte fete îl însoţeau?

— Trei.

— Şi cum le recomanda?

Angela îl imită pe „maestru" :

— „Secretarele mele".

— Două îl susţineau probabil de subsuori, iar a treia îi mişca picioarele.

— Nu fi răutăcios ! îl dojeni Angela. Bătrîneţea este o boală care se ia.

Inginerul făcu un gest semnificativ :

— Pînă atunci !...

— Pînă atunci, continui să fii un încrezut, îl dojeni ea din nou.

— Şi de ce n-ai rămas printre „secretarele" lui ? o întrebă Martin Bauer pe neaşteptate.

— Fiindcă mi-a convenit altă ofertă.

— A profesorului Honorius, preciză el gînditor. Mare şarlatan.

— O fi, admise ea. Dar Tase nu-mi cere să-i fiu decît asistentă... Fără „secretariat".

— Cum îl cheamă în fapt pe acest aşa-zis profesor ?

— Anastasie Bob.

— Şi pe celălalt ?

— Pe care ?

— Pe Tim !

— Aaa !... Timotei Cavarnali.

— Nu-mi place individul.

— De ce ?

— Are un aer de gigolo.

— În aparenţă... E un băiat foarte bun.

— Nici Tim nu-ţi cere să fii „secretară" ?

— Pînă acum n-am simţit. Şi adăugă pe un ton insidios : Deşi e un bărbat frumos.

— Găseşti ?

— N-ai văzut cum se scurg ochii femeilor după el ?

— E şi genul tău ?

— Nu ştiu ! Încă nu mi-am propus să-l privesc ca pe un prezumptiv iubit.

— Dar nu ţi-ar displace ?

— În lipsă de altceva...

Martin Bauer slobozi un oftat scurt. Angela îl cercetă cu coada ochiului.

— Gelos ?

— Aş avea chef să-i boţesc niţel mutrişoara de gigolo.

— S-ar putea să ai ocazia.

— El, de fapt, ce rol joacă în combinaţia voastră ?

— E impresarul „trupei".

— Şi cît îi revine din încasări ?

— O treime.

— Bună treabă !

— Aşa am convenit iniţial.

— Domnul Tim Cavarnali ! rosti Bauer ca să-şi memoreze bine.

— Eşti de groază, Pissy ! izbucni Angela într-un rîs uşor.

— Cum ai zis ? făcu Bauer surprins.

— Pissy !... Aşa-i alint eu pe cei care-mi sînt simpatici.

— Îţi sînt într-adevăr simpatic ?

— Altfel nu m-aş plimba acum la braţul tău pe aceste cărări tainice, luminate ici-colo de razele lunii argintii, rosti ea cam în zeflemea.

— Te rog să nu rîzi, fiindcă mie-mi cam place noaptea asta, o preveni el.

— Şi mie ! rosti ea pe un ton mai grav.

— Iar lîngă tine mă simt excelent ! continuă el să-i declare cu glasul uşor tremurat. De mult nu m-am mai simţit ca acum... Poate din adolescenţă !

— Eşti un prostuţ, Pissy ! se lipi ea tandru de braţul său.

— Şi de ce n-aş fi ? continuă Martin Bauer să se sugestioneze. Nu mi se oferă prea des asemenea prilejuri.

— Munceşti mult ? îl întrebă ea ca din întîmplare.

— Imens ! i se plînse el.

— Cu ce te ocupi ?

— Sînt cercetător într-un institut.

— Şi ce faci acolo ?

— Nişte năzdrăvănii.

— Secret ?

— Cam.

— Atunci nu mai insist.

— Chiar te-aş ruga.

— Eşti un scump, Pissy, se lipi ea şi mai tandru de umărul lui. Tocmai voiam să-ţi spun că mă simt bine cu tine.

— Chiar ? făcu el neîncrezător.

— Crede ce vrei ! îi replică ea rece.

Dar nu se desprinse de braţul lui. Ci păşi tăcută ascultînd, odată cu el, vuietul mării.

— Pissy ! şopti tot ea, după ce se scurseră cîteva clipe de tăcere.

— Ce e ? întrebă el prevenitor.

— De cînd n-ai mai sărutat o femeie ?

— Din seara asta !

— Minți ! îl ghionti ea strengărește cu cotul. În seara asta ai stat singur cuc la o masă din bar, ai băut whisky și-ai urmărit un program idiot.

— Am sărutat totuși mereu o femeie.

— Pe cine ?

— Pe tine !

— Meschinule ! se alintă ea. Mă sărutai fără să-mi ceri voie... Nici măcar nu m-ai prevenit.

— Ba te-am prevenit mereu.

— Aveai într-adevăr o privire bleagă ! izbucni ea în rîs. Dar să știi că n-am simțit nimic... Îmi ziceam că ești atît de tontuț, încît nici să săruți nu știi.

— Eu ? Nu știu să sărut ? se revoltă Martin Bauer.

Cu o mișcare bruscă, prinse capul Angelei. Un glas bărbătesc rosti ironic în spatele său :

— Ușurel, dom' inginer !

Uluit, aprins la față de emoție, Martin Bauer se desprinse brusc din îmbrățișare și se răsuci ca o sfîrlează. În fața lui se afla individul cu înfățișare de meridional.

— Ești cam pripit și cam neprevăzător, dom' inginer ! rînji Tim Cavarnali la el.

— Ce dorești ? îl înfruntă Martin Bauer atît.

— Dorințele mele au mai puțină importanță acum, continuă meridionalul să-i rînjească.

— Fii cuminte, Timuț ! interveni atunci Angela. Ești cam betuț în seara asta... Du-te și fă năniță !

Dar Tim Cavarnali n-o luă în seamă. Continuă să rînjească la Martin Bauer.

— Nu te-ai plictisit în noaptea asta, domnule inginer ?

— Are vreo importanță ?

— Mare ! precizează Tim. Ai încălcat un teritoriu străin... Pissy e din parohia mea.

— Timuț ! Îl alintă iarăși Angela. Nu fi prostuț !... Du-te și fă năniță... Vorbim mîine.

— Mai indicat ar fi să te duci tu la „năniță", o imită Tim în zeflemea. E aproape ziuă... Iar mîine seară va trebui să fii iarăși în formă... O „vedetuță" ca tine trebuie să arate mereu „superbuț".

— Am să dorm toată ziua, Timuț ! stărui Angela. Îți făgăduiesc.

— Lasă balivernele și șterge-o la culcare.

Angela privi cu îngrijorare la pădurea din jur.

— Mi-i teamă, Pissy, făcu ea rugătoare către Tim Cavarnali. Singură, prin pădure...

— Te conduc eu, se oferi Martin Bauer imediat.

— Nu, dom' inginer ! îl reţinu Tim pe un ton agresiv. Cu dumneata am o vorbă.

Iritat, Martin Bauer se adresă Angelei :

— Domnul acesta ţi-e cumva soţ ori logodnic ?

— Nici una, nici alta, îi preciză ea.

— Ai vreo obligaţie sentimentală faţă de dînsul ?

— Nici măcar.

— Atunci, l-aş pofti respectuos să-şi vadă de drum ! concluse Martin Bauer.

Şi cu un gest grăbit, o prinse pe Angela de braţ, gata să pornească spre hotel. Dar Tim Cavarnali îi înlătură mîna cu brutalitate.

— Tim ! strigă Angela speriată. Să ştii că ţip !

— N-ai să ai timp ! auzi în aceeaşi clipă un glas dogit în spatele ei.

— Tase ! făcu Angela uluită. Ce înseamnă asta ?

Martin Bauer abia avu vreme să-l recunoască pe profesorul Honorius. Cu o lovitură scurtă, seacă, Tim îl doborî peste stratul de frunze uscate de la marginea cărării. Iar cînd se trezi, inginerul constată că era legat cu mîinile la spate. Angela Doliş nu mai era nicăieri.

— Ţi-ai revenit ? întrebă Tim aplecîndu-se asupra lui. Foarte bine ! De-acum încolo nădăjduim că vei fi cuminte.

— Ce vreţi de la mine ? gemu Martin Bauer privind ca prin ceaţă cînd la faţa smeadă a lui Tim Cavarnali, cînd la barba veşnic asudată a lui Anastasie Bob.

— Tase ! îi ceru Tim în batjocură asociatului său. Spune-i tu ! Eşti mai obişnuit să dai explicaţii.

— Domnule inginer ! începu profesorul Honorius.

— Mai întîi de unde ştiţi că sînt inginer ?

— Dumneata ce-ţi închipui că facem aici ? Paştem boboci de gîscă ?

— Cine sînteţi de fapt ? insistă Martin Bauer.

— Nişte oameni care-ţi vor binele ! îi replică Tase.

— Văd ! arătă Bauer peste umăr la mîinile-i legate.

— Dacă te supără, te putem elibera, interveni Tim.

— Chiar v-aş ruga ! le ceru Martin Bauer.

— Dezleagă-l, Tăsică ! îi ceru Tim asociatului său. Şi fii atent să nu facă vreo mişcare greşită.

— Am eu grijă !

În timp ce i se desfăcea legătura, Martin Bauer simţi, venind din ceafă, duhoarea grea de băutură şi tutun a răsuflării profesorului Honorius.

— Acum pot să ştiu ce doriţi ? întrebă el frecîndu-şi încheieturile.

— Cîteva amănunte lipsite de importanţă ! îi rînji Tim.

— Anume ?

— După informaţiile pe care le deţinem, sînteţi coautorul unui important dispozitiv, îi strecură Tim.

— Asta e ! se dumiri Martin Bauer.

— Şi cum noi sîntem predestinaţi să aducem anumitor oameni glorie şi fericire, ne-am oprit privirea şi asupra dumitale.

— Nu vă pot fi decît recunoscător ! făcu Martin Bauer în zeflemea. Pot să mă ridic ?

— Dacă te ţin picioarele ! îl invită Tim.

Încă ameţit de lovitură, inginerul se ridică de pe stratul de frunze uscate pe care căzuse. Dar cînd încercă să facă un pas, simţi în spate vîrful unui pumnal.

— Să nu faceţi vreo mişcare greşită, fiindcă stiletul meu e afurisit de ascuţit, îl preveni Tase.

Supus, Martin Bauer lăsă să-i cadă braţele de-a lungul corpului. Îşi îndreptă apoi privirea spre faţa smeadă, lucind în bătaia lunii, a lui Tim Cavarnali.

— Ce-aţi făcut cu Angela ?

— Pissy s-a dus să facă „năniţă", rînji impresarul.

— Precis ? insistă Martin Bauer.

— Nu-i purta de grijă, îl linişti Tim. Mîine seară va apărea pe scenă la fel de proaspătă şi de aţîţătoare.

— Ea a fost deci nada, se dumeri Martin Bauer.

— Cherchez la femme, monsieur l'ingénieur ! Toujours... la femme !

— Vă pierdeţi vremea de pomană ! îi preveni Martin Bauer. Nu veţi căpăta nici o informaţie de la mine.

— Patriot ! îi rîse Tase în ceafă.

— A fost şi utecist ! adăugă Tim în batjocură. Mîine-poimîine îl vezi şi membru de partid.

— Numai de nu s-ar afla că-i fiul obersturmführer-ului SS Hans Bauer, rîse Tase din nou în ceafa inginerului.

Martin Bauer amuți. Tim se apropie mai mult de el și-i șoptă în față :

— Taci, domnule Martin Bauer ?

— Nu-i prea convine, constată Tase.

— Și tăcerea e un răspuns, conchise Tim filozofal.

Martin Bauer oftă prelung.

— Te înțeleg ! îl compătimi Tim în zeflemea. E de ajuns să sosească la institut o scrisoare... Chiar anonimă... Apropo ! Cum ai reușit să te strecori pînă acum ? Nu poate avea oricine acces într-un institut ca acela.

— Sînteți bine informați, recunoscu Martin Bauer supus. Dar e cam puțin pentru un șantaj.

— Suficient însă ca dumneata să zbori din institut și să treci pe linie moartă, cu un salariu modest, într-o fabricuță oarecare.

— Chestiunea asta mă privește, îi ripostă Martin Bauer. Și nu vă faceți iluzii... Nu veți căpăta nimic de la mine.

— Mai gîndește-te, domnule inginer ! Fiindcă noi am avea niște argumente.

— Care ?

— Scrisoarea noastră către institut se mai poate referi, de pildă și la excursia pe care ai făcut-o anul trecut în Orient.

— Ce mai e și asta ?

— Chestie de „amănunt", dacă vrei.

— Anume ?

— Dacă te interesează, te putem informa că sîntem în posesia unor fotografii din care reiese clar că dumneata cumpărai dintr-un bazar niște bijuterii de aur masiv.

— Așa ! făcu Martin Bauer neîncrezător.

— Avem apoi dovezi că dumneata ai introdus bijuteriile în mod fraudulos în țară... Crezi oare că acest fapt n-ar putea interesa eventual miliția economică ?

Martin Bauer scoase iarăși un oftat prelung.

— Reține, deci, că avem argumente serioase.

— Aveți ! recunoscu Bauer.

— E deci momentul să începem o discuție serioasă, conchise Tim Cavarnali.

— Pot să știu totuși ce urmăriți ?

— Să devii colaboratorul nostru.

— Adică ?

— Să ne furnizezi datele pe care ţi le vom cere.

— Dar cine sînteţi voi la urma-urmei ?

— Firmă serioasă, domnule inginer... Casă de încredere... Şi mai ales solvabilă !... Te rog să mă crezi... N-o să-ţi pară rău !

— Ce fel de informaţii doriţi ? se interesă Martin Bauer la fel de supus.

— În primul rînd, cele privitoare la dispozitivul pe care l-ai proiectat împreună cu Marin Predoiu.

— Şi dacă refuz ?

— Nu cred că-ţi dă mîna, îl preveni Tim.

— Vă înşelaţi ! rosti Martin Bauer, dîrz. Prefer să lucrez ca depanator de televizoare într-o cooperativă, decît să-mi murdăresc mîinile şi să-mi pătez conştiinţa ! Puteţi trimite chiar acum scrisoarea... Anonimă ori semnată... Cum vă lasă inima.

— Soluţia ar fi prea simplă, domnule inginer, îl preveni iarăşi Tim. Zău ! Nu ne socoti nişte ageamii ! Doar nu-ţi închipui c-o să te lăsăm să pleci de aici ca să te opreşti la primul telefon pentru a ne denunţa... A mai vrut să ne denunţe şi colegul dumitale Marin Predoiu.

— Aţi încercat întîi cu el ? constată Martin Bauer surprins.

— A fost o nereuşită ! recunoscu Tim. Şi-am fost nevoiţi apoi să luăm măsurile de rigoare... Colegul dumitale nu va mai putea vorbi.

— L-aţi omorît ? rosti Martin Bauer cu glasul sugrumat.

— Noi n-avem nici un amestec, îi preciză Tim. Ieri dimineaţă colegul dumitale a suferit un accident.

— N-a vrut să fie om înţelegător ! adăugă Tase.

— Nu există decît o singură ieşire, domnule inginer, continuă Tim. Ori colaborezi cu noi, ori...

Tase încerca vîrful stiletului cu buricul degetelor. Martin Bauer se înfioră de-a binelea.

— E clar, domnule inginer ? îi dădu Tim un ultim avertisment.

— E afurisit de clar ! admise Martin Bauer. Dar în ipoteza că facem tîrgul, aş vrea să ştiu ce beneficii voi avea. Bani ?

— Foarte mulţi bani ! îi preciză Tim. N-ai cîştiga dumneata, muncind aici o viaţă întreagă, niciodată atîţia bani. Şi

nu lei !... Nu ! Valută, domnule inginer ! Valută forte occidentală ! Sau dolari, domnule inginer ! Dolari depuși la o bancă elveţiană, să zicem !... Și-un paşaport !... Apoi un contract care valorează cît...

— Baliverne ! respinse Martin Bauer propunerile. Cunosc jocul ! Îmi mînjiţi ochii cu cîteva mii de lei, îmi fluturaţi pe la nas un paşaport fals, iar după ce obţineţi tot ce doriţi, mă reduceţi şi pe mine la tăcere.

— Băiatul nu-i prost ! se adresă Tim lui Tase. Nu-i deloc prost ! Tînăr, tînăr, dar copt ! Vrea nişte chestii certe şi mai ales palpabile... De acord, domnule inginer ! Îţi vom satisface îndreptăţitele pretenţii.

— Cum ? se interesă Martin Bauer.

— Te vom pune în legătură cu cel care plăteşte.

— Individul e din ţară ?

— Nu ! Ţi-am spus doar că lucrăm pentru o firmă serioasă !

— Casă de încredere ! îl susţinu şi Tase.

— Aşa mai merge ! se învoi Martin Bauer pe loc.

— Dar nu-i chiar atît de simplu, îl preveni Tim din nou. Fiindcă trebuie să avem şi noi o anumită garanţie.

— O veţi avea ! îl încredinţă inginerul.

— Şi cum vă gîndiţi să procedaţi ?

— Simplu, rosti Martin Bauer, calm. Eu aduc marfa, iar omul vostru contravaloarea făgăduită.

— Iar ne socoteşti ageamii ? se revoltă Tase.

— Lasă-l să vorbească pînă la capăt, îşi repezi Tim asociatul. Spuneţi domnule inginer !

— Mi se pare c-am spus destul. E rîndul vostru să-mi oferiţi garanţia necesară.

— Are dreptate ! se adresă Tim lui Tase. Afacerile serioase încep întotdeauna cu nişte contracte.

— Nu semnez nici un contract ! îl preveni Martin Bauer.

— Păi, altfel cum ? se arătă Tase nedumerit.

— Lasă-l ! îşi linişti Tim asociatul. Dom' inginer e o fire mai sensibilă şi trebuie tratat cu blîndeţe.

— Repet ! se împotrivi Martin Bauer. Nu semnez nimic !

— Regret, domnule inginer, dar nu plecaţi de aici *viu* pînă nu semnaţi un contract cu noi, rosti Tim pe un ton mai ameninţător ca oricînd... Nu putem altfel... Avem nevoie de această garanţie scrisă.

Martin Bauer răsuflă greu. Tase îi plimba pe la nas vîrful stiletului.

— Dați-mi contractul ! capitulă în cele din urmă inginerul.

— Așa mai merge ! răsuflă Tim ușurat.

Scoase tot atunci din buzunarul de la piept o coală de hîrtie bătută la mașină și i-o întinse lui Martin Bauer.

— Aș vrea să știu și eu ce cuprinde ! ceru acesta.

— Te rog ! îl invită Tim.

Și cu o lanternă minusculă, lumină coala de hîrtie. Martin Bauer parcurse grăbit rîndurile dactilografiate.

— De acord ? se interesă Tim.

— De acord ! se învoi inginerul.

— Atunci semnează.

Inginerul întinse coala de hîrtie pe un genunchi și semnă cu mîna ușor tremurîndă. Dar nu apucă să aștearnă ultima literă a numelui său, cînd văzu zburînd stiletul cu care-l ținea Tase sub amenințare. Cu un gest reflex, Martin Bauer încercă la rîndul său să-l lovească pe Tim. Dar acesta, cu o mișcare de judo, prinse din zbor pumnul îndreptat spre el, îl răsuci brusc și-și azvîrli adversarul la pămînt. Cînd își reveni, inginerul zări aplecat aupră-i o barbă mare, roșcată.

— Cine sînteți ? întrebă el copilărește.

— Lasă vorba și s-o ștergem cît mai repede de aici, îi ceru barba roșie.

Cînd se ridică, Martin Bauer constată că Tim Cavarnali și Anastasie Bob zăceau nemișcați pe stratul gros de frunze uscate.

CAPITOLUL 5

Cine pune condițiile ?

Barbarossa îl urmărea pe Martin Bauer cu un aer protector. Se aflau în camera inginerului.

— Hai ! îl îndemna cascadorul. Ia o înghițitură. Nu-ți fie teamă. N-am pus otravă.

Pentru a alunga orice bănuială, își turnă și el din sticlă. Se așeză apoi pe unul din cele două fotolii și trase o dușcă bună. Cu o mînă tremurîndă, Martin Bauer apucă paharul și-l duse la gură. Dar nu reuși să înghită decît un pic de gin. Dinții îi clănțăneau strident pe gura paharului.

— Abia acum te-a apucat frica, observă Barbarossa. Te-ai speriat rău ! Ai avut și de ce ! Ticăloșii aceia nu prea știu de glumă.

— Credeți că m-ar fi omorît ?

— Dacă nu semnai „contractul" îți făceau de petrecanie, îl asigură Barbarossa.

— A rămas la ei ?

— Ce ?

— Contractul.

— Nu ! îl liniști Barbarossa cu un zîmbet larg. E la mine.

— Și ce faceți cu el ?

— Îl păstrez.

— Distrugeți-l ! îl rugă Martin Bauer. Altfel sînt compromis pentru totdeauna.

— Nu-ți face griji, îl liniști din nou Barbarossa. L-am pus la loc sigur.

— De ce-l mai păstrați ?

— Ca să-i am la mînă pe ticăloşi !
— Dar dumneata cine eşti ?
— Ţi-am spus : un om care-ţi vrea binele.
— Nu cred ! se tîngui inginerul. Nu mai cred în nimeni.
— Te priveşte ! făcu Barbarossa nepăsător.
— Dovedeşte-mi ! stărui Martin Bauer.
— Ţi-am dovedit o dată, cînd te-am scos din mîinile lor, îi aminti Barbarossa. Asta face mai mult ca orice legitimaţie.
— Şi cum te numeşti ?
— Mi se zice Barbarossa... Atît e suficient.
— Eşti ofiţer de securitate ?
— Are vreo importanţă ?
— M-aş fi simţit mai în siguranţă.
— Cîtă vreme te afli cu mine, poţi să stai liniştit. Nu te va mai deranja nimeni.
— Ei ştiu cine eşti ?
— Nu ! Dar vor afla la momentul potrivit.
— De ce nu i-ai dat pe mîna Securităţii ?
— Întrebi prea mult ! îi ripostă sec Barbarossa. Şi chiar te-aş ruga să fie ultima întrebare de acest gen.
— Dar dacă mă înşeli şi dumneata ?
— N-ai decît să pui mîna pe telefon şi să anunţi dumneata Securitatea... Îţi dau şi numărul, dacă vrei... Dar te avertizez că, după aceea, nu mai eşti sub ocrotirea mea... Ai să încapi din nou pe mîna celor doi ticăloşi, care de data asta nu te vor mai cruţa.
— Mein Gott ! se tîngui Martin Bauer în limba-i maternă.
— Mai ia o înghiţitură de gin, îl sfătui Barbarossa.
— Aş avea chef să mă îmbăt ! mărturisi Martin Bauer. Să beau pînă n-oi mai şti ce-i cu mine... Să nu-mi mai pese de nimeni şi de nimic.
— E cel mai simplu lucru, observă Barbarossa. N-ai decît să duci sticla la gură şi s-o goleşti pînă la ultima picătură.
Inginerul se linişti şi sorbi cuminte din pahar.
— Cum ies din încurcătura asta ? îl cercetă el pe Barbarossa.
— Dacă mă asculţi, ieşi cu obrazul curat.
— Cum să fac ?
— Exact cum ai procedat şi pînă acum.
— Adică ?
— Să faci mai departe jocul celor doi ticăloşi.

— Dar ar trebui să anunț într-un fel Securitatea, reveni Martin Bauer la gîndul care-l obseda.

— Socotește că ai anunțat-o ! îl liniști iarăși Barbarossa.

— Mi s-a atras atenția că, în orice situație m-aș afla, să avertizez institutul.

— O să-ți fac eu acest serviciu.

— Cînd ?

— Atunci cînd voi socoti de cuviință.

— Dar trebuie să am certitudinea ! strigă aproape Martin Bauer.

— N-am ce-ți face ! îi replică Barbarossa. Așa-i cînd te iei după prima fustă care-ți iese în cale.

— O fi complicea lor ?

— Ce părere ai ? ! îi zîmbi Barbarossa sigur pe sine.

— Părea totuși sinceră !

— Toate par sincere.

— Ticăloasa ! gemu inginerul neputincios. Ea l-o fi împins la moarte pe Marin Predoiu ?

— Probabil !

— Dac-o mai întîlnesc, o sugrum !

— N-ar fi indicat, îl preveni Barbarossa. Dimpotrivă ! Te-aș sfătui să te porți cu ea ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

— Dar cu cei doi ?

— La fel.

— Adică ?

— Nădăjduiesc să ne facă în curînd o vizită.

— Ei ? Aici ? rosti inginerul îngrozit.

— Doar nu-ți închipui că se vor da bătuți cu una cu două.

— Nu vreau să-i mai văd ! strigă Martin Bauer înspăimîntat.

— Trebuie !

— Și ce să le spun ?

— Că vrei să lucrezi în continuare cu ei.

— Nu.

— Ba da ! Trebuie ! Altfel vor căuta să te lichideze. Pentru că deții cea mai periculoasă mărturie împotriva lor... Or ei nu-s oamenii dispuși să lase un asemenea martor în viață. Pricepi ?

— Dar și dumneata te afli în această situație ?

— Mă aflu.

— Și-atunci ?

— Vor căuta să scape și de mine... Numai că le va fi foarte greu... Le-am și demonstrat, dealtfel. Pe cînd dumneata... Trebuie ! Trebuie neapărat să le faci jocul... Și-apoi de astă dată discuți cu ei de pe altă poziție... Dumneata fixezi condițiile.

— Ce fel de condiții ?

— O clipă și ți le spun.

Lungit pe pat, cu mîinile sub cap, Martin Bauer aștepta în camera sa, cu inima ticăind, ivirea lui Tim Cavarnali și a lui Anastasie Bob. Ținea ușa descuiată. Barbarossa nu mai era în cameră. Adversarii săi aveau deci cale liberă. Dar întîrziau să-și facă apariția. Pe Martin Bauer începu să-l fure somnul. Și poate ar fi atipit de-a binelea, dacă nu l-ar fi făcut să tresară telefonul. Inginerul ridică receptorul :

— Alo !

La celălalt capăt al firului recunoscu vocea lui Tim Cavarnali :

— Ascultă, inginerașule ! Nu ne aștepta degeaba, fiindcă nu înghițim nada !

— Treaba voastră ! replică Martin Bauer cu glasul ușor tremurat...

— Ce faci acolo ? se interesă Tim.

— Tocmai voiam să atipesc nițel.

— Îți arde ție acum de somn, cum i-i cînelui a linge sare, rîse Tim în receptor.

— Nu mai lungi vorba, fiindcă mi-e într-adevăr somn, rosti inginerul tot mai sigur pe el. Ce dorești ?

— Să stăm de vorbă.

— Mai tîrziu ! căscă Martin Bauer prelung.

— Mai tîrziu s-ar putea să adormi pentru totdeauna, îl amenință Tim. Ești în bătaia armei noastre.

Fără voia sa, inginerul își roti ochii spre fereastră. Putea fi împușcat într-adevăr, cu o armă cu lunetă, din clădirea vecină.

— N-aveți voi interes să treziți stațiunea la ora asta cu niște împușcături, făcu Martin Bauer neîncrezător.

— Nu se va auzi nici o împușcătură, îl preveni Tim. Avem o armă cu surdină.

— La asta nu m-am gîndit, recunoscu inginerul. Dar aveți voi inimă chiar atît de neagră să mă împușcați în pat ? Nu vă gîndiți că v-aș fi mai necesar rămînînd în viață ?

— Ai început să mă plictisești, inginerașule, mîrîi Tim. Ridică-te imediat din pat și vino afară.

— Unde vrei să ne întîlnim ?

— La debarcader.

Martin Bauer îl observă în clipa aceea pe Barbarossa strecurîndu-se în camera lui. Lungi cu bună știință convorbirea, repetînd tot ce i se spunea în receptor.

— La debarcader ai spus ? La care debarcader ?

— Nu mai fă pe prostul ! se răsti Tim la el. Și nu încerca să ne tragi pe sfoară. Știm că nu ești singur în cameră.

— Ascultă, Tim !

— Nu pomeni nici un nume, mîrîi iarăși Tim. Știu că înregistrezi convorbirea.

Martin Bauer izbucni spontan în rîs.

— Ai fantezie bogată, remarcă el. Ori citești multă literatură polițistă ?

— Bauer ! scrîșni Tim. Îți dau exact un minut ca să te ridici din pat și să ieși din cameră.

Inginerul tăcu și-l consultă pe Barbarossa din privire. Acesta îi făcu semn să accepte.

— Bine, Tim ! se învoi Martin Bauer.

— Fără nume ! îi strigă Tim Cavarnali în receptor.

— Iartă-mă, se arătă inginerul supus. Am uitat ! Gata ! M-am ridicat ! Dar nu trageți, fiindcă trebuie să-mi încalț pantofii.

— Îți acord două minute, îl somă Tim.

— E-n regulă ! Vin imediat !

Martin Bauer păși cu un aer aparent nepăsător pe pietrișul aleii care ducea la debarcader. În jur nu se vedea țipenie de om. Doar briza rece, a dimineții care se apropia, foșnea frunzișul stejarilor pitici. Inginerul aștepta, totuși, să fie somat dintr-o clipă în alta. Auzi într-adevăr un glas poruncitor :

— Ia-o la stînga !... Și fără nici o vorbă.

Era Tim Cavarnali. Cuminte, Martin Bauer coti din alee și-o apucă direct prin pădure. După vreo cincizeci de pași fu somat din nou :

— Stai pe loc !

Inginerul se conformă.

— Răspunzi scurt și încet numai la ce te întreb, continuă să-l instruiască glasul lui Tim Cavarnali.

— Așa voi face, se învoi Martin Bauer.

— Cine-i individul cu barbă roșie ?

— Asociatul meu !

— Cui vinzi brașoave ?

— Ție !

— Nu mă scoate din răbdări ! mîrîi Tim.

— Sfîrșește cu amenințările ! îi strecură Martin Bauer printre dinți. Doar știi că nu mai ține ! Acum eu sînt călare pe situație !... Vă am la mînă, nepricopsiților !

— Îl ucid ! se auzi atunci mugetul încărcat de ură al lui Anastasie Bob.

— Lasă-l, Tăsică ! își liniști Tim asociatul. Se adresă apoi, neașteptat de calm, lui Martin Bauer : Cu ce ne ai la mînă ?

— Mai întîi contractul, îi preciză inginerul. Apoi fotografiile pe care le-a făcut asociatul meu azi noapte cînd m-ați atacat în pădure.

— Fotografii ! rîse Tim sarcastic ! Făcute pe întuneric ?

— Are un aparat cu raze infraroșii.

— Vai, vai, vai ! se căina Tim în batjocură. Și ce minunății mai posedă „omul tău" ?

— Cînd va fi cazul am să vi le arăt, îl preveni Martin Bauer.

— Te pomenești că ai și tu vreo jucărioară din alea care înregistrează vorbele ? făcu Tim bănuitor.

— Acum n-am nimic la mine, îl încredință inginerul. Am venit doar să încheiem o afacere... N-ar fi cinstit.

— Scoate-ți totuși haina ! îl somă Tim.

— Mi-e frig ! se împotrivi Martin Bauer.

— Nu te ia dracu' ! mîrîi Tim. Scoate-o și arunc-o la mine.

Inginerul se dezbrăcă în silă și azvîrli haina pe care Tim o prinse din zbor și-o cercetă.

— N-ai într-adevăr nimic, constată el. Dezbracă-ți și pantalonii!

— Sînteți niște caraghioși! se burzului inginerul, scoțîndu-și totuși pantalonii pe care-i azvîrli de asemenea lui Tim.

După ce-i percheziționă în grabă și pe aceștia, Timp Cavarnali îi înapoie lui Martin Bauer hainele.

— Și zici că vrei să încheiem afacerea, dom' inginer?

— Nu pentru asta m-ați chemat?

— Ce condiții pui?

— E bine spus ce condiții pun *eu*, sublinie Martin Bauer. Fiindcă *eu* voi prelua conducerea.

— Nostim! constată Tim cu o ironie amară. Din ogari am devenit iepuri.

— Jocul hazardului! zîmbi Martin Bauer cu sarcasm.

— Hai! Dă-i drumul! îl îndemnă Tim nerăbdător.

— Vom include în „asociație", cu drepturi egale, și pe „omul meu".

— Mai precis?

— Vom împărți și cu el totul... Frățește!

— Bună treabă! izbucni Tim într-un rîs sarcastic. Noi asudăm, iar el ia partea leului.

— Dacă vă convine!

— Și dacă nu ne „convine"?

— Vă dăm în gît!

— Ne denunțați securității?

— Poate!

— Cînd ați aranjat voi trebușoara asta?

— Mai de mult! Și așteptam ocazia să ne punem planul în aplicare.

— Ne-ai găsit prin urmare de fraieri?

— Ați intrat singuri, de bună voie și nesiliți de nimeni, în capcană. Ați căutat-o chiar cu lumînarea... N-am ce vă face!

— Iar noi te credeam un ageamiu! rosti Tim mai mult pentru sine.

— Toți avem de învățat! rosti Martin Bauer cu un aer filozofic.

— Dar ce garanții avem că noul nostru „asociat" va juca cinstit?

— Faptul că, în clipa asta, stau de vorbă cu voi aici și nu într-un birou al Securității.

— E un argument, recunoscu Tim Cavarnali. Dar dacă barbă roşie al tău ne trişează pe tustrei ?

— Eu mă pricep să-mi aleg oamenii, îi replică inginerul. Nu ca voi ! Altceva mai bun n-aţi avut de făcut, decît să vă încurcaţi cu Marin Predoiu. Şi ce-aţi obţinut ?... V-aţi pus în cîrcă un omor gratuit.

— Ştiai deci că pusesem ochii pe el ?

— Bineînţeles !... Şi mai ştiam că, după ce veţi rata afacerea cu el, veţi veni la mine.

— Joci tare, ingineraşule ! îl măsură Tim cu priviri bănuitoare.

— Mă pricep la calcule... Sînt de specialitate.

— Observ ! constată Tim ca pentru sine. Şi zici că ne aşteptai ?

— Cu sufletul la gură !

— De ce ?

— Ca să mă puneţi în legătură cu cine trebuie.

— Nu ştii, deci, cine e ?

— Nu ! Dar cu un pic de străduanie, aş putea afla şi singur. Mi-ar fi însă mai comod să lucrez prin voi.

— Te cred ! remarcă Tim. E mult mai prudent şi mai sigur. Facem tîrgul ?

— Facem ! se învoi inginerul.

— Dar avem şi noi o pretenţie.

— Care ?

— Să ne înapoiezi contractul pe care l-ai semnat az' noapte... Ar fi cea mai bună garanţie.

— Regret ! se împotrivi Martin Bauer. Dar am şi eu nevoie de această garanţie.

— Bine ! se învoi Tim. La urma urmei e o chestiune minoră.

— Absolut ! conveni inginerul.

— Şi cum socoteşti să acţionăm în continuare ? se interesă Tim. Acum dumneata eşti şeful : Hotărăşte !

— Înainte de orice, vreau să discut direct cu „patronul", ceru Martin Bauer. Întîlniţi-l şi fixaţi o întrevedere... Dar cît mai repede.

— Am înţeles, *boss !* rosti Tim cu un zîmbet amar. Diseară îţi vom comunica probabil locul şi data întîlnirii.

John Bigg era un bun înotător. Încît îi dăduse întîlnire lui Barbarossa chiar în mijlocul valurilor care măturau nesfîrșita plajă de la Mamaia. Agentul comercial se mișca lent, folosind brasul, în timp ce cascadorul se răsucea mereu în apă, ca un delfin.

— Nu-mi place cum ați procedat, îi reproșă John Bigg lui Barbarossa.

— Nici eu nu mă împac întru totul cu procedeele dumneavoastră, îi replică celălalt. De la un gentleman, cum sînteți dumneavoastră, mă așteptam la *fair play*.

— N-am fost corect ? se arătă John Bigg intrigat.

— Nu !

— Ce-mi reproșați ?

— Nu-mi place să fiu dublat, preciză Barbarossa. Și-n orice caz, trebuia să fiu avertizat !

— Nu intră în regulile jocului, făcu agentul comercial.

— Regulile pe care le-ați stabilit nu-mi convin, îl avertiză cascadorul.

— Și ce-aveți de gînd ? Să reziliați contractul încheiat cu mine ?

— Dacă mă veți obliga...

— Aveți în mînă niște atu-uri prea mari ca să nu le folosiți, îl iscodi agentul comercial.

— Poate le voi folosi pînă la urmă. Nu vă faceți grijă.

— Aveți vreo ofertă mai avantajoasă ?

— Nu-i exclus.

— Am reținut ! făcu John Bigg prevăzător. Voi suplimenta suma.

— Nu-i de ajuns.

— Dar ce altceva mai doriți ? se arătă Bigg intrigat.

— Să nu mai faceți imprudențe, îl dojeni Barbarossa.

John Bigg tăcu ofensat, apoi reluă cu glasul mai reținut :

— Ce imprudențe îmi reproșați ?

— Mai întîi alegerea celor doi nătărăi... Unde ați găsit asemenea „podoabe" ?

— Printr-o legătură a noastră... Onorabilă și demnă de încredere doamnă din fosta „lume bună" a Bucureștiului.

— În acest caz nu mă mai mir nimic, remarcă Barbarossa.

— N-am avut altceva la îndemînă, se dezvinovăți mai departe John Bigg. Și trebuia să trec repede la acțiune... Mi-o cereau șefii.

— Din păcate, adăugă cascadorul „recruții" dumneavoastră lucrează ca niște cîrpaci.

— Vreți să fiți mai lămurit ?

— L-au lichidat fără rost pe inginerul Marin Predoiu.

— Trebuia înlăturat !

— Dar nu v-a obligat nimeni să vă opriți inițal asupra lui, continuă Barbarossa cu mai multă asprime. Trebuia să acționați de la început asupra lui Martin Bauer.

— Nu-i în obiceiul meu să merg doar pe o singură pistă, se explică John Bigg.

— Am observat, îi replică Barbarossa. Dar cînd alergi după doi iepuri...

— Mai aveți ceva de adăugat ?

— Păstrați-vă calmul ! îl sfătui Barbarossa. Și recunoașteți că v-am demonstrat cît de copilărește au acționat nătărăii dumneavoastră și-n privința lui Martin Bauer... Gîndiți-vă numai ce s-ar fi întîmplat dacă în locul meu îi urmărea azi-noapte un ofițer de Securitate.

— Ce propuneri aveți, prin urmare ? se arătă străinul din ce în ce mai grăbit.

— Mai întîi vă rog să vă stabiliți asupra unei singure piste, îi ceru Barbarossa.

— De vreme ce v-am invitat aici, înseamnă că m-am și hotărît, îi zîmbi John Bigg.

— Asta înseamnă că cei doi nătărăi nu se vor mai încurca printre picioarele mele ?

— Dimpotrivă ! Le voi da dispoziție să fie la ordinele dumneavoastră.

— Credeți că vor accepta ?

— Eu plătesc.

Barbarossa tăcu, bătînd apa cu picioarele.

— S-ar putea să-mi fie totuși folositori, rosti el în cele din urmă.

— Mai mult ca sigur ! îl încredință agentul comercial.

— Pînă una-alta, adăugă Barbarossa, indicați-le să-și vadă de treburile lor obișnuite.

— Așa vor face, îl încredință John Bigg.

— Cu inginerul va fi însă mai greu.

— De ce ? Din cîte mi-ați declarat, inginerul are deplină încredere în dumneavoastră.

— Da, dar e un tip bănuitor, se plînse cascadorul.

— Ce mai vrea ? făcu străinul.

— Ține să trateze direct cu cel care plătește.

— Nu-mi prea convine propunerea, rosti agentul comercial sec.

— Vă înțeleg, făcu Barbarossa, dar inginerul nu acceptă altă soluție... Deși am încercat, nu o dată, să-l abat de la acest gînd... I-am sugerat, printre altele, că nu-i bine nici pentru el să intre în contact cu un străin.

— E un prost ! exclamă John Bigg iritat.

— Vă sfătuiesc, totuși, să acceptați o întîlnire cu el. Treaba va merge mai bine și mai repede... Doar ăsta-i și interesul dumneavoastră... Nu ? Mai ales că cei de la Securitate n-au înghițit povestea cu Marin Predoiu.

— Bănuiesc ceva ?

— Mai mult ca sigur.

— Ce vă face să credeți ?

— Li se pare suspect că accidentul s-a produs pe o cu totul altă rută decît cea anunțată de Predoiu la plecare.

— Asta nu spune mare lucru, observă John Bigg.

— E adevărat !... Dar numai în cazul în care Marin Predoiu ar fi fost un oarecare... Or cel care s-a abătut din drum, căzînd apoi victimă unui „accident" de automobil, nu era altul decît coautorul dispozitivului pe bază de laser care interesează atît de mult anumite persoane din străinătate... Vă dați seama că moartea unui asemenea om dă imediat de bănuit ?

— În acest caz, făcu agentul comercial gînditor, presupun că și Martin Bauer a fost pus sub o strictă supraveghere.

— A fost și înainte, dar acum e urmărit cu mai multă strictețe.

— Cum de-mi propuneți atunci o întîlnire cu el ?

— Riscul e într-adevăr mare, dar merită... Și-apoi, ce aveți de pierdut ? Cel mult veți fi nevoit să vă faceți iarăși bagajele în mare grabă.

— Vi se pare puțin ?

— Deloc.

— Nu-mi pot permite un nou eșec, rostî John Bigg mai mult pentru sine. Mi-aș rata definitiv cariera... Și nu mai sînt la prima tinerețe, ca să iau totul de la început.

— În schimb, un succes v-ar consolida definitiv poziția, îl încurajă Barbarossa.

— Sînteți un demon ! îi zîmbi agentul comercial amical. Voi merge pe mîna dumneavoastră pînă la capăt.

— Trebuie să înțeleg că mîine îl veți întîlni pe Martin Bauer ?

— Mîine ?... Nu-i exclus.

CAPITOLUL 6

Rendez-vous la miezul nopții

O nouă seară la barul „Neptun". Martin Bauer veni destul de tîrziu ca să-și ocupe masa rezervată. Comandă, ca de obicei, un whisky și-o cafea mare. Era nedormit și spera să-și mai alunge oboseala. Își aprinse o țigară și-n timp ce împrăștia în jurul său colaci de fum, trăgea cu coada ochiului prin local. În dreapta, la o masă situată chiar lîngă scenă, îl zări pe Tim Cavarnali, întunecat la față și cu ochii injectați de nesomn. Cînd simți privirea lui Martin Bauer ațintită asupra lui, Tim îl fulgeră scurt, pătrunzător, iar pe fața-i smeadă, lucioasă, apăru un zîmbet rău. Martin Bauer se înfioră și-și răsuci imediat capul spre mijlocul sălii. Barbarossa era la post. De la masa lui, cascadorul îl încuraja din priviri : „Nu-ți fie teamă ! parcă voia să-i zică. Sînt aici !"

Pe scenă își făcuse între timp apariția și profesorul Honorius. Scamatorul nu mai avea degajarea și spontaneitatea din ajun. Glasul îi era mai gîjîit, gesturile — mai nesigure.

„Nu-i deloc în apele lui", observă Martin Bauer nu fără o anume satisfacție.

Agresorii lui din noaptea precedentă i se păreau de nerecunoscut.

„Cine i-o fi pus cu botul pe labe ? se întreba inginerul. Numai Barbarossa ?... Ori a intervenit și patronul lor ?

Oricum, Tim Cavarnali și Anastasie Bob erau niște dușmani de temut. Martin Bauer hotărî să fie permanent cu ochii în patru.

„La prima ocazie ăştia mă curăţă", oftă inginerul aprinzîndu-şi o nouă ţigară.

În local izbucni pe neaşteptate un ropot de aplauze. Pe scenă se producea şi asistenta lui Honorius. Spre deosebire de profesorul ei, Angela Doliş se mişca parcă mai graţios ca în seara precedentă.

„Nu-i deloc afectată de tot ce s-a petrecut în pădure, constată Martin Bauer. Parcă nici n-a fost cu mine acolo... Afurisita ! E mai proaspătă şi mai atrăgătoare ca oricînd ! Precis a dormit foarte bine... Fără griji şi fără visuri care să-i tulbure somnul... Să n-aibă oare nici un amestec ? Consideră drept ceva minor tot ce mi-au făcut amicii ei ? Ia uite-o cum îmi aruncă ocheade !... Şi bezele ! Se simte chiar încîntată că trei bărbaţi s-au bătut pentru ea... Să fie oare atît de naivă ?... Nu-mi prea vine a crede !"

Dar inginerul nu putu rezista tentaţiei de-a o urmări pe Angela cu priviri fierbinţi. Cu o noapte în urmă plătise cam scump plimbarea făcută la braţul ei. Dar nu-i putea totuşi uita nici parfumul din părul mătăsos, nici sărutarea furată sub clar de lună.

Profesorul Honorius îşi anunţă curînd, cu glas obosit, numărul care în seara precedentă îi cam dăduse bătaie de cap.

— Fiindcă nu prea sînt în formă, se scuză el faţă de spectatori, numărul care urmează vă va fi prezentat în această seară de frumoasa mea asistentă... Nu aveţi nimic împotrivă, nu-i aşa ?

— Nu ! se auziră cîteva glasuri vesele de cheflii.

— Chiar dacă domnişoara Angela va mai face cîte o eroare, nădăjduiesc că simpla ei prezenţă în preajma dumneavoastră vă va despăgubi. De acord ?

— De acord ! se învoiră aceleaşi glasuri.

— Angela ! se adresă atunci profesorul Honorius, cu un gest larg, asistentei sale. Te rog să descinzi în locul meu.

— Mulţumesc, maestre, pentru încrederea acordată ! îi făcu ea profesorului o scurtă reverenţă.

Coborî apoi de pe scenă cu mersul ei legănat, de fetiţă alintată, şi începu să se plimbe printre mese. Îşi alegea cîte un consumator căruia îi flutura pe la nas batista cu parfumul dorit. Experienţa îi reuşea bine, iar profesorul Honorius o încuraja mereu de pe scenă. Dar cînd ajunse în dreptul mesei lui Martin Bauer, Angela nu se opri.

— De ce mă ocoliți, domnișoară ? o întrebă intrigat inginerul.

— Ați beneficiat ieri seară din plin de atenția noastră, îi aminti Angela. Nu fiți acaparator !

Și-n timp ce-l dojenea pe Martin Bauer, Angela îi strecură sub șervețel un bilet. Inginerul așteptă ca asistenta profesorului Honorius să se depărteze. Iar cînd socoti că nu-l observă nimeni, trase ușor șervețelul spre el. Pe bilet era scris doar atît : „La ora 12 să fii în camera ta".

Martin Bauer făcu hîrtiuța cocoloș și-o aruncă în scrumieră. Își aprinse după aceea țigara și cu flacăra chibritului dădu foc hîrtiuței. Celelalte numere din program le urmări stînd ca pe ghimpi. Iar la ora 12 fără un sfert se ridică și se îndreptă spre camera lui. Înainte de a ieși din local, aruncă o privire scurtă în urmă. Surprinse pentru o clipă ochii înverșunați ai lui Tim Cavarnali.

„Să-ți fie de bine !" îi dădu Martin Bauer cu tifla.

La ora 12 fără cinci minute telefonul din camera inginerului făcu apel. Acesta ridică nerăbdător receptorul. Auzi un glas de bărbat.

— Cine e ? se interesă Martin Bauer săltîndu-și mirat sprîncenele.

— Ce faci în seara asta, dom' inginer ?

— Dorm ! se prefăcu Martin Bauer obosit.

— Te-aș sfătui să nu părăsești camera.

— Ți-am spus că mă culc, se răsti Martin Bauer în receptor.

— Eu te-am avertizat ! insistă celălalt.

— Du-te dracului ! trînti inginerul receptorul în furcă.

După un minut, auzi iarăși soneria telefonului. Martin Bauer spera să fie Angela Doliș. Dar la celălalt capăt al firului auzi un nou glas bărbătesc :

— Cu cine ai vorbit mai înainte ? se interesă necunoscutul.

— Dar acum cu cine vorbesc ? făcu inginerul răstit.

— Barbarossa.

— Aa ! Dumneata ești ?

— Nu mi-ai spus cu cine ai vorbit ?

— Cred c-a fost Tim Cavarnali, îl informă inginerul.

— Și ce voia ?

— M-a sfătuit să nu părăsesc în noaptea asta camera.

— Nu mai spune ! se arătă Barbarossa mirat. Iar dumneata ce ai de gînd să faci ?

— Nu ştiu !... Nu prea am chef să stau singur.

— Aştepţi vreun telefon ?

— Da.

— De la cine ?

Martin Bauer tăcu, vădit încurcat.

— N-am înţeles bine ce-ai zis ? auzi el glasul ironic al lui Barbarossa.

— N-am spus nimic ! îi replică inginerul.

— Trebuie să te sune Angela Doliş ? stărui Barbarossa.

— Da !... Şi chiar te rog să scurtăm convorbirea.

— Bine !... După ce vorbeşti cu ea, te rog să mă suni în camera mea şi să-mi spui unde aveţi de gînd să vă duceţi.

— Am să te anunţ ! rosti inginerul morocănos.

La ora 12 fix, Martin Bauer auzi însă nişte ciocănituri discrete în uşă.

— Poftim ! strigă el nerăbdător.

Uşa se crăpă încet. În cadrul ei se ivi Angela Doliş. Martin Bauer îi ieşi bucuros în întîmpinare.

— Aşteptam să mă suni la telefon ! îi mărturisi el.

— N-am putut ! se dezvinovăţi Angela. Tim şi Tase nu mă slăbesc nici o clipă din ochi... Abia am izbutit să mă furişez pînă aici... Ce vor de la tine ? îl cercetă ea apoi cu îngrijorare pe inginer.

— Avem nişte socoteli ! făcu acesta evaziv.

— Să te fereşti de ei ! îl preveni Angela. Sînt nişte oameni fără scrupule.

— Îi cunosc bine, rosti Martin Bauer plin de sine.

Cu un aer vădit vinovat, Angela încercă să se disculpe :

— Aseară...

— S-o lăsăm baltă ! îi replică inginerul grăbit. Şi adăugă cu vădită părere de rău : Ne-au stricat o plimbare care începuse atît de frumos !... Dar ia spune-mi, Angela, îţi mai plac un pic ?

— Mult ! îi mărturisi ea, aşternîndu-şi palmele pe umerii lui.

— E un îndemn ?

— Poate ceva mai mult, i se cuibări Angela la piept. O chemare.

Martin Bauer îi prinse capul în mîini şi-o privi îndelung.

— Îmbrățișează-mă ! îi ceru ea. Ce mai aștepți ?

Tînărul o cuprinse iute și-o sărută lung, pătimaș. Angela se desprinse apoi încet din îmbrățișarea lui.

— M-ai sufocat ! ... Ajunge !

— De unde știi tu cît ajunge ? o cuprinse tînărul din nou în brațe, sărutînd-o mai lung.

— Încuie ușa, îi ceru ea după ce se desprinse din noua lui îmbrățișare. Și trage jaluzelele. Aici poate au să ne lase în pace.

— Fii liniștită ! S-au cuminți ! o încredință Martin Bauer.

— Ești prea sigur de tine ! îl avertiză ea îndreptîndu-se către ușa de la balcon. Nu știu de ce, dar mi-e teamă.

— Atunci s-o ștergem din hotel ! hotărî inginerul. Ne urcăm în mașină și căutăm un loc unde nu ne mai găsește nici dracu'.

— Ai mașină ? se interesă ea.

— Da ! „Fiat-1300"... Îți surîde ?

— Unde e ? stărui Angela.

— Jos... la parcaj.

— Ai încredere în mine ?

— În ce sens ?

— Să-mi dai mașina pe mînă ?

— Știi să conduci ?

— Am carnet de șofer.

— E în regulă ! se învoi Martin Bauer.

— Ce număr are mașina ta ?

— 4—B—1529.

— Am reținut ! „Fiat-1300" 4—B—1529... Dă-mi cheile.

— Poftim ! i le înmînă Martin Bauer oarecum amuzat și adăugă : Mașina se află în stînga.

— O găsesc eu !

— Dar ce-ai de gînd ?

— Să scot mașina și să te iau de undeva, din drum.

— E o idee, se învoi inginerul.

— Bine ar fi să nu ieși pe la recepție, îl sfătui Angela trăgînd jaluzelele ușii de la balcon. Iar lumina s-o lași aprinsă... Să creadă că te mai afli în cameră.

— Ești cel mai dulce înger păzitor ! o cuprinse Martin Bauer de mijloc.

Angela însă nu se lăsă îmbrățișată.

— O să avem timp și pentru asta, îl împăcă ea. Să ne grăbim... De unde să te iau ?

Martin Bauer făcu iute în minte un calcul.

— Peste douăzeci de minute voi fi la capătul liniei de autobuz, îi preciză el. Dacă nu mă găsești acolo, stingi farurile și stai cuminte... Apar eu de undeva.

— Te aștept ! îl sărută ea fugar pe obraz.

Rămas singur, Martin Bauer se îndreptă spre telefon. Intenționa să-l anunțe pe Barbarossa. Ridică chiar receptorul. Dar se răzgîndi.

„La urma urmei am și eu dreptul să petrec o seară fără să fiu secondat de el", își zise inginerul.

Își luă haina de pe spătarul scaunului și se îndreptă spre ușă. Ridică mîna spre comutator, dar își aminti de sfatul Angelei și lăsă lumina aprinsă. Crăpă ușa. Culoarul era pustiu. Inginerul se strecură încet afară, răsuci cheia în broască și-o porni spre scara de serviciu.

Angela Doliș aștepta. Trecuse mai bine de un sfert de oră de cînd oprise motorul. Stinsese și farurile. Dar Martin Bauer întîrzia. Asistenta profesorului Honorius se întreba dacă era cazul să mai aștepte ori să pornească mașina și să se înapoieze la hotel.

„Mai stau zece minute", hotărî ea.

Prin parbrizul mașinii vedea trecînd perechi întîrziate de îndrăgostiți. Curioși, tinerii se uitau la ea și ridicau din umeri. Li se părea ciudat ca o femeie să stea singură, în puterea nopții, într-o mașină.

„Ce-o fi cu ea ?" se întrebau îndrăgostiții.

Uitau însă repede de existența singuraticei, strîngîndu-se mai tare în brațe.

Abia mai tîrziu, cînd dispăru orice animație din jur, se ivi dintr-un boschet și Martin Bauer. Din cîteva salturi, el ajunse lîngă portiera din dreapta și urcă.

— Dă-i drumul ! o îndemnă inginerul bucuros.

— De ce-ai întîrziat atît ? îi reproșă Angela.

— Am avut impresia că „amicii" tăi erau pe urmele mele.

— Și ?

— M-am înșelat.

— Ești sigur ?

— M-am furișat încet și cu mare grijă. Nu m-a urmărit nimeni.

— Cînd m-am îndreptat către mașina ta, continuă Angela, am avut și eu impresia că mă urmărea cu privirea un individ cît un munte, cu barbă roșie.

— Ți s-a părut ! făcu Martin Bauer pe un ton voit nepăsător.

— Îl cunoști ?

— Nu ! L-am zărit însă pe la bar.

— Tipul e totuși suspect, insistă Angela.

— În situații de astea toți par suspecți.

— Mai bine ne-am întoarce la hotel, îi propuse Angela.

— Nu ! se împotrivi Martin Bauer. Te asigur că n-are de ce să ne fie teamă !... Nu ne urmărește nimeni.

Angela privi în oglinda retrovizoare.

— Am impresia că în clipa asta pleacă o mașină de la hotel, remarcă ea. Văd niște faruri.

— Ai să mai vezi tu și alte faruri. De aia au oamenii mașini... Ca să se plimbe...

Ajunși în șoseaua principală, au virat spre Constanța. Angela apăsă pe accelerator. Goneau cu 120 pe oră.

— Nu conduci rău, observă Martin Bauer. De cînd ai carnet ?

— De vreo doi ani, îi răspunse ea.

— Ai mai condus un „Fiat—1300" ?

— Nu !... Și-mi place.

— Cred și eu ! făcu inginerul vădit încîntat de mașina sa.

Coborîră o văiugă, apoi urcară cu viteză un dîmb. Dar cînd ajunseră pe culme, zăriră în fața lor un om lungit în mijlocul șoselei.

— Ce-o fi cu el ? întrebă spontan Martin Bauer. Un accident ?

Angela nu răspunse. Răsuci doar volanul cu intenția de a-l ocoli pe presupusul accidentat.

— Oprește ! îi ceru însă inginerul cu glas autoritar.

Sări aproape din mers și se îndreptă în fugă spre mijlocul șoselei. Dar cînd se aplecă asupra celui căzut cu fața-n jos, pe asfalt, inginerul simți o izbitură puternică în ceafă și-și pierdu cunoștința. Angela abia apucase să vadă țîșnind din șanțul drumului un individ, care se aruncase asupra inginerului. Presupusul accidentat nu era decît un manechin. Iar Martin Bauer, lipsit de cunoștință, era transportat cît se putea de repede spre o mașină pitită pe drumeagul lateral. Cu mîi-

nile tremurînde, asistenta profesorului Honorius întoarse „Fiat"-ul și porni în viteză spre Neptun. După cîțiva kilometri se încrucișă cu altă mașină. Încetini, privi la cel aflat la volan, apoi își reluă cursa. Iar cînd vira spre Neptun trecu în goană pe lîngă ea și-un „Mercedes" albastru.

Martin Bauer se trezi cu capul pe bancheta din spate a unui automobil. În dreapta lui se afla Anastasie Bob, iar în stînga — un manechin. Cu privirea împăienjenită, inginerul se uită și la cel de la volan. Îl recunoscu pe Tim Cavarnali.

— Voi sînteți ! îngăimă el.

— Noi, dom' inginer, îi răspunse Tim.

— Și unde mă duceți ?

— Ne-ai cerut să-ți aranjăm o întîlnire cu „patronul"... Asta și facem.

— Și socotiți, voi, că, dacă o să-mi faceți căpățîna terci, o să gîndesc mai bine ? replică Martin Bauer cu o ironie amară.

— Te rog să ne ierți, dar n-am găsit altă posibilitate de-a scăpa de „asociatul" dumitale, îi precizâ Tim.

— El, rîse gîjîit Anastasie Bob, te caută acum pe la Constanța.

— Dar voi unde mă duceți ?

— Ai să vezi ! rîse din nou, parcă mai gîjîit, Anastasie Bob.

Martin Bauer se resemnă. Își pipăi ceafa dureroasă. Părea întreagă.

„Indivizii știu să lovească", își zise el.

După o tăcere de două-trei minute, nu se putu abține să-i întrebe :

— De ce nu jucați cinstit ?

— Ce-i aia „cinste" ? rosti în batjocură Tim Cavarnali.

— Nu-mi place să mi se forțeze mîna, continuă Martin Bauer.

— Nici nouă nu ne place să fim duși de nas, îi replică Tim.

— Dacă tratați cu mine omenește de la început, ne înțelegeam altfel, stărui inginerul.

— Am văzut ! îi ripostă Tim. Dar nu mai înghite ciupitul, dom' inginer !... Gata ! Ai să joci cum îți cîntăm noi.

— Dacă v-ați pricepe să cîntați, poate aș fi dispus să dansez după melodia voastră, îi ironiză Martin Bauer.

— Ursul joacă și de nevoie, îi ripostă Anastasie Bob, hîrîind a rîs.

— Eu v-aș sfătui să nu v-o luați în cap, îi preveni iarăși Martin Bauer. Dacă-mi amintesc bine, „asociatul" meu v-a făcut ieri noapte o demonstrație cît se poate de convingătoare.

Mașina coti brusc din șosea și porni, cu farurile stinse, pe-o uliță plină de praf. Tim Cavarnali conducea cu precauție maximă și viteză redusă. Opri în cele din urmă la o poartă.

— Coboară ! îl îmboldi Anastasie Bob pe inginer. Și fără nici o șoaptă. Oamenii dorm.

— Unde sîntem ? întrebă încet Martin Bauer.

— Ai să vezi ! mîrîi Anastasie Bob.

Și-n timp ce acesta îl escorta pe inginer, Tim Cavarnali deschise poarta și vîrî mașina în curte.

Casa — clădire scundă, pescărească — zăcea în întuneric. Dar Anastasie Bob părea a cunoaște bine locul. Îl conduse pe Martin Bauer direct la ușa principală. Cu o mînă sigură, apăsă apoi pe clanță și-l introduse pe inginer în tindă. Iar după ce închise cu grijă ușa după el, intră în camera de oaspeți. La lumina discretă a unei lămpi de noptieră, Martin Bauer descoperi într-un fotoliu un chip străin. Presupuse că era „patronul". Și nu se înșelă. John Bigg îi zîmbea cu toată fața.

— Iată-te în sfîrșit ! rosti agentul comercial vădit mulțumit.

— Eram și eu dornic să vă întîlnesc ! îi răspunse inginerul. Dar cu cine am onoarea ?

John Bigg ridică din sprîncene :

— Nomina odiosa, domnule inginer.

Martin Bauer schiță un zîmbet insidios :

— Presupun că, în ce mă privește, e de prisos să mă recomand.

John Bigg se prefăcu a nu observa ironia din glasul inginerului și continuă cu același surîs diplomatic :

— Greu vă poate întîlni cineva, domnule inginer !

— Vă înșelați, *mister*...

— Puteți să-mi spuneți „domnule"... Observați că știu binișor românește. Sînt convins că ne vom înțelege bine. Mai ales după ce vom încheia cu succes această afacere.

— Vă referiți la dispozitivul proiectat de mine ? se interesă inginerul.

— Nu numai de dumneavoastră, îi aminti John Bigg. După cîte știu, mai există un autor.

— A existat, îi precizează Martin Bauer. Acum sînt unicul autor.

— Știți cumva și cine v-a ajutat să deveniți „unic" ? insinuă agentul comercial.

— Presupun, rosti inginerul.

— Cineva, continuă John Bigg zîmbind plin de sine, socotea că noi am fi încercat să tratăm întîi cu celălalt autor ?

— Făceați o gafă dintre cele mai regretabile, observă Martin Bauer.

— Nu-i așa ? se arătă agentul comercial pe deplin satisfăcut de intuiția sa.

— Cu Marin Predoiu nu se putea discuta, continuă inginerul. Deși era un băiat inteligent, nu admitea nici un fel de compromis... Era opac !

— Mi-a fost de-ajuns să arunc o singură privire asupra lui, ca să-mi dau și eu seama de acest lucru.

— Care a fost totuși motivul înlăturării lui ?

— V-am dezvăluit ceva mai înainte, îi sugeră agentul comercial.

— Ca să rămîn eu unicul autor ? se dumeri Martin Bauer.

— Întocmai ! confirmă John Bigg.

— Era într-adevăr un motiv serios ! recunoscu inginerul. Dar nu vi se pare că, procedînd astfel, ați pus în gardă Securitatea ?

— Asta am și urmărit, destăinui John Bigg spre uimirea lui Martin Bauer. Vrem să jucăm cu cărțile pe față, domnule inginer.

— Interesant !

— E o idee excelentă, domnule inginer ! se făli din nou agentul comercial. Și acum, să trecem la afaceri.

— De acord ! se învoi Martin Bauer. Dar aș vrea să vă atrag atenția că am pus inițial o condiție.

— Care ? se prefăcu John Bigg mirat.

— Nu sînt dispus să duc nici un fel de tratative atîta vreme cît am mîinile legate.

— Vă înțeleg !... Și vă cer scuze !

— Nu știu în ce măsură pot ține scuzele dumneavoastră loc de balsam, se plînse inginerul. Pentru că, în ultimele

douăzeci şi patru de ore, „băieţii" care vă slujesc m-au smintit cu pumnii.

— Sînt într-adevăr cam brutali, recunoscu agentul comercial. Am să le atrag atenţia să nu se mai atingă de dumneavoastră.

— Ar fi şi momentul.

— Sînteţi satisfăcut ?

— Încă nu, îl avertiză Martin Bauer.

— Dar ce mai doriţi ?

— V-am spus că am stabilit împreună cu oamenii dumneavoastră o clauză.

— Alta decît cea discutată ? îşi ridică John Bigg sprîncenele subţiri.

— Prima a fost, dacă vreţi, o condiţie auxiliară.

— Şi care ar fi cea *principală ?*

— Să nu fiu în inferioritate.

— Nici nu sînteţi ! încercă străinul să-l încredinţeze. Doar în mîinile dumneavoastră se află toate atu-urile.

— Nu toate !... Mai lipseşte unul, stărui Martin Bauer. Şi fără prezenţa lui aici nu discut cu nimeni, nimic.

— Vă referiţi la *mister* Barbarossa ?

— Aţi ghicit.

— Vedeţi, făcu străinul, cercetîndu-şi manichiura proaspătă, acest domn ne cam dă de bănuit.

— De ce ?

— Mi se pare suspect.

— Mă surprinde afirmaţia dumneavoastră, replică Martin Bauer arătînd spre Tase.

Străinul tuşi sec şi, după o scurtă ezitare, se adresă celui nedorit :

— Nu socotiţi, domnul meu, c-ar fi indicat să supravegheaţi de afară împrejurimile ? Întreprinzător cum e, *mister* Barbarossa ar putea să-şi facă apariţia în orice moment. Şi-n acest caz, strădania dumneavoastră, ca şi-a mea dealtfel, ar fi zadarnică.

Vădit nemulţumit, Tase ridică din umeri. N-avea altceva de făcut decît să dea ascultare patronului. De îndată ce se văzu între patru ochi cu străinul, Martin Bauer reluă discuţia :

— Constat că sînteţi deosebit de inteligent.

— Vă mai îndoiaţi ? făcu John Bigg plin de sine.

— Cei doi nu ne aud ? arătă inginerul spre uşă.

— Nu cred, îl liniști John Bigg. Dar am să mă conving pe loc.

Și cu un salt neașteptat de iute, străinul ajunse la fereastră, ridicînd ușor colțul perdelei groase.

— Veniți să vedeți, îl pofti apoi pe Martin Bauer. Se comportă ca niște buni, credincioși cîini de pază.

Inginerul însă nu se mișcă din scaunul său. John Bigg nu mai stărui și se așeză la masă.

— Vă ascult, îl îndemnă el pe Martin Bauer.

— Voiam să vă spun că amicul meu Barbarossa m-a ținut tot timpul la curent cu mersul tratativelor purtate cu dumneavoastră.

— Vorbiți serios ? făcu străinul neîncrezător.

— Eu i-am cerut să facă tot posibilul pentru a intra în legătură cu dumneavoastră.

— Nu cred nici o iotă ! îl înfruntă John Bigg. Primul dumneavoastră contact cu acest simpatic domn s-a produs noaptea trecută în pădure.

— Vă privește ce gîndiți, continuă Martin Bauer imperturbabil, dar eu vă repet că Barbarossa a fost și este omul meu.

— Poate vreți să spuneți omul Securității ? îl privi străinul direct în față.

— În acest caz și eu ar trebui să fiu omul Securității, îi replică Martin Bauer.

— Nu exclud nici această ipoteză !

— Atunci chiar nu înțeleg rostul acțiunii pe care-o întreprindeți ! rosti inginerul sincer nedumerit.

— Există, totuși, o logică, rosti străinul plin de sine aprinzîndu-și o țigară „Benson and Hedges".

— Mă rog ! făcu inginerul. Și nebunia are logica sa.

— Mulțumesc ! îi zîmbi John Bigg lezat.

— Presupun că nu v-ați formalizat ! încercă inginerul să-l împace.

— Nu ! Evident !... dar nu despre asta era vorba... Eu voiam să vă declar că am deplină încredere în intențiile dumneavoastră.

— Adică ?

— Născuți să obțineți maximum de profit de pe urma dispozitivului pe care l-ați conceput și, în general, să vă valorificați talentul în cele mai profitabile condiții.

— Mă înclin din nou în fața excepționalului dumneavoastră spirit de observație.

— Mă bucură ! se arătă străinul măgulit. Și, ca să fiu sincer, v-aș sfătui să beneficiați din plin de pe urma imprejurării care ne-a adus față-n față.

— Voi profita ! îl încredință Martin Bauer.

— Ca urmare, continuă străinul, vă cer să renunțați la serviciile simpaticului domn Barbarossa. Nu văd la ce v-ar folosi să-l mențineți ca asociat... Într-o afacere ca a noastră e indicat să fie cît mai puțini implicați... Dacă-i posibil, nimeni în afară de noi doi.

— De acord ! se învoi inginerul pe loc. Și mi-ar place să cred că și dumneavoastră veți renunța definitiv la amicii de afară.

— Nu m-am folosit de ei decît pentru a vă aduce aici, îi mărturisi străinul. Iar în clipa în care vom ajunge la o deplină înțelegere, îi voi trimite la plimbare.

— Nu va fi atît de simplu, îl preveni Martin Bauer.

— N-aveți grijă, îl liniști agentul comercial. Disputa dintre ei și Barbarossa va ușura această acțiune.

— Apropo de Barbarossa, adăugă inginerul. El bănuiește că Tim și Tase sînt ofițeri de Securitate.

— Povestea are haz ! izbucni străinul spontan în rîs.

— Iar eu înclin să-i dau dreptate ! susținu Martin Bauer.

— Nu mă afectează nici o ipoteză, nici cealaltă, rosti John Bigg trăgînd alene din țigară. Oricum se vor suprima între ei.

Și ca o confirmare a deducției sale, de afară se auzi chiar atunci o bufnitură surdă. Cu același salt iute, John Bigg se și înființă la fereastră. Ridică colțul perdelei groase. Pe față îi apăru un zîmbet de satisfacție.

— Veniți ! îl chemă el pe Martin Bauer.

Inginerul i se alătură. Dar cînd privi în curtea luminată din plin de razele lunii, simți o puternică strîngere de inimă. Tim și Tase purtau către mașina lor corpul nemișcat al lui Barbarossa.

John Bigg lăsă perdeaua să cadă la loc.

— Ce v-am spus ? zîmbi acesta plin de sine. Se sfîșie între ei ca șacalii.

— Ce au de gînd să-i facă ? întrebă Martin Bauer cu o îngrijorare pe care nu și-o putea ascunde.

— Îi privește ! rosti străinul cinic. Noi nu mai avem nici un amestec. Nu-i așa ?

— Fără îndoială, se prefăcu inginerul nepăsător.

— Așteptăm să se îndepărteze, apoi o luăm și noi din loc.

— Îi părăsim aici ? făcu Martin Bauer surprins.

— Dar ce vă închipuiți ? C-o să ne amestecăm în ciorba lor ? Simpaticul domn Barbarossa ne-a servit de minune venind încoace.

— Cum ne-o fi dat de urmă ? întrebă inginerul cu o naivitate care-l făcu pe John Bigg să zîmbească îngăduitor.

— Întîmplarea ! rosti agentul comercial cu sarcasm.

Și tot atunci își îndreptă privirea spre o fotografie înrămată, așezată pe lada patului-studio din cameră. Martin Bauer descoperi abia atunci unde se afla. Fotografia, executată dealtfel artistic, îl înfățișa pe sexagenarul actor.

„Barbarossa a intuit bine, cugetă inginerul. Păcat că l-au surprins cei doi ticăloși", își mai zise el.

— Mergem ? se auzi curînd îndemnul lui John Bigg.

— Mergem ! se învoi Martin Bauer.

CAPITOLUL 7

Într-o noapte oarecare de vară

— Îmi permiteți să raportez, tovarășe colonel ?

— Șezi ! mormăi Drăguț.

Era ora opt dimineața și, pînă-și lua cafeaua, colonelul se arăta morocănos.

Căpitanul se așeză cu grijă, pipăind fotoliul cu palmele de parcă stătea pe sîrmă ghimpată.

— Spune ! îl îndemnă colonelul.

— Martin Bauer a dispărut fără urmă, rosti căpitanul cu năduf.

— Altceva ?

— „A 7" ne cere, totuși, să nu întreprindem nimic.

— *Mister* Bigg e mai viclean decît bănuiam, constată Drăguț.

— Ce facem ? întrebă Oltenaș vădit derutat.

— Așteptăm ! decise Drăguț. Altă soluție nu văd.

— Am dublat paza la institut, îl informă căpitanul.

— Foarte bine, îl aprobă colonelul. E dealtfel singurul loc unde vor trebui să-și facă pînă la urmă apariția, mai adăugă el. Simpla deținere a lui Martin Bauer nu-i suficientă... *Mister* Bigg are nevoie de planurile dispozitivului... Or, acestea se află deocamdată în seiful profesorului Voiculeț... Ca să le fotografieze, trebuie să ajungă neapărat la seif.

— Dar dacă Martin Bauer are deja niște copii ?

— Nu are, respinse Drăguț ipoteza. Dacă inginerul deținea așa ceva, *mister* Bigg nu mai recurgea la toată tevatura de pe

litoral... Oricum, să fie supravegheate cu stricteţe toate căile de ieşire din Bucureşti şi din ţară.

— Socotiţi, deci, că Martin Bauer a fost adus în Capitală?

— Fără doar şi poate! Pentru că aici poate fi ascuns mai bine. Şi apoi se află mai aproape de institut.

— Prin urmare, nu ne rămîne altceva decît să aşteptăm, se resemnă Oltenaş.

— Asta ni-i meseria! îi zîmbi Drăguţ încurajator. Să stăm mereu la pîndă! Apropo! *Mister* Bigg s-a întors la „sediu"?

— E în hotel, îi preciză Oltenaş.

— Corect! conchise colonelul.

Cînd îşi veni în fire, Barbarossa constată că se afla la baza unei faleze înalte. Avea gura plină de nisip, iar valurile mării îi scăldau picioarele. Capul îi vîjîia încă de durere. Cascadorul îşi pipăi creştetul. Un cucui mare îi dovedea că primise o foarte puternică lovitură în cap. Fusese miruit probabil cu un obiect gros, metalic. Poate cu un levier. Dacă natura nu l-ar fi înzestrat cu o ţeastă zdravănă, cititorii rubricii sale de automobilism ar fi aflat despre „dispariţia tragică, dintre cei vii", a semnatarului respectivei rubrici.

Clătinîndu-se încă pe picioare, cascadorul izbuti să se dezbrace şi să intre în mare. Apa rece îl învioră.

„Erau cît pe ce să mă dea gata!" constată el schimonosindu-se de durere.

Şi-ncetul cu încetul mintea începu să-i lucreze. Privi mai întîi în jur. Ţărmul era pustiu. Doar în larg se distingeau siluetele cîtorva bărci pescăreşti care se îndreptau spre taliene.

Briza răcoroasă a zorilor îl înfiora. Hotărî să iasă din apă şi să-şi ia hainele. Începu să se îmbrace încet, cu grijă. Îşi spunea că n-are nici un rost să se grăbească. Înainte de orice, trebuia să judece totul la rece. Să reconstituie în amănunt împrejurările care l-au adus în această stare.

Îşi aminti că, în cursul nopţii, la ora douăsprezece fără trei minute, discutase cu Martin Bauer prin telefon. Inginerul îi făgăduise că-l va ţine la curent cu tot ce avea de gînd să întreprindă în noaptea aceea. Dar nu-şi ţinuse făgăduiala. La douăsprezece şi şapte minute, Barbarossa îl căutase din nou la telefon. Martin Bauer nu-i răspunsese. Alertat, cascadorul ieşise din camera sa şi se îndreptase spre etajul la care locuia

inginerul. Găsise uşa încuiată. Cheia nu se afla în broască. Zărise în schimb lumină în cameră.

„Să fie totuşi înăuntru ?" se întrebase Barbarossa.

Îşi lipise urechea de tăblia uşii, dar nu auzise nici un zgomot.

„A plecat, lua-l-ar naiba, şi-a uitat lumina aprinsă", constatase cascadorul.

În mai puţin de un minut fusese la parter şi se interesase la recepţie.

„Domnul inginer n-a ieşit din hotel, îl informase recepţionerul. Poate-i la bar".

Scările care duceau la localul de noapte le sărise cîte două-trei deodată. Crăpase apoi uşa barului şi-şi trecuse privirea peste mese. În local nu se afla nici unul din cei care-l interesau. Se înapoiase iarăşi în hol şi ieşise din hotel. Din parcaj pornea tocmai atunci un „Fiat-1300". Barbarossa recunoscuse maşina lui Martin Bauer. Dar cînd „Fiat"-ul trecuse prin faţa unui felinar, cascadorul constatase că în automobil se afla doar Angela Doliş.

„Unde naiba se duce ?" se întrebase el nedumerit.

Era înclinat să se urce în propria-i maşină şi să pornească în urmărirea asistentei profesorului Honorius. Nu avea nici o îndoială că Martin Bauer îi jucase un renghi.

„Pezevenghiul vrea să fie singur cu Angela", îşi spusese Barbarossa.

Dar nu-şi rostise bine gîndul cînd zărise în colţul sudic al clădirii o umbră care se furişa. Cascadorul pornise imediat în urmărire. Umbra avea un avans de vreo sută de metri. Barbarossa căuta să reducă din distanţă, dar nu reuşea. Era nevoit să meargă şi el cu precauţie maximă. Abia după vreo şapte opt minute, cînd umbra fusese nevoită să traverseze o porţiune luminată, Barbarossa descoperise cu uimire că cel care se furişa cu atîta precauţie, nu era altul decît Martin Bauer.

„Idiot pot să fiu !" îşi zisese cascadorul cu năduf.

Se oprise locului descumpănit. Se întreba dacă trebuia să-l urmărească în continuare pe inginer, ori era mai indicat să se înapoieze la hotel pentru a-i supraveghea pe Tim şi Tase. După socoteala lui, Martin Bauer se grăbea către Angela Doliş, care-l aştepta cu maşina undeva.

„Să-și vadă liniștiți de treburi, hotărîse Barbarossa. N-are nici un rost să le tulbur idila... Am să veghez însă ca să nu se ia după ei cei doi netrebnici".

Cu pași șovăielnici, cascadorul pornise înapoi spre hotel. Dar nu apucase să facă decît vreo zece pași, cînd zărise plecînd din parcajul hotelului două mașini. Inima îi tresărise. Presimțea că într-unul din automobile se aflau Tase și Tim. Ca să se convingă, se trăsese după un boschet aflat în preajma unui felinar. Prima mașină trecuse cu viteză prin dreptul lui. Înăuntru se aflau niște turiști străini. Nu-l interesau. Dar cînd țîșnise prin dreptul lui și cealaltă mașină, cascadorul recunoscuse la volan barba rară, de țap, a lui Anastisie Bob.

„Ticăloșii !" izbucnise el furios.

Fără să se mai ferească de cineva, Barbarossa pornise în fugă spre mașina lui. Era în mare întîrziere, dar nu avea ce face. Își zicea să salveze ce se mai putea salva. Demarase ca un bezmetic, sub privirile uimite ale trecătorilor care se dădeau speriați în lături. Trecuse ca o săgeată prin stația terminus a liniei de autobuze și înregistrase, din mers, că nu se mai găsea nici o mașină acolo. Se îndreptase apoi spre șoseaua principală. Dar cînd ajunsese la încrucișare, se oprise nehotărît : „Încotro ori fi apucat-o ? se întrebase nedumerit. Spre Mangalia Sud ?... Ce naiba să facă acolo ?... Precis s-au dus la Constanța".

Și fără să mai stea în cumpănă, răsucise volanul spre dreapta. Șoseaua era pustie. Barbarossa apăsase pe accelerator pînă la refuz. Îi apăruseră curînd în față farurile unei mașini. Precaut, cascadorul redusese viteza. I se ivise în sfîrșit, în bătaia farurilor, automobilul care venea dinspre Constanța. Recunoscuse mașina lui Martin Bauer.

„E, totuși, băiat cumsecade !" își zise cascadorul.

Dar în clipa următoare fusese cît pe ce să sară din propria-i mașină. În „Fiat"-ul lui Martin Bauer se afla numai Angela Doliș.

„Ce naiba face asta ? se întrebase el descumpănit. Se plimbă singură, ca o nălucă ?... Și unde-i Martin ?"

Era tentat să întoarcă mașina și să pornească după asistenta lui Honorius. Dar presimțirea că inginerul se afla în primejdie precumpănise. Cascadorul apăsase din nou pe accelerator. Coborîse o văiugă, urcase apoi dîmbul dimpotrivă, dar nu i se păruse nimic suspect. Continua să alerge. Șoseaua

era la fel de pustie. În zare îi apăruseră luminile unei localități.

„De ce s-a întors, totuși, Angela ? continua el să se întrebe. N-a încăput oare Martin din nou în mîinile celor doi netrebnici ?“

Trecuse în viteză și prin localitate. Nici urmă de altă mașină. Observă în schimb, prin oglinda retrovizoare, două lumini care alergau spre Mangalia Sud.

„La dracu' ! izbucnise Barbarossa înciudat pe sine. Ei sînt !... Cum de nu m-am gîndit ?“

Stopase brusc, întorsese mașina și-o apucase înapoi cu viteză maximă.

Calculul pe care și-l făcuse era simplu. Își zicea că Tim și Tase îl înhățaseră din nou pe Martin Bauer și-l duceau spre Mangalia Sud. De ce tocmai într-acolo ? Fiindcă în satul de pescari, aflat în preajma vechii Mangalii, se afla gazda la care trăgea în fiecare vară actorul.

Barbarossa nu cunoștea decît numele gazdei. Se oprise la prima casă. Nu bătuse la ușa principală. Știa că în camerele cele bune locuiau vilegiaturiști. Ocolise deci casa și se îndreptase spre bucătăria de vară. Prin fereastra mică, deschisă larg, a improvizatei încăperi, răzbăteau niște sforăituri puternice. Din fundul curții lătra un dulău.

„Cîinele e legat ! își zisese Barbarossa. Pot să-l trezesc pe gospodar“.

Ciocănise zdravăn în fereastră. Dar nu atît bătăile lui, cît lătrăturile dulăului îl ridicaseră pe sătean din așternut. O barbă mare, roșcată, se ivise în cele din urmă în cadrul ferestrei.

— Ce e ? rostise vocea groasă, somnoroasă, nițel speriată, a unui pescar.

— Deduṣka ! i se adresase cascadorul. Iartă-mă că-ți tulbur somnul ! Îl caut pe Vanka Ciungul.

— Da' cine ești dumneata ? se interesase lipoveanul.

— Om bun, deduṣka ! se grăbise cascadorul să-l liniștească. Și nu mai întreba atîta că trezești tot satul !

Lipoveanul, după ce se scărpinase nemulțumit în părul rar, de la ceafă, mormăise :

— Nici noaptea n-aveți astîmpăr !

Hotărîse totuși să iasă și să-i dea cascadorului lămuririle cerute.

Cu farurile stinse, Barbarossa înaintase după aceea pe şosea, pînă la capătul uliţei pe care stătea Vanka Ciungul. Lăsase apoi maşina la marginea şoselei şi pornise mai departe pe jos, cu mare fereală.

Casa şi curtea lui Vanka Ciungul zăceau într-un întuneric deplin. Dar marginile perdelelor care astupau fereastra camerei din mijloc lăsau să se strecoare nişte dîre slabe de lumină.

„Acolo sînt !" îşi zisese cascadorul.

Împinsese uşor portiţa cu piciorul. Nici un semn de viaţă. Ceva mai încrezător, făcuse un pas înăuntru. Iarăşi nu simţise pe nimeni în apropiere. Sigur pe sine, se furişase pînă la fereastra camerei din mijloc. Se oprise şi ascultase. Dinăuntru venea pînă la el un murmur de voci. Nu putea însă desluşi nimic.

„Unde-o fi maşina lor ?" se întrebase el.

Se desprinsese de lîngă fereastră şi se îndreptase spre gardul care despărţea curtea din faţă de grădina de legume. Deschisese portiţa. În faţă — rînduri înalte de vrejuri de fasole.

„Aici nu-i nimic !" constatase Barbarossa.

Se răsucise pe călcîie, cu gînd să revină în curtea din faţă. Dar în clipa aceea se pomenise în ceafă cu o lovitură puternică. Îşi pierduse cunoştinţa şi nu şi-o mai recăpătase decît în zori, la baza falezei, cînd valurile îi scăldau picioarele.

...Cînd ajunse sus, îşi trase sufletul. Urcuşul, deşi era scurt, îl sufocase aproape. Se simţea vlăguit. Răsuflă adînc şi mai căpătă ceva putere. Cu paşi şovăielnici, începu să cerceteze locul. Găsi curînd urmele roţilor unei maşini care fusese trasă chiar pînă la marginea prăpastiei. Cercetă atent amprentele cauciucurilor.

„E chiar a mea ! constată el. Au vrut probabil să mă arunce în mare cu tot cu maşină. Dar s-au răzgîndit... I-o fi împiedicat ceva... Poate a trecut tocmai atunci, prin dreptul lor, vreo maşină a miliţiei ori a grănicerilor. Şi le-a fost teamă... Norocul meu ! Dacă mă azvîrleau de pe faleză, cu maşină cu tot, mă omorau".

Cascadorul se aplecă apoi cu fereală peste muchia malului înalt, lutos. Doi metri mai jos zărise o adîncitură proaspătă lăsată de-o bucată de mal dislocată.

„Acolo m-am izbit, probabil, întîi de mal, îşi zise el. Norocul meu !... Datorită acestui lucru viteza căderii s-a micşo-

rat mult... Apoi m-am rostogolit pînă pe plajă... Iar netrebnicilor le-a fost teamă să coboare după mine, ca să mă lichideze".

Barbarossa se trase înapoi cu un alt oftat, se ridică și se îndreptă spre șosea, conducîndu-se după urmele lăsate de roți.

„Unde mi-or fi dus mașina?" continua el să se întrebe.

Un tropot de cai îi atrase luarea aminte. Dinspre Vama Veche venea o căruță. Cascadorul se așeză pe iarbă, la marginea drumului, și așteptă. Un car încărcat cu lucernă se apropia. Barbarossa se ridică și făcu semn căruțașului. Acesta struni caii.

— Bună dimineața! îl salută săteanul.

— Bună dimineața! îi răspunse Barbarossa cu un zîmbet silit.

— Unde ați pornit-o așa devreme?

— Am vrut să văd și eu răsăritul soarelui! îi replică Barbarossa pe un ton glumeț.

— Urcați! îl îndemnă căruțașul.

Cascadorul se aburcă anevoie peste lucernă și se așeză cît putu mai comod. Căruțașul îndemnă caii la drum, aruncînd la intervale cîte o privire furișă spre ciudatul vilegiaturist. La un moment dat, însă, nu-și mai putu stăpîni curiozitatea și întrebă:

— De unde sînteți?

— Din București, îi răspunse prompt Barbarossa.

— Și vă place să dormiți noaptea în nisip?

— Gusturi! se eschivă cascadorul de la răspuns.

— N-aveți o țigară?

— Aveam! se pipăi Barbarossa prin buzunarele pantalonilor. Dar mi-i teamă că s-au sfărîmat.

— Da' ce-ați pățit? stărui căruțașul.

— Am vrut să petrec... o noapte în Venus. Pornisem într-acolo pe jos, și-am greșit drumul. M-am apropiat prea mult de mal și s-a desprins o bucată de sub picioarele mele.

— Ați scăpat ușor, constată căruțașul. Malul e înalt. Bine că nu v-ați frînt vreun mădular.

— Am avut într-adevăr noroc.

— Dacă nu tușiți de „Mărășești", am să vă dau eu o țigară, îl îmbie căruțașul.

— Ți-ai face mare pomană, rosti cascadorul bucuros.

Se apropiau de sat. Căruțașul se interesă :

— Stați la cineva de pe la noi ?

— Nu.

— Vă duceți mai departe, la Mangalia ?

— Aș vrea.

— Poate a venit autobuzul.

— Bine-ar fi.

— Da' cînd ați căzut de pe mal ? continuă căruțașul să-l descoasă.

Barbarossa își dădu seama că săteanul îl bănuia. De aceea hotărî să fie mai atent la tot ce avea să răspundă.

— Aseară, începu el să-i explice localnicului, am fost în vizită la un prieten care stă la Vanka Ciungul.

— Aha ! se dumiri căruțașul.

— Iar acolo, continuă cascadorul, m-am cam întrecut cu pahărelul.

— Se mai întîmplă ! aprobă săteanul.

— Și cum eram băut, am ieșit din casă ca să mă mai răcoresc... Ce știu eu pe unde naiba am rătăcit și ce-am mai făcut, pentru că m-am trezit abia acum, în zori, sub mal.

— Așa am pățit și eu o dată, făcu săteanul înveselit.

Și-i povesti o întîmplare asemănătoare, de care rîdea el însuși în hohote. Iar cînd ajunse în dreptul uliței pe care se afla casa lui Vanka Ciungul, căruțașul opri caii.

— Nu vă duceți să vă luați rămas bun ? îl îndemnă el pe cascador.

— Ar cam trebui.

Și dintr-un salt, Barbarossa coborî din căruță mulțumind căruțașului.

— Să fiți sănătos ! îi ură acesta. Și altădată s-aveți grijă cînd beți un pahar mai mult... Malurile astea de pe la noi sînt cam rele.

— O să am grijă ! îl încredință Barbarossa.

O apucă, fără să mai stea pe gînduri, pe ulița din stînga. Căruțașul îl urmărea pe furiș, lăsînd caii la pas.

„Vrea să se încredinţeze dacă mă duc într-adevăr la Vanka Ciungul", îşi zise cascadorul cu un zîmbet în colţul gurii.

Şi, ca să nu-l dezmintă, hotărî să facă o scurtă incursiune la reşedinţa de vară a actorului. În dreptul curţii lui Vanka Ciungul simţi o uşoară strîngere de inimă. Recunoscu gardul, poarta mare de lemn, ca şi portiţa. Intenţiona să intre, dar se răzgîndi. În ogradă domnea o linişte deplină. Gospodarul era probabil plecat după treburi, iar stăpîna casei mai dormea fără îndoială, alături de copii, în bucătăria de vară. Doar orătăniile, închise în cotete, dădeau semne de nerăbdare. Cascadorul cercetă apoi nisipul de pe uliţă. Printre urmele dese de copite zări şi amprentele unor cauciucuri de automobil. Prin spatele casei se deschidea o altă uliţă, mai îngustă, unde urmele roţilor erau mai clare.

„Aici au fost azi-noapte două maşini, constată cascadorul. Una era fără doar şi poate a lui mister Bigg, iar cealaltă a ticăloşilor".

Barbarossa reveni apoi în uliţa mare şi se opri din nou în dreptul casei lui Vanka Ciungul. În curte ieşise între timp şi stăpîna casei.

— Bună dimineaţa ! o salută Barbarossa.

— Bună dimineaţa ! răspunse femeia fără a se arăta surprinsă de prezenţa unui străin la poartă.

— Pot să intru ? ceru cascadorul cuvenita îngăduinţă.

— Poftiţi ! îl îndemnă femeia.

Barbarossa apăsă pe clanţa mare, ruginită, a portiţei.

— Doriţi vreo cameră ? se interesă lipoveanca.

— Aş vrea.

— Aveţi noroc, îi zîmbi femeia binevoitor. Chiar azi se eliberează camera din mijloc.

Spontan, Barbarossa întoarse privirea spre uşa care-l interesa.

— Dar pe cine aţi avut aici ?

— Un domn din Bucureşti... Un artist mare, îl lămuri stăpîna casei.

— Cum îl cheamă ?

Femeia îi dezvălui numele bine cunoscut.

— Mai doarme ? stărui Barbarossa.

— Zace ! rosti stăpîna casei cu un gest semnificativ. Pînă la amiază nu se trezeşte.

— Se vede că nu prea stă nopțile pe-acasă !

— Dumnezeu să-l priceapă, continuă femeia să i se destăinuiască. La vîrsta lui ar putea să fie mai potolit.

— E petrecăreț rău ?

— Îi plac deopotrivă și băuturile și fetele... Da' noi ne facem că nu vedem și nu auzim nimic...

— Aș fi vrut totuși să văd camera.

— Vino și mata mai spre amiază... Da' nu-ți fă griji... E cameră bună... Dînsul — arătă femeia spre ușa din mijloc — trage la noi de vreo cincisprezece ani... Și de fiecare dată a plecat mulțumit.

— E singur ori mai are pe cineva înăuntru ?

— De obicei nu-i singur...

Discuția părea încheiată. Cascadorul intenționa să se desprindă din loc, dar mai întîrzie cîteva clipe pentru a mai pune o întrebare :

— Noaptea, cînd vine, face tărăboi ?

— El știe ! se eschivă femeia. Pe noi nu ne privește. N-are decît să facă ce poftește... Noi ne culcăm devreme. Vara, cum e acum, trudim din greu... Iar după ce-am pus capul pe pernă, poți să tragi și cu tunul, că nu ne trezim.

— Atunci am să trec mai spre amiază, hotărî în sfîrșit cascadorul să se urnească din loc.

— Poftiți !... Cu dragă inimă !

În drum spre stația de autobuz, Barbarosa se căută prin buzunare. Spera să mai descopere vreo hîrtie de cinci ori zece lei cu care să-și poată plăti drumul pînă la Neptun. Dar, înainte de a-l arunca de pe faleză, Tim și Tase avuseseră grijă să-l buzunărească bine.

Ultima șansă a cascadorului era buzunărelul pentru ceas al pantalonilor.

„Aici trebuie să fie ceva", își zise el.

Își amintea că, ultima oară, înghesuise în buzunărel o hîrtie de zece lei. O găsi într-adevăr. Despăturind biletul de bancă, Barbarossa îl privea cu o neasemuită bucurie. I se părea că deține o avere. „Am și de-o Pepsi-Cola", își spuse cascadorul încîntat.

Ajuns la hotel, Barbarossa constată că mașina lui stătea parcată la locul obișnuit. Se repezi și-i încercă ușile.

Erau încuiate. Cercetă interiorul. Toate erau la locul lor : şi revistele ilustrate de la geamul din spate, şi maimuţica mascotă agăţată la bord. Fără să mai piardă timp, se îndreptă spre recepţie.

— Bună dimineaţa ! îl salută recepţionerul zîmbind binevoitor.

Barbarossa îi răspunse cu un mormăit şi ceru cheia de la camera sa.

Urcă. Găsi uşa încuiată, aşa cum o lăsase la plecare. Printre jaluzele încercau să se strecoare razele piezişe ale soarelui de dimineaţă. Barbarossa le ridică şi deschise larg uşa de la balcon. Aerul proaspăt, sărat, pe care o briză uşoară îl aducea de la mare, năvăli în încăpere. Barbarossa răsuflă adînc, făcu şi cîteva exerciţii de gimnastică, apoi îşi roti privirea prin cameră. Pe noptieră descoperi cheile maşinii sale. Le luă şi le privi de parcă i le-ar fi înmînat cineva pentru întîia oară.

„Oameni cinstiţi", zîmbi el acru.

Aşeză cheile înapoi pe noptieră şi trase sertarul acesteia. unde îşi descoperi portvizitul. Îl cercetă cu mişcări precipitate. Nu părea a-i lipsi nimic. Atît actele, cît şi banii erau la locul lor".

„Dacă mă înecam azi noapte în mare, îşi zicea Barbarossa, pînă la descoperirea dispariţiei mele puteau să treacă două-trei zile, dacă nu şi mai mult, fără să se alarmeze cineva".

Îşi pipăi cucuiul din creştet. Parcă-l durea mai tare.

„Mi-au făcut-o", conchise resemnat.

Şi-şi zise că cel mai înţelept lucru ar fi să se dezbrace, să facă un duş şi să se culce. „După un somn zdravăn, omul gîndeşte mult mai bine", filozofă el.

Dar cînd se duse la dulap ca să-şi ia o pijama curată, constată că cineva îi cotrobăise prin lucruri.

„Era de aşteptat. Băieţii şi-au făcut treaba pînă la capăt". Zîmbi însă ghiduş. Fiindcă Tim şi Tase nu găsiseră nimic din ce-i interesa. Tot ce avea de tăinuit, cascadorul ţinea într-un mic seif, de construcţie specială, ascuns în portbagajul maşinii.

CAPITOLUL 8

Pissy iese din scenă

La ora cînd trebuia să înceapă programul profesorului Honorius, Barbarossa își făcu apariția în bar. Și înainte de a se îndrepta spre locul care-i fusese rezervat, își furișă privirea spre masa din dreapta sălii, din apropierea scenei, ocupată invariabil de Tim Cavarnali. Impresarul profesorului Honorius era la post. Cînd simți privirea lui Barbarossa, își răsuci capul și-l salută pe cascador cu un gest discret.

„Bine-ai venit, amice !" părea a-i zice Tim.

La rîndu-i, Barbarossa schiță un zîmbet vag și se așeză, sigur pe sine, la masă.

„Frumosul nu pare surprins de învierea mea din morți, cugetă cascadorul. M-a văzut probabil sosind la hotel ori s-a interesat la recepție".

După ce făcu obișnuita comandă ospătarului, Barbarossa începu să pîndească scena. Îl interesa mai cu seamă soarta Angelei Doliș. În tot cursul zilei n-o zărise nicăieri. Nici la prînz, la restaurant, nici plecînd din hotel ori revenind. O căutase de cîteva ori și la telefon. Dar nu-i răspunsese nimeni. Se interesase și la centrală.

— Telefonul nu-i deranjat, i se răspunsese. Probabil că domnișoara doarme și a blocat soneria ori e plecată undeva.

De la recepție fusese de asemenea informat :

— Cheia de la camera domnișoarei nu-i la tablou. Probabil că doarme sau a luat cheia cu ea.

— N-ați văzut-o deloc astăzi ? insistase Barbarossa.

— Nu.

„Să nu-i fi făcut amicii ei de petrecanie", își zisese cascadorul îngrijorat.

Dar programul profesorului Honorius începu și-n acea seară la ora anunțată. Apăru mai întîi Anastasie Bob, în fracul lui larg și ponosit.

„Pare stăpîn pe el", constată Barbarossa.

Așteptă apoi nerăbdător, ba chiar cu oarecare emoție, intrarea în scenă a Angelei Doliș. Cu un gest larg profesorul Honorius își invită curînd asistenta. Aceasta intră sfioasă, temătoare. Gesturile ei nu mai aveau aproape nimic din siguranța cu care își prezentase programul în serile precedente. Părea că pășea întîia oară pe o scenă și privea cu inima cît un purice la spectatori.

„E speriată rău! constată Barbarossa. Aș zice că-i chiar îngrozită".

Își furișă imediat privirea spre masa lui Tim Cavarnali. Cu un zîmbet sardonic, acesta n-o slăbea pe Angela nici o clipă din ochi.

„I-a pus gînd rău", își zise cascadorul.

Spre deosebire de Tim, profesorul Honorius își încuraja mereu asistenta prin gesturi și vorbe blajine.

— Hai, Angela! Liniștește-te!... Privește atent la mine! Așa, fetițo! Vezi că poți? Vă rog s-o scuzați pe asistenta mea, se adresă apoi Honorius spectatorilor. Are o indispoziție trecătoare... Dar vă voi face imediat proba puterii hipnotice pe care o posed... Deci nu vă impacientați... Vă voi prezenta întregul program, ca și-n serile trecute.

Angela Doliș, însă, continua să răspundă anapoda la comenzile lui Honorius. Iar cînd nu mai putu suporta nici privirile compătimitoare ale spectatorilor, nici încercările de calmare ale „profesorului", asistenta își mușcă buzele pentru a-și stăpîni plînsul și, cu o piruetă scurtă, întoarse spatele sălii dispărînd în culise.

Consternați, spectatorii amuțiră. Honorius nu-și pierdu însă nici de data asta stăpînirea de sine. Continua să vorbească fără întrerupere, prezentîndu-și singur numerele de prestidigitație. Programul din seara aceea era însă ratat.

Barbarossa își furișă din nou privirea spre masa lui Tim Cavarnali, chemă ospătarul și-și achită consumația. Mai aruncă apoi o ocheadă spre Tim. Acesta se foia pe scaun. Fără să mai stea pe gînduri, cascadorul se ridică și ieși din

local. Tim îl urmări cîteva clipe cu privirea, după care se ridică și el. Dar cînd ieși din local, constată că Barbarossa se făcuse nevăzut.

Cu pași sprinteni, de felină, Tim Cavarnali se îndreptă atunci spre camera Angelei Doliș. Bătu la ușă. Nu i se răspunse. Apăsă pe clanță. Ușa era încuiată. Tim scoase atunci o cheie și, înainte de a încerca să descuie ușa, cercetă culoarul. Era pustiu. Băgă în sfîrșit cheia în broască, dar întîmpină un obstacol.

— Angela ! strigă Tim nerăbdător. Nu i se răspunse Tim insistă : Angela ! Știu că ești înăuntru ! Deschide !

— Ce dorești ? se auzi dinăuntru glasul ei. Sînt obosită !... Vreau să mă odihnesc !

— Numai o vorbă, stărui Tim.

— Mîine dimineață, se împotrivi Angela.

— Nu ! Acum ! ceru Tim autoritar. Nu mă obliga să forțez ușa.

— Bine ! Așteaptă ! se învoi Angela.

După două-trei minute, fata îi deschise. Tim mai cercetă o dată culoarul, apoi se furișă în cameră, închizînd cu grijă ușa. Broasca țăcăni.

— De ce încui ? îi reproșă Angela.

— Fiindcă nu vreau să fim deranjați.

— Să nu te atingi de mine, că fac un tărăboi de ridic tot hotelul în picioare.

— Nu-ți fie teamă, o liniști Tim. Sînt un om civilizat.

— Am văzut, îl ironiză Angela.

Tim aruncă o privire prin cameră și, văzînd lucrurile Angelei înșirate peste tot, o întrebă :

— Ce ai de gînd ?

— Îmi fac bagajul !... Plec !

— Crezi că-i cel mai indicat lucru ?

— Singurul.

— Ai semnat un contract cu noi ! Nu putem lăsa programul baltă.

— Găsiți voi pe cineva în locul meu... Nu-i mare scofală. Doar aveți „relații" pe aici, pe la bar.

— Ne-ai făcut de rîs în seara asta !

— Îmi pare rău.

— Chiar nu te-ai putut abține ?

— Deloc.

— Și unde vrei să pleci ?
— Mă privește.
— Dar și pe noi ne „privește", o avertiză Tim. Întîmplător, cunoști cam multe.
— Vă făgăduiesc să nu spun nimănui nimic.
— Nici n-ar fi indicat, o avertiză Tim. Ne-ai fost complice.
— N-am știut ce urmăriți, îi replică ea.
— Acum însă știi.
— Prea puțin... Mai mult bănuiesc.
— Trebuie să ne asigurăm că nu vei trăncăni nimic.
— Fiți siguri !... Dacă vreți, vă dau și un angajament scris.
— Ce să facem cu „angajamentul" tău ? rînji Tim.
— La o adică, puteți da toată vina pe mine.
— Știam că ești inteligentă, dar nu chiar într-atît, rînji Tim cu sadism. Deci, putem da toată vina pe tine ?
— Oricînd.
— Generoasă mai ești ! făcu Tim batjocoritor.
— Altceva nu văd ce-aș mai putea face.
— Îți spun eu.
— Și eu îți repet că nu mai vreau să lucrez pentru voi.
— Îmi pare rău, fetițo, dar n-avem altă soluție. Ori mergi cu noi pînă la capăt, ori...
— Mă lichidați. Știu ! îl completă Angela. Dar vă încărcați conștiința de pomană cu mine.
— Oare ?!
— La urma urmei ce-aș putea spune despre voi ?
— Multe !... Chiar prea multe.
— De pildă ?
Lui Tim Cavarnali îi sări țandăra.
— Dacă mă socotești prost, mă înfurii !
— Nu te socotesc deloc prost. Dimpotrivă. Ești de-o inteligență care mă înspăimîntă.
— Ți-e frică, deci ?
— Îngrozitor !
— Ești convinsă că nu iert pe nimeni ?
— Absolut.
— Dar și tu ești o fată inteligentă.
— Nu s-ar spune... Dacă aveam nițică minte, nu veneam cu voi aici.

— Şi ce s-ar mai putea face acum ?
— Nu văd altă cale decît să merg cu voi pînă la capăt.
— Ştiam eu c-o să ne înţelegem.
— N-am încotro.
— Unde-i Martin Bauer ? întrebă Tim pe neaşteptate.
— Cine ? făcu Angela uluită.
— Iubitul tău, Pissy !
— De ce rîzi de mine ?
— N-ai plecat ieri noapte cu el de la hotel ?
— Da ! Şi ?
— De atunci n-a mai apărut.
— V-a scăpat ! nu-şi putu reţine Angela un zîmbet de satisfacţie.
— Nu te bucura, pentru că nimereşte el iarăşi în gheare le noastre.
— V-o doresc.
— Sincer ?
— Mai vrei şi „sinceritate" !
— Dacă n-aş avea pe cap nişte treburi urgente, zău că ţi-aş face curte.
— M-ai ferici !
— Lasă-te de bancuri ! izbucni Tim violent. Unde-i Martin Bauer ?
— Nu fi absurd ! îi replică Angela spontan.
— Pentru cine lucrezi ? o fulgeră el cu o privire fioroasă.
— M-ai mai întrebat, îi aminti Angela pe un ton calm. Din zori nu-mi pui decît aceeaşi întrebare stupidă : „Pentru cine lucrezi ? Pentru cine lucrezi ?"... Pentru Papa de la Roma ! izbucni ea în plîns. Doar ştii bine cine sînt, unde m-ai întîlnit şi ce făceam atunci cînd m-ai cunoscut... Eram o amărîtă care-şi căuta un loc sub soare.
— Sărăcuţa de ea ! o compătimi Tim în zeflemea.
— Mai bine nu mă mai năşteam, continuă Angela să se vaiete. Mai bine eram un vierme... Ori o cîrtiţă care trăieşte sub pămînt şi nu vede nimic din murdăriile acestei vieţi.
— Ai terminat ? îi reteză Tim cu violenţă văicăreala.
— Ce vrei de la mine ? întrebă Angela printre sughiţuri.
— Să-mi spui cum a aflat Barbarossa unde l-am dus pe Martin Bauer ?
— Dar nici acum nu ştiu unde l-aţi dus ! îl privi ea direct în ochi. Un singur lucru puteam presupune : că voi

ne-ați ieșit în cale, azi-noapte, pe șosea... L-am recunoscut pe Tase... Dar n-am spus nimănui nimic.

— Nu te-ai încrucișat în drum cu Barbarossa ?

— Ba da ! Însă n-am oprit.

— Ai redus totuși viteza ?

— Ăla gonea ca un apucat și mi-a fost frică să nu mă lovească.

— Nu i-ai făcut nici un semn ?

— Ce semn puteam să-i fac ? !

— Și el a redus viteza, îi aminti Tim.

— Voia probabil să vadă cine-i în mașină.

— A observat că erai singură ?

— Presupun.

— I-ai oferit un indiciu foarte prețios.

— Se poate !... Dar fără voia mea.

— Dacă nu spui pentru cine lucrezi, te fac bucăți !

— Fă ce vrei ! se arătă ea supusă. Sînt în mîinile tale ! Dar înțelege că n-am lucrat și nici nu lucrez pentru altcineva... Singurii oameni din viața mea, cu care m-am încurcat într-o asemenea poveste, sînteți voi.

Tim oftă din greu, dovedindu-se neputincios în fața ochilor larg deschiși ai Angelei Doliș.

— Mergi cu mine ! hotărî el.

— Unde ? îngăimă ea speriată.

— Nu-mi pune nici o întrebare ! Și te previn că, la cel mai mic semn de împotrivire, te achit.

— Am priceput ! rosti Angela supusă. Acum, însă, te rog să ieși.

— Să ies ? făcu Tim surprins.

— Vreau să mă îmbrac.

— Poți să te îmbraci liniștită, fiindcă nu mă uit.

— Bine ! se învoi ea. Am să mă duc în baie.

— Du-te !... Dar să nu zaci acolo o veșnicie... Mă grăbesc.

Angela își alese cu grijă o rochie din dulap, apoi intră în baie. Reveni în cameră după vreo zece minute. Tim o privi cu încîntare.

— Doamne cît de elegantă ești ! Ți-ai pus și perucă... Superb ! Pînă acum nu te-am văzut purtînd-o... Pe cinstea mea ! Nu-ți stă rău.

— Nu-i așa ? îl privi Angela cochet.

Tim o cuprinse brusc de mijloc.

— „Zău că-mi vine să-mi las baltă toate interesele!" cită el un cunoscut poet.

— Cumințel, Pissy! îi alunecă Angela din brațe. Trase în același timp cu urechea la ușă. Mi se pare că vine cineva, îl avertiză ea... E Tase... Auzi-l cum gîfîie și-și tîrăște picioarele... O fi mînios Dunăre!

— Are și de ce! observă Tim aranjîndu-și frizura.

O bătaie puternică în ușă confirmă într-adevăr presupunerea Angelei. Anastasie Bob năvli în cameră.

— Aaa! urlă el cu glasul dogit. Aici erai, ticăloaso! Mi-ai dat programul peste cap!... M-am făcut de rîs!

— Las-o în pace, Tăsică! interveni Tim autoritar. Am judecat-o eu și pentru tine.

— Dar am fost cel mai mare caraghios din lume! continuă „profesorul Honorius" cu chipul congestionat de furie.

— Dacă te-ai uita în oglindă, ai constata că acum ești mai caraghios, îl înfruntă Angela.

— O sugrum! se repezi Tase la ea.

Dar mîna lui Tim i se înfipse în guler:

— Ți-am spus să te potolești!

Cu ochii bulbucați din pricina sugrumării, Tase mai apucă să grohăie:

— Tot de mîna mea o să piară!

— Vedem noi cine e mai iute, îi replică Tim, azvîrlindu-și burduhănosul asociat într-un fotoliu.

— Și acum ce facem? se interesă, cu un aer suav, Angela Doliș.

— Ești fenomenală! izbucni Tim încîntat.

Ascuns într-o nișă, Barbarossa stătea la pîndă. Presupunea că Tim și Tase nu-și vor încheia socotelile cu Angela Doliș la hotel. Ar fi fost prea riscant. De aceea îi aștepta pe tustrei să iasă. Și nu se înșelă. La ora zece și treisprezece minute își făcu apariția, pe peronul hotelului, Angela Doliș. Calmă — nefiresc de calmă — asistenta profesorului Honorius se opri pe prima treaptă, își scoase portțigaretul și-și aprinse un „Kent" cu bricheta Ronson. Barbarossa își nota în minte fiecare amănunt. După ce trase cîteva fumuri, Angela privi nerăbdătoare în urmă. Aștepta pe cineva. Ieși Tim Cavarnali, care-și ceru scuze pentru scurta întîrziere. Sau așa cel puțin presupuse Barbarossa. Cu un gest familiar, impresarul profe-

sorului Honorius o luă pe Angela de braţ şi porni cu ea într-o paşnică, idilică, plimbare sub clar de lună. Barbarossa aşteptă ca perechea să se îndepărteze. „Trebuie să văd ce face şi amicul Tase", îşi zise el.

Rămase mai departe ascuns, calculîndu-şi în minte traseul pe care-l puteau parcurge în acest timp Angela şi Tim.

„Nu se pot îndrepta decît spre ţărm, îşi spuse cascadorul. Îi ajung din urmă".

Îşi cercetă din nou ceasul. Arăta ora zece şi şaptesprezece minute. Era momentul în care pe peronul hotelului se ivise şi Anastasie Bob. Acesta trăgea nervos din ţigară şi privea chiorîş în direcţia în care se îndreptaseră Angela şi Tim.

„Se va lua după ei", presupuse Barbarossa.

Anastasie Bob aruncă într-adevăr ţigara şi porni, cu paşi iuţi, pe urmele celor doi. Cascadorul îl urmă la mică distanţă. Nici nu se mai ferea aproape. Orb şi surd de furie, Anastasie Bob nu-l simţea. Mergea repede, cu paşi mari, apăsaţi.

„Se anunţă o încăierare între netrebnici", îşi zise cu satisfacţie cascadorul.

Aleile orăşelului de vacanţă erau la acea oră pustii. Încît trecerea perechii Angela—Tim, ca şi a celor ce-o urmăreau, nu atrase nimănui atenţia.

Cu mersul ei uşor legănat, Angela Doliş păşea cuminte la braţul lui Tim Cavarnali.

— Unde mă duci ? îl întrebă ea. Ştiu că vrei să mă omori.

— Te înşeli, Pissy, îi replică Tim. Ar fi păcat !... De două ori păcat ! Întîi aş comite un act de neiertat luînd viaţa unei femei atît de frumoase. Pentru că eşti superbă, Pissy !

— Oare ?

— Cred că am să dau pînă la urmă totul naibii şi-am să te păstrez pentru mine.

— Parcă aş fi o bijuterie ori un căţeluş ! făcu Angela indignată. Pe mine nu mă întrebi dacă sînt dispusă ?

— Vei fi ! o încredinţă Tim. Doar nu eşti atît de proastă încît să preferi moartea unor nopţi de amor.

— Cu tine ?

— Cu mine.

Angela îl cercetă cu coada ochiului.

— Eşti un bărbat destul de reuşit... Chiar foarte reuşit !

— Abia acum observi ? îşi umflă Tim pieptul ca un păun.

— Sinceră să fiu, numai din seara asta am început să mă uit la tine ca la un... bărbat.

— De ce „numai din seara asta" ?

— Pînă acum erai doar impresarul cu care am încheiat un contract.

— Așa ! făcu Tim plin de sine.

— Și tot din seara asta ai început să te uiți si tu la mine ca la o femeie, continuă Angela.

— Crezi ?

— Sînt sigură. Pentru că atunci, la „Mon Jardin", cînd ne-am cunoscut, m-ai măsurat din cap pînă-n picioare ca pe un cal de curse pe care voiai să joci... Și așa m-ai tratat de altfel tot timpul... N-am fost decît o piesă de pe tabla de șah a combinațiilor tale, pe care ai mutat-o unde ai socotit necesar.

— În seara asta nu te mai privesc astfel ?

— Nu.

— De ce ?

— Pentru ca nu mai ai nevoie de această piesă... Trebuie s-o sacrifici... Dar nu te prea înduri... Nu-i așa ? Ai început să mă privești cu alți ochi... De bărbat !... Ai descoperit și tu că sînt femeie... „O femeie frumoasă", zici tu.

— Știi doar că ești superbă !

— Sînt ! Dar ce folos ! oftă ea.

Ajunseră la țărm. Se opriră pe muchea falezei și ascultară clipocitul valurilor care se spărgeau de mal.

— Aici apa e destul de adîncă, observă Angela. Și-n jur nu-i țipenie de om. Dacă-mi dai una în cap și-mi faci vînt, scapi imediat de mine... Iar mîine sau poimîine, cînd voi fi pescuită, se va consemna lapidar într-un proces-verbal oficial : „Sinucidere".

— N-am să pot face așa ceva, o cuprinse Tim pătimaș în brațe. Niciodată, Pissy ! Tu vei fi a mea !... Și numai a mea ! Cu orice risc !

— Te îmbeți cu propriile-ți cuvinte ! își propti Angela mîinile în bărbia lui. Acum ești înfierbîntat... Dar cînd o să te mai liniștești, tot o să mă arunci în mare... Mai bine fă-o acum... Repede ! Nu mă mai chinui ! îl rugă ea.

— Pissy ! o strînse Tim cu putere în brațe.

— Ce faceți aici, turturelelor ? se auzi tot atunci glasul dogit al lui Anastasie Bob.

Angela se desprinse brusc din brațele lui Tim și se întoarse cu fața spre mare. Stătea țeapănă, demnă, împăcată cu soarta. Aștepta din clipă în clipă lovitura fatală.

— Ce naiba te ții după mine ca o piază ? se răsti Tim la asociatul său. Ți-am spus să rămîi la hotel ?

— Mi-ai spus, hîrîi Tase, dar am vrut să fiu și eu martor... Să stau alături de tine și la bine și la rău.

— Nu mai ai încredere în mine ? îl apostrofă Tim.

— În tine am, îi replică Tase. De diavolița asta îmi era însă teamă... Și nu m-am înșelat.

— În ce sens ?

— Puteam să pun gîtul că te va zăpăci.

— Ești un prost.

— Mai prost ca mine ești tu ! îl înfruntă Tase.

— Măsoară-ți cuvintele ! îl preveni Tim cu glasul sugrumat de mînie.

— Pînă acum te-am ascultat fără să crîcnesc, Tim ! încercă Tase să-și îmbuneze impresarul. Și n-am făcut rău... De data asta, însă, ai început să dovedești slăbiciune... Te-a zăpăcit de tot femeiușca asta... Și nu pot accepta așa ceva.

— Întoarce-te imediat la hotel ! îi porunci Tim. Imediat !

— Nu pot, Tim ! făcu Tase aproape rugător. Iartă-mă, dar nu pot... Mai tîrziu, cînd o să-ți revii, ai să-mi dai dreptate... Fiindcă eu judec la rece... Nu sînt înfierbîntat ca tine de această muierușcă.

— Ești un idiot !

— Nu ! mugi Tase.

Și înainte ca Angela să fi putut schița vreun gest, Tase o izbi în cap cu pumnul în care avea un obiect gros, metalic.

Fata se clătină o clipă pe picioare, apoi se prăbuși cu capul în jos, plonjînd în valurile înspumate.

— Ești un tîmpit ! îl dojeni Tim amical. Mi-ai stricat toată plăcerea. Altfel voiam să termin cu ea.

— Iartă-mă, Tim, dar zău am crezut...

— Mă faci să-mi schimb părerea despre tine, Tăsică !... Dar ia să vedem : cum a „plonjat" frumușica noastră ?

— Du-te singur, făcu Tase fără chef.

Tim coborî imediat pe niște trepte săpate în mal. Tase își aprinse liniștit o țigară, trase cîteva fumuri, mai privi o dată la valurile care-o înghițiseră pe Angela Doliș, apoi se îndreptă cu pași legănați spre hotel.

Tim ajunsese între timp la baza falezei. Nu mai zări decît valurile care se spărgeau de țărm.

Dar, într-un tufiș crescut chiar pe marginea falezei, doi ochi mari, verzi, sticleau în noapte. Era Barbarossa.

„O ofrandă blondă adusă zeului Neptun ! își zicea acesta cu părere de rău. Mare păcat !"

Cascadorul regreta sincer că nu intervenise. Își făcuse un calcul greșit. Era convins că Tim și Tase se vor încăiera și că Angela va profita de această împrejurare pentru a fugi. Dar neașteptata lovitură aplicată de profesorul Honorius asistentei sale îl surprinsese și pe el.

„Biata fată ! A avut ghinion !" conchise cascadorul făcînd o ultimă fotografie, cu aparatul cu raze infraroșii, a golfulețului care o înghițise pe Angela Doliș.

CAPITOLUL 9

Un anunț la „mica publicitate"

Căpitanul Oltenaș citea nota telefonică și nu pricepea nimic. Nu înțelegea cum putea să dispară cineva fără urmă. De trei zile în șir, Angela Doliș era căutată de echipe speciale de scafandri și înotători submarini. Cercetările începuseră la vreo trei ore după ce „profesorul Honorius" își expediase blonda asistentă în imperiul de apă al lui Neptun. Un telefon primit la Miliția Municipiului Constanța pusese autoritățile locale în stare de alarmă. O voce groasă, de bărbat, care vorbea de la un telefon public, avusese următoarea convorbire cu ofițerul de serviciu :

— Alo ! Miliția !

— Serviciul de intervenție !... Maiorul Oprea, i se răspunsese.

— Tovarășe maior !... Vă rog să notați și să nu-mi cereți amănunte în plus.

— Spuneți !

— Acum o jumătate de oră s-a comis o crimă.

— Unde ?

— La Neptun.

— În hotel ?

— Nu... Ceva mai la nord de stațiune... Pe faleză... O să găsiți acolo, chiar la marginea falezei, un tufiș cu cîteva crengi rupte proaspăt... Eu le-am rupt.

— Erați de față ?

— Da.

— Și-ați fost martor la această crimă ?

— Am fost... Dar n-am putut interveni... Totul s-a petrecut fulgerător.

— Vom avea totuşi nevoie de mărturia dumneavoastră.

— Cînd va fi cazul, voi sosi acolo unde trebuie pentru a depune mărturie... Vă rog să mă credeţi.

— Unde vă putem totuşi găsi ?

— V-am rugat să nu-mi cereţi amănunte în plus.

— Spuneţi mai departe, convenise maiorul.

— Aţi reţinut, deci, un tufiş cu trei-patru crengi rupte proaspăt.

— Am notat.

— De la acest tufiş, mergeţi spre sud vreo cincizeci de metri pînă în dreptul unui golfuleţ.

— Am reţinut.

— Chiar în acel golfuleţ a fost aruncată — acum o jumătate de oră — o femeie tînără care a primit mai întîi o lovitură în cap.

— Cine a lovit-o ?

— Un individ mătăhălos, cu barbă şi chelie.

— Era singur ?

— Nu... Femeia se plimba pe faleză cu alt individ.

— Semnalmentele celuilalt bărbat ?

— Suplu, brunet, statură mijlocie...

— Vîrsta ?

— Vreo treizeci de ani.

— Dar criminalul ?

— În jur de patruzeci de ani.

— Bănuiţi o crimă pasională ?

— Nu-i exclus.

— Altceva ?

— Nimic.

— Dumneavoastră locuiţi cumva în staţiune ?

— Nu... Sînt în trecere.

— Mai rămîneţi acolo ?

— Nu ! Mă duc chiar acum la maşină ca să plec mai departe.

— O întrebare, totuşi ?

— Vă rog.

— Cum v-aţi nimerit tocmai în momentul crimei în tufiş ?

— Aveam cortul în pădure şi, nefiindu-mi somn, mi-am propus să fac o scurtă plimbare pe faleză... Am văzut însă o

pereche venind în aceeaşi direcţie... Mi s-a părut bizar ca, la o oră atît de tîrzie, un bărbat şi o femeie să umble pe acolo... Mi-am zis însă că oamenii au felurite ciudăţenii... Poate erau doi romantici... M-am pitit în tufiş. Înţelegeţi !... Am vrut să fiu discret. Şi bine am făcut... Fiindcă nu mult după aceea a apărut şi matahala cu barbă şi chelie, care a avut o discuţie cam tare cu celălalt individ... A urmat apoi atacul asupra femeii.

— Presupun că aţi înţeles ce vorbeau ?

— Oarecum.

— S-au pomenit nume ?

— Nici unul.

— Nu vreţi să-mi spuneţi ce-au vorbit ?

— Se certau din pricina femeii... Dar asta are mai puţină importanţă, se arătase necunoscutul grăbit să încheie convorbirea. Esenţialul e ca dumneavoastră să acţionaţi urgent. Vă salut !

Necunoscutul întrerupsese convorbirea brusc. Resemnat, ofiţerul de serviciu dăduse alarma. O echipă specială pornise după aceea spre Neptun. Indicaţiile necunoscutului de la telefon se dovediseră precise. Fusese găsit repede tufişul cu crengile rupte proaspăt precum şi golfuleţul ale cărei ape înghiţiseră femeia. Aparatele de filmat şi fotografiat înregistrau totul. Specialiştii cercetau urmele. Ofiţerul anchetator aflase între timp că Angela Doliş ieşise pe la miezul nopţii din hotel şi nu mai revenise. Totodată, Timotei Cavarnali şi Anastasie Bob îşi lichidaseră notele de la hotel şi plecaseră într-o direcţie necunoscută. Anchetatorul îi dăduse imediat pe cei doi în urmărire, apoi urcase în camera Angelei Doliş.

— Şi ea îşi făcuse bagajele în mare grabă, constatase anchetatorul, dar n-a mai apucat să plece.

Ofiţerul presupunea că femeia care zăcea pe fundul mării nu putea fi alta decît asistenta profesorului Honorius, iar cel care o trimisese acolo nu era altul decît marele maestru al hipnozei, sugestiei şi prestidigitaţiei.

„Unde a dispărut, totuşi, Angela Doliş ? continuă Oltenaş să se întrebe. I se părea de necrezut ! N-a fost nici o furtună pe mare, pentru ca valurile s-o ducă în larg, iar litoralul a fost scotocit palmă cu palmă pe kilometri întregi.

Căpitanul socotea cumva nefirească o asemenea poveste. De aceea intră în biroul colonelului Drăguţ, pentru a-l consulta :

— Cum vă explicați dispariția fără urme a fetei ?

— Nu pot fi decît două posibilități, îi răspunse colonelul. Prima : cadavrul Angelei Doliș a fost găsit înainte de sosirea echipei de intervenție, și a fost îngropat undeva departe de locul crimei.

— Și-a doua ?

— Lovitura primită de fată în cap n-a fost prea puternică iar aceasta, venind în contact cu apa rece a mării, și-a recăpătat cunoștința. Apoi, dacă era o excelentă înotătoare, s-a putut îndrepta spre larg ca să iasă după aceea undeva la mal.

— Dacă ar trăi, îi replică Oltenaș, în atîtea zile ar fi dat ea vreun semn de viață.

— În caz că-i teafără.

— La țărm nu putea ajunge decît un om întreg, observă Oltenaș.

— Nu-i absolut obligatoriu.

— La ce vă mai gîndiți ?

— De pildă, la o amnezie, îi răspunse colonelul cu un zîmbet superior.

— Provocată de lovitura la cap ?

— Da !... Și de șocul respectiv.

— Naiba s-o ia de afacere ! izbucni Oltenaș nestăpînit. De trei nopți n-am mai închis ochii.

— Du-te și te culcă ! îl sfătui Drăguț. Îți dau o zi liberă.

— Știți doar că n-aș avea răbdare să stau nici un minut în pat.

— Atunci ce mai vrei de la mine ?

— Dați-mi voie să trec la acțiune.

— Încă nu-i momentul.

— Pînă cînd ? stărui Oltenaș din ce în ce mai iritat. Au făcut pînă acum două victime.

— Doar una singură certă, îi precizâ colonelul.

— Mira-m-aș să nu zacă și fata îngropată undeva.

— Vom trăi și vom vedea ! făcu Drăguț calm.

— Cu voia dumneavoastră, tovarășe colonel, am să mă duc totuși să iau un pic de aer.

— O plimbare prin Cișmigiu nu ți-ar strica, îl aprobă Drăguț. Dar mai bine ar fi să te îndrepți spre Șosea... E mai multă lărgime.

— O rugăminte, insistă Oltenaș.

— Ascult.

— Puneți în locul meu pe altcineva aici, la dispecerat.
— De ce ?
— Aș vrea să cercetez și eu nițel chipul acestui mister John Bigg.
— L-ai văzut suficient în filme, în fotografii...
— Da... Însă nu în carne și oase... Și-aș vrea să-i simt măcar o dată răsuflarea.
— Ai să ai ocazia, îl încredință Drăguț. Te asigur.
— Aș dori totuși să-l urmăresc doar cîteva ore !
— Regret, îl refuză colonelul. N-am pe cine pune în locul tău... Ești singurul care ține bine în mîini frînele aparatului pregătit pentru mister Bigg... Or, cum acest aparat trebuie să intre în funcțiune fără greș chiar în clipa cînd se va da semnalul, mă văd nevoit să-ți ordon să rămîi la post.
— Am înțeles, tovarășe colonel ! făcu Oltenaș supus.
— Și acum te rog să stai jos !... Avem de pus cîteva lucruri la punct.
— Ordonați !
— „A 7" ne cere să-l ținem la curent cu tot ce se petrece în locuința din București a Angelei Doliș.
— Va fi informat cu promptitudine, își notă Oltenaș.
— Îl interesează în aceeași măsură toate deplasările lui John Bigg.
— Îi vom satisface și această dorință.
— În cazul în care vin unele informații despre prezența în Capitală a lui Timotei Cavarnali sau a lui Anastasie Bob, „A 7" să fie avertizat.
— S-a notat.
— Încă ceva, adăugă colonelul. Să-i furnizați de urgență numele precise ca și numerele de telefon, bineînțeles acolo unde există, ale tuturor locatarilor blocului de la această adresă, îi întinse Drăguț un bilețel.

În pagina de „mică publicitate" a unui cunoscut cotidian bucureștean apăru a doua zi, la rubrica „ÎNCHIRIERI", următorul anunț : „Domn singur caută garsonieră sau cameră mobilată, intrare separată, cartier central, telefon, calorifer. Tel. 71 31 89".

Urmarea ? Chiar de la primele ore ale dimineții zeci de ofertanți începură să formeze, pe discurile aparatelor lor, aceste șase cifre : 7 1 3 1 8 9.

Nu le răspundea însă nimeni. Și nici nu bănuiau că anunțul era fals. Oamenii aveau răbdare și insistau. Abia pe la ora unsprezece ridică cineva receptorul.

— Șapte, unu, trei, unu, opt, nouă ? întrebă un glas de femeie.

— Greșeală ! îi răspunse o voce grosolană de bărbat, care trînti tot atunci telefonul în furcă.

Dar ofertanta reveni și sună pînă i se răspunse.

— Alo !

— Ce doriți ? o repezi același glas grosolan.

— Ați dat un anunț la ziar ? stărui femeia.

— N-am dat nici un anunț ! E o greșeală.

— Scuzați !

— Lua-te-ar dracu ! izbi grosolanul receptorul în furcă.

Cufundat într-un fotoliu, Martin Bauer zîmbea candid chipului roșu de mînie al lui John Bigg.

— De dimineață sună într-una, spuse inginerul.

— Și-ai răspuns ? îl privi John Bigg suspicios.

— Am respectat întocmai consemnul... N-am răspuns decît atunci cînd m-ați chemat dumneavoastră.

— De ce nu m-ai prevenit încă la telefon ? îi reproșă John Bigg.

— Credeam că dumneavoastră ați dat anunțul.

— Eu ? făcu agentul comercial stupefiat. De ce-aș fi dat un asemenea anunț ? În ce scop ?

— Nu mi-am propus niciodată să pătrund misterul care vă înconjoară, îi replică Martin Bauer.

— Nu-ți gust ironia, sosi prompt răspunsul lui John Bigg.

— N-am avut nici o clipă asemenea intenție, rosti Martin Bauer cu glasul reținut. Și fiindcă veni vorba de gust, vă previn că nici eu nu mă dau în vînt după sechestrări de genul celei pe care mi-ați impus-o.

— Te-am rugat să ai răbdare, îi ceru agentul comercial. Tim și cu Tase te caută stăruitor prin București. Or, n-aș vrea să încapi din nou în delicatele lor mîini.

— Nădăjduiți să scăpați de ei ?

— Trebuie.

— Nu știu ce mă face să cred că, după ce veți intra în posesia planurilor, voi fi lăsat fără nici o strîngere de inimă, la cheremul lor.

— Neîncrederea dumitale îmi calcă pe nervi, îl avertiză agentul comercial.

— Şi pe mine tratamentul pe care mi-l aplicaţi.

Telefonul sună din nou. Inginerul avu o tresărire nervoasă.

— Nu mai încetează o dată ?! izbucni el pe neaşteptate Să blocăm naibii soneria.

— Nu se poate ! se împotrivi John Bigg. Am nevoie de acest telefon.

— Atunci răspundeţi ! Ce mai aşteptaţi ?

— Idioată ideea asta cu anunţul ! făcu agentul comercial sîcîit.

Ridică receptorul :

— Alo !

— În legătură cu anunţul.

— N-am dat nici un anunţ ! se răsti John Bigg în microfon. Greşeală !

Trînti receptorul în furcă.

— Nu-mi explic totuşi cum a ajuns numărul acesta de telefon în ziar, continuă inginerul să se lamenteze.

— Probabil că-i o eroare de tipar.

— Care mă costă ! izbucni Martin Bauer. E ca o tortură ! O adevărată tortură ! Îmi macină nervii ! Nu-i cumva unul din procedeele dumneavoastră de-a aduce pe cineva la disperare ?

— Aş vrea să te întreb, mormăi agentul comercial, ce interes aş avea să-ţi scot tocmai acum sufletul ? Mai curînd bănuiesc că dumneata însuţi ai dat acest anunţ, ca să-mi macini mie nervii.

— Cum aş fi putut-o face ? îl întrebă Martin Bauer iritat. Doar nu mă lăsaţi nici o clipă fără supraveghere. Mi se numără probabil şi răsuflările... Sînteţi cinic ! Îngrozitor de cinic !

Telefonul sună din nou. Inginerul tresări nervos. Agentul comercial, sesizîndu i enervarea crescîndă, îl lăsă să-şi descarce nervii :

— Răspunde dumneata ! Dar scurt ! Fără nici un comentariu !

Martin Bauer ridică receptorul, simţind o senzaţie de uşurare.

— Alo !

La celălalt capăt al firului un glas gros, bărbătesc, întrebă :

— Ați dat un anunț ?

— Nu, tovarășe.

— Dom' inginer, continuă glasul gros. Aici e Barbarossa. Răspunde prin da sau nu... Tase și Tim sînt acolo ?

— Nu, tovarășe ! E greșeală !

— Bine ! Am să mai revin... Voi zice că sînt Tim.

— Du-te naibii ! trînti inginerul receptorul în furcă.

John Bigg îl privi bănuitor :

— De ce-ai întîrziat cu receptorul la ureche ?

— Mi s-a părut o voce cunoscută, îi răspunse inginerul calm.

— A cui ?

— A lui Tim Cavarnali.

— Imposibil ! făcu agentul comercial începînd să intre în panică.

— Și eu zic la fel !

— A mai spus ceva ?

— Nu ! Dar va mai reveni. Sînt sigur.

— De ce ești atît de sigur ?

— Avea un ton insinuant.

— Nu te înșeli ?

— Mi-aș dori.

Soneria telefonului țîrîi iarăși. Tresăriră amîndoi.

— Ce fac ? întrebă inginerul.

— Răspunde.

— Și ce să-i zic ?

— Neagă totul.

Martin Bauer ridică receptorul.

— Salut, dom' inginer.

— Salut !

— *Mister* Bigg e lîngă dumneata ?

— Nu știu cine-i acest... *mister*... Și lasă-te de glume proaste.

— Minți, dom' inginer ! Îi aud răsuflarea... Dă-i te rog receptorul ca să audă mai bine.

Agentul comercial luă într-adevăr receptorul.

— Așa, *mister* Bigg ! continuă glasul care semăna atît de bine cu al lui Tim Cavarnali. Și-acum ascultă cu atenție : Nu-ți merge figura... Iar dacă vrei să nu-ți dăm toată afacerea peste cap, peste o oră să fii în fața cinematografului „Patria"...

Altfel... Te previn ! Dăm toată afacerea în vileag... Noi tot nu mai avem ce pierde.

— Bine, Tim ! se învoi Bigg. Peste o oră stăm de vorbă.

— *Good bye, mister* Bigg.

Roşu ca focul, agentul comercial, lăsă alene receptorul din mîini :

— Ai avut dreptate ! îi mărturisi el lui Martin Bauer. Era Tim... Cum ne-o fi descoperit ?

— Probabil că ne-au urmărit... Sînt convins că tot ei au dat şi anunţul la ziar.

— Te muţi de aici, hotărî agentul comercial. După ce mă întîlnesc cu ticăloşii aceia, vin să te iau.

— N-aveţi încotro ! îl consolă inginerul.

Trei sferturi de oră mai tîrziu, Martin Bauer primi un nou telefon de la Barbarossa.

— Ce faci, dom' inginer ?

— Bine ! Aşteptam să mă suni.

— A plecat jupînul ?

— Acum cinci minute.

— Ştiu.

— Eşti jos ?

— La post. Poţi ieşi ?

— Nu ! M-a încuiat şi-a luat cheile cu el.

— Îţi deschid eu... Să nu te sperii dacă auzi pe cineva umblînd la uşă.

— În cît timp vii ?

— În cel mult zece minute... Mai am de aranjat ceva pe aici.

— Bine !... Te aştept ! Nu întîrzia ! Etajul patru, apartamentul cincisprezece, preciză Martin Bauer.

— E în regulă !... Pe curînd.

Barbarossa sunase de la un telefon public din preajma blocului. După ce agăţă receptorul, el privi spre intrarea blocului. Anastasie Bob mai era acolo. Stătea lîngă un chioşc de ziare şi se prefăcea interesat de coperţile revistelor, supraveghind însă intrarea în bloc. În timp ce căuta cu înfrigurare o soluţie, Barbarossa văzu îndreptîndu-se spre el un grup de turişti străini. Fără să mai stea pe gînduri, se intercală între ei. Avea de altfel şi el o înfăţişare de turist : pantaloni scurţi, o bluză cu buzunare largi, sandale, pălărie mare, de

paie, pe cap. Intră chiar în vorbă cu unul dintre turiști, folosind un amestec de expresii germane, ruseşti şi englezeşti. Auzind grupul apropiindu-se de el, Anastasie Bob aruncă o privire scurtă. Barbarossa îşi trase pălăria pe ochi. Tase nu-l recunoscu. Îşi reluă supravegherea intrării în bloc. Dar cînd turiştii ajunseră în dreptul chioşcului de ziare, Barbarossa se desprinse din grup şi se furişă în spatele lui Tase. Acesta îl simţi, dar era prea tîrziu. Cascadorul îi şi înfipse în spate, prin buzunarul bluzei, ţeava unui pistol.

— Nu te întoarce ! Şi fi copil cuminte, rosti cascadorul cu glasul surd.

Tase începu să transpire. Hîrîi înspăimîntat :

— Ce vrei de la mine ?

— Ia-o frumuşel spre intrarea în bloc.

— Chem miliţia ! scînci Tase.

— Aş vrea s-o văd şi pe asta, îi rîse cascadorul în ureche. Hai ! îl îndemnă el. N-am vreme de pierdut.

Cu paşi şovăielnici, Tase se îndreptă spre intrare.

— Unde mă duci ? strecură el prin colţul gurii.

— Inginerul Bauer ne aşteaptă la o cafea, rîse Barbarossa.

— E aici ?

— La etajul patru, apartamentul cincisprezece.

— Bănuiam eu, făcu Tase mai mult pentru sine.

Urcă prima treaptă, dar se împiedică de-a doua. Cascadorul îl sprijini.

— Copăcel !

— Luăm liftul ? se interesă Tase în dorinţa de-a mai cîştiga timp.

— Luăm, dacă ţii tu neapărat.

Tase apăsă pe buton. Pe scară cobora o fetiţă de vreo zece ani.

— Nu aşteptaţi liftul, e stricat, îi avertiză ea.

Tase încercă în acel moment să se întoarcă. Dar ţeava pistolului i se înfipse iar în spate.

— Ţi-am spus să fii cuminte, îl avertiză Barbarossa.

După ce aruncă o privire mirată către cei doi, copila ieşi din bloc. Cascadorul aşteptă pînă se îndepărtă fetiţa, iar cînd simţi că nu mai era nimeni în preajmă, îi aplică lui Tase o lovitură zdravănă în cap cu patul pistolului. „Profesorul" Honorius icni scurt şi se lăsă moale, în genunchi. Barbarossa îl prinse de subsuori şi-l trase în spatele liftului.

Tase nu mai mişca deloc. Cascadorul înghesui matahala într-un ungher întunecos, apoi se scutură pe mîini şi-o porni, urcînd cîte două trepte deodată, spre etajul patru.

Martin Bauer auzi curînd pe cineva încercînd uşa. Tot în clipa aceea începu să sune şi telefonul. Inginerul se opri locului descumpănit. Bănuia că era chemat de John Bigg. Într-adevăr, telefonul sună o dată apoi tăcu. Reveni cu trei apeluri, şi iar amuţi. Cînd sosi a treia chemare telefonica, Martin Bauer ridică receptorul.

— Alo !

— Ce faci ? întrebă agentul comercial îngrijorat.

— Aştept ! răspunse inginerul morocănos.

— Ce anume ?

— Să vă întoarceţi şi să mă luaţi de aici.

— A mai sunat cineva ?

— Doi-trei ofertanţi... presupun.

— De ce „presupui" ?

— Fiindcă n-am avut chef să răspund.

— Te rog, chiar, să nu răspunzi nici de-acum încolo. În cel mult o jumătate de oră revin la dumneata.

— Sînt nerăbdător.

Inginerul n-apucă să aşeze receptorul la loc cînd auzi o izbitură puternică. Uşa cedă şi-n prag se ivi Barbarossa.

— *Bon jour*, dom' inginer ! salută cascadorul voios.

— Bine-ai venit ! îi ură Martin Bauer. Cum naiba m-ai găsit ?

— Îţi povestesc pe drum... Mai ai ceva de luat de pe aici ?

— Nu !... Mi-am şi făcut bagajul, arătă inginerul spre o sacoşă din material plastic aşezată într-un fotoliu.

Cascadorul se apropie de aparatul telefonic :

— Ai ceva împotrivă dacă instalăm aici o „urechiuşă" indiscretă ?

— Cred că-i chiar indicat, se arătă inginerul bucuros.

Barbarossa fixă atunci, cu mişcări iuţi, precise, un microfon minuscul în aparat, apoi îi ceru lui Martin Bauer :

— Să mergem !

— După dumneata ! îl invită inginerul bucuros.

CAPITOLUL 10

Cine se frige cu ciorbă...

Pierdut în furnicarul din faţa cinematografului „Patria", John Bigg îl căuta cu privirea pe Tim Cavarnali. Trecuseră aproape cincisprezece minute de la ora stabilită şi impresarul „profesorului Honorius" încă nu se arăta. Agentul comercial stătea ca pe ghimpi. Nu-l îngrijora atît revederea cu Tim, cît faptul că-l lăsase singur pe Martin Bauer. Avea sentimentul că nu făcuse bine acceptînd să vină la întîlnirea de aici.

„Trebuia să-l amîn, îşi reproşă. Era mai bine dacă-l duceam mai întîi pe inginer în altă parte".

Deşi vorbise cu Martin Bauer la telefon şi acesta îl asigurase că totul era *„all right"*, pericolul i se părea iminent. Se uită nervos la ceas. Se făcuse deja unsprezece şi-un sfert. Hotărî să plece. Dar cînd dădu să pornească spre locul unde parcase maşina, se izbi piept în piept cu Tim Cavarnali.

— Aa ! Erai aici ? zîmbi amabil agentul comercial.

— Mă aşteptaţi ? făcu Tim surprins.

— De cincisprezece minute, îi reproşă John Bigg. Nu era normal să fii punctual la întîlnire ?

— La care „întîlnire" ? întrebă Tim nedumerit.

— Nu m-ai sunat acum o oră şi ceva ?

— Eu ? făcu Tim uluit. Unde ?

— N-o mai fă pe neştiutorul !

— E o confuzie, *mister*...

— Lasă gluma, fiindcă ţi-am recunoscut glasul.

— Ne-a tras cineva amîndurora o cacialma, conchise Tim consternat.

— Cine să ne fi tras cacialmaua ? îl privi John Bigg cu suspiciune. Tase ?

— Nu ! E stilul lui barbă roşie... îl recunosc !

— Dar n-aţi sfîrşit cu el ? făcu agentul comercial intrigat.

— Ne-a scăpat ! îi mărturisi Tim. Şi întrebă grăbit : Aveţi maşina aici ?

— Da.

— Urgent, *mister !* îl zori Tim.

— Nu înţeleg, totuşi, ce s-a întîmplat, îşi arătă agentul comercial nedumerirea în timp ce pornea motorul.

— Dea Domnul să nu fie prea tîrziu, rosti celălalt mai mult pentru sine. Tase e acolo

— Unde ?

— În faţa blocului.

— Care bloc ?

— Nu mă mai aiuri, mister Bigg, mîrîi Tim. De două zile te văd intrînd şi ieşind din blocul acela... Pe Martin Bauer îl ţii ascuns tot acolo ?

— Credeam că ai aflat doar numărul de telefon, făcu agentul comercial nedumerit. Nu dumneata ai dat anunţul în ziar ?

— Habar n-am despre ce vorbeşti !... Care telefon şi la ce anunţ te referi ?

— Era glasul dumitale la aparat, stărui John Bigg.

— Da' de unde !... Cred că mi-a imitat barbă roşie vocea.

— Dar dumneata cum ai nimerit chiar acum aici, în faţa cinematografului ?

— V-am urmărit, îi răspunse Tim sec.

— Imbecil ! îşi muşcă agentul comercial colţul buzei de jos. Sînt un imbecil ! Barbarossa m-a trimis aici ca să-l poată scoate din bloc pe Martin Bauer.

— Mai e şi Tase pe acolo, căută Tim să se încurajeze.

— Tase ! făcu agentul comercial neîncrezător. Cum a aflat, totuşi, Barbarossa numărul de telefon ?

— V-a urmărit probabil ca şi mine ! presupuse Tim. Numai că bărbosul a fost mai isteţ... Vedeţi, *mister* Bigg ! Aţi vrut să scăpaţi de noi şi aţi pierdut totul ! Nu jucaţi cinstit !

Agentul comercial manifestă un început de iritare.

— Crezi că-i momentul cel mai potrivit pentru a ne cere unul altuia socoteală ?

— Mi-i ciudă că va trebui să tratăm iarăşi cu Barbarossa... Şi de data asta va fixa el condiţiile.

— Să nu tragem concluzii pripite, încheie agentul comercial discuţia.

Poposiră în faţa chioşcului de ziare. John Bigg sări aproape din mers. Tim abia îl ajunse din urmă. Intrară în bloc umăr la umăr. Dar în faţa liftului îi aştepta Anastasie Bob. Ameţit încă de lovitura primită în cap, acesta se clătina pe picioare.

— Cine ? îl prinse Tim de umeri scuturîndu-l.

— Cascadorul ! se văicări Tase.

— Şi unde-i acum ?

— Crezi că am apucat să mai văd altceva decît stele verzi ?

Agentul comercial se avîntase între timp pe scări. Tim Cavarnali se luă după el şi-l ajunse din urmă în faţa uşii de la apartamentul cincisprezece.

— Prea tîrziu ! rosti John Bigg consternat.

Împinse totuşi uşa cu broasca sfărîmată. Telefonul din apartament suna cu insistenţă. Agentul comercial smulse receptorul din furcă şi întrebă răstit :

— Alo !

— *Mister* Bigg ! se auzi în receptor glasul vioi al lui Barbarossa.

Agentul comercial scrîşni din măsele.

— Ce mai faceţi ? continuă cascadorul pe acelaşi ton vesel.

Cu un efort suprem, agentul comercial căută să-şi recapete calmul.

— Unde sînteţi ? rosti el cu glasul sugrumat.

— Într-un loc sigur ! îi răspunse Barbarossa.

— Singur ?

— Nu !... Alături de mine se află şi inginerul Martin Bauer.

— Pot să vorbesc cu el ?

— Cu plăcere.

— Alo ! *Mister* Bauer ?

— Eu sînt, *mister* Bigg, îi răspunse inginerul.

— N-aveţi cuvînt ! îi reproşă agentul comercial.

— Eu ? făcu Martin Bauer mirat. Altcineva, cred, s-a purtat cu mine ca un gangster.

— N-are rost să ne insultăm, *mister* Bauer.

— De aceeaşi părere, îi replică inginerul.

— Aştept condiţiile dumneavoastră ! îi propuse agentul comercial.

— Vă rog să trataţi cu reprezentantul meu.

— Dar nu aceasta ne-a fost convenţia !

— Oare ! făcu Martin Bauer sigur pe sine.

— Nu înţeleg ! stărui John Bigg.

— Mă întrebam dacă înţelegerea dintre noi a fost *oare* leală ?

— Vă promit că, de acum înainte, nu veţi mai avea nimic a-mi reproşa.

— Ştiu cît preţuiesc promisiunile dumneavoastră, *mister* Bigg.

— Vă cer o ultimă întrevedere... În orice condiţii.

— Regret, *mister* Bigg... M-am fript o dată şi-mi ajunge. Vă rog să trataţi cu reprezentantul meu... Vă salut !

— Alo ! stărui agentul comercial.

Dar la celălalt capăt al firului apăru din nou Barbarossa.

— Vă ascult, *mister* Bigg !

— Cînd ne putem vedea ? îl întrebă agentul comercial străduindu-se să-şi păstreze calmul.

— Chiar în seara asta, propuse cascadorul.

— Unde ?

— În Cişmigiu !... Acolo unde ne-am întîlnit întîia oară.

— La ce oră ?

— Să zicem... la opt.

Agentul comercial aşează încet, gînditor, receptorul în furcă. Privi apoi la aparat. Cu gesturi febrile începu să-l deşurubeze. Scoase curînd un microfon minuscul. Atît convorbirea telefonică dintre el şi Barbarossa, cît şi cea cu Martin Bauer, fuseseră înregistrate cu fidelitate. Tim şi Tase priveau la John Bigg cu reproş.

— Va trebui să plătim preţul pe care ni-l cer, rosti agentul comercial mai mult pentru sine.

— Şi dacă-i o cursă ? făcu Tim precaut.

— Nu mai pot da înapoi, decise John Bigg. Trebuie să risc.

— Noi, însă, nu mai sîntem dispuşi să riscăm, îl preveni Tim.

— Ce-aţi spus ? îl privi mirat agentul comercial.

— Am fost clar... Nu mai riscăm, repetă Tim.

— Ce tot vorbiți de riscuri ? zîmbi John Bigg cu îngăduință amîndurora. Sînteți și așa băgați în afacerea asta pînă-n gît. Nu mai aveți ce pierde.

— Noi te rugăm să-ți ții promisiunea, mîrîi Tim.

— Care ? întrebă agentul comercial cu candoare.

— Pașapoartele și banii, îi aminti Tim.

— Ați uitat un amănunt, zîmbi John Bigg cu un aer superior. Plata se face la sfîrșit.

— Care „sfîrșit" ? hîrîi Tase.

— Momentul primirii planurilor. Ce-am obținut pînă acum e egal cu zero.

— Nu-i vina noastră că ați acționat pe cont propriu ! îl acuză Tim direct.

— Am fost obligat s-o fac.

— De ce ?

— Știam că nu mă pot baza întru totul pe voi.

— Dar cu ce-am greșit ? rosti Tase cu glasul surd.

— Ați lucrat ca niște începători. Pe Marin Predoiu l-ați ucis fără rost, iar Barbarossa și Angela Doliș v-au scăpat.

— Angela zace pe fundul mării, stărui Tase.

— Ești de aceeași părere, Tim ? întrebă agentul comercial.

— Nu știu ce să zic, își mărturisi Tim îndoiala.

— Ați aflat, sper, că nu i s-a găsit cadavrul, adăugă John Bigg. Dacă Angela Doliș trăiește — ați încurcat-o.

— Tocmai de aceea te poftim să ne faci rost imediat de bani și de pașapoarte.

— Mă așteptam la așa ceva din partea voastră, căută agentul comercial să-i liniștească. De aceea nu mă supăr. Însă vă cer prietenește să-mi dați un răgaz de cîteva zile.

— Nici o oră ! îl avertiză Tim. Nu pleci din camera asta pînă nu ne dai ce-ai făgăduit.

— Și cum vreți să fac ? se arătă John Bigg descumpănit.

— Pui mîna pe telefon și ceri să ți se aducă aici banii și pașapoartele, îi preciză Tim.

— Credeți că-i chiar atît de ușor ?

— Nici nouă nu ne-a fost ușor, îl preveni Tase. Dar nu ți-am ieșit niciodată din cuvînt. Am executat totul... Tot ce-ai vrut, am făcut.

— O rectificare ! îi replică John Bigg. Aţi executat totul, dar n-aţi obţinut totul... Şi nu pricep cum v-a scăpat cascadorul ?

— Ne-a luat la ochi o maşină a miliţiei sau a securităţii, îi explică Tim. Naiba ştie !... Era un Mercedes...

— Trebuia să vă înapoiaţi şi să vă desăvîrşiţi treaba începeută, îi dojeni agentul comercial.

— Eram siguri că, de la înălţimea aceea, barbă roşie îşi va frînge gîtul.

— Trebuia, totuşi, să verificaţi, stărui John Bigg.

— Cei din Mercedes ne suspectau.

— Vax ! izbucni agentul comercial nestăpînit. V-aţi purtat ca nişte mucoşi !

Tim şi Tase îşi lăsară privirile în jos.

— Iar Angela Doliş ? continuă agentul comercial să-i interogheze cu asprime sporită.

V-am mai spus cum a fost, se dezvinovăţi Tim.

— Dacă ştiam cu cine am a face, nu mă mai încurcam cu voi, rosti agentul comercial sentenţios. Pe deasupra, mai ridicaţi şi pretenţii... Veniţi cu ameninţări. Dar cine sînt eu ? Un nepriceput, ca şi voi ? Măsuraţi-vă lungul nasurilor... Uitaţi-vă în oglindă ca să vă vedeţi mutrele de „zmei" !

— *Mister* Bigg ! încercă Tim să-l împace.

— Gura !

— Vă rog să nu ne lăsaţi.

— Dar ce fac acum ? îl fulgeră agentul comercial cu o privire aprigă. Pentru cine îmi macin creierii ? Nu pentru voi, imbecililor ?

— Şi pentru dumneavoastră ! interveni Tase inoportun.

— Pentru mine ? se răsti John Bigg la el. De ce-aş face-o pentru mine ? Ce pericol mă paşte ? În cel mai rău caz voi fi obligat să-mi fac valiza şi s-o şterg de aici. Atît !

— Dar vă rataţi cariera ! îl preveni Tim.

— Dacă pînă la vîrsta asta nu mi-am făcut o carieră, e de prisos să mai continui. Pricepeţi ? E de prisos !

— V-aţi gîndit la ceva ? insistă Tim cu intenţia de a-i recăpăta bunăvoinţa.

— La ce să mă gîndesc ?

— Ziceaţi să acţionăm mai departe.

— Nu știu... Încă nu știu... Pînă diseară, la opt, am timp să reflectez... Am să vă comunic.

— Am avea totuși o rugăminte, adăugă Tim.

— Care ?

— Să nu ne mai fentați.

— Nici pînă acum n-am făcut-o... L-am luat pe Martin Bauer de la mare ca să ne piardă cascadorul urma... Dar, cu prețiosul vostru „ajutor", am reușit să ratez totul.

— Ați aflat pînă la urmă cine-i acest Barbarossa ? insistă Tim.

— De bună seamă... E într-adevăr cascador și publicist... A urmat și-o facultate... Filologia.

— Nici o legătură cu Securitatea ?

— Nu mi s-a confirmat.

— Și ce naiba vrea ?

— Să ajungă în Occident... Cu calitățile pe care le are, cred că ar face treabă bună și acolo.

— V-aș sfătui totuși să fiți prudent, îi ceru Tim.

— Voi ține cont, zîmbi în sfîrșit, agentul comercial cu aerul lui superior.

Cu un boboc de trandafir în mînă, Barbarossa aștepta, pe banca din preajma restaurantului „Monte Carlo", sosirea lui John Bigg. Agentul comercial se dovedi punctual. Se apropie cu pași rari de bancă și ceru voie, ca un om bine crescut, să se așeze.

— Poftiți ! îl invită Barbarossa cu un gest nepăsător.

John Bigg scoase din buzunar un ziar și încercă, la lumina slabă din parc, să citească.

— Nu vă mai canoniți de pomană, fiindcă nu-i nimic suspect prin apropiere, îl sfătui cascadorul.

Cu gesturi liniștite, agentul comercial împături ziarul.

— Vă ascult, îi strecură el apoi lui Barbarossa.

— Cineva, glăsui cascadorul ridicîndu-și ochii spre cerul pe care începuse să pîlpîie luceafărul de seară, pare-mi-se o vedetă de cinema, a rostit o vorbă înțeleaptă.

— Care ?

— „Trebuie să înveți permanent din greșelile altora, deoarece nu ai suficient timp ca să le comiți singur pe toate".

— Vă referiți la greșelile dumneavoastră ? îi replică agentul comercial.

— Mai ales ale dumneavoastră.

— Pentru ale mele voi plăti, îl avertiză John Bigg.
— Cît ? se interesă Barbarossa.
— Să zicem o suplimentare de zece la sută.
— Foarte puțin !
— Cincisprezece !
— Cincizeci la sută, îi precizâ cascadorul.
— Imposibil.
— Regret !
— Aveți „atu"-ul cel mare în mînă și vă convine ! îi reproșă agentul comercial.
— Și dumneavoastră l-ați avut dar n-ați știut să-l păstrați.
— Așa-i... jocul, se resemnă John Bigg. Cărțile trec dintr-o mînă în alta.
— Dacă nu sînt măsluite.
— Cacialmaua pe care mi-ați tras-o azi a fost excepțională, îl flată agentul comercial.
— Sînt încîntat.
— Și mă costă zdravăn.
— Vorba dumneavoastră : „Așa-i jocul".
— Cum ați depistat adresa și numărul de telefon ?
— Prin metoda excluderii.
— Mă țineți în șarade ?
— Nu găsesc.
— Deci, cum ați găsit casa unde-l țineam pe inginer ?
— Am înlăturat întîi adresele ușor de bănuit. Apoi v-am urmărit. V-am văzut în compania unei tinere doamne care a plecat zilele astea într-o excursie în străinătate... Și i-am luat adresa.
— Lămurit ! făcu John Bigg. Iar anunțul din ziar ?
— Eu l-am dat.
— Trebuia să-mi închipui... Dar cum ați izbutit să inserați atît de repede un anunț la „mica publicitate" ?
— Cu o taxă de urgență.
— Unde-i inginerul ? întrebă direct John Bigg.
— La mine acasă.
— La care dintre ele ?
— Prea vreți să obțineți totul pe *gratis !*
— Bine, îi zîmbi agentul comercial înțelegător. Dar mai lămuriți-mi un lucru.
— Anume ?
— Tim susține că a aflat adresa blocului urmărindu-mă.

— Se laudă ! Eu am un nas mai bun ca al lui și tot n-am izbutit să vă văd vreodată intrînd sau ieșind din bloc.

— Cum o fi aflat totuși ?

— M-am lăsat eu urmărit de ei pînă în fața blocului

— Sînteți genial.

— Mi-ați mai spus-o.

— Concret, făcu agentul comercial, ce propuneți ?

— Ați acceptat prețul ?

— Nu văd altă soluție.

— Vă felicit !... Sînteți într-adevăr priceput în afaceri.

— Pe scurt, se arătă Barbarossa grăbit, poimîine vă pot oferi întreaga documentație cu privire la dispozitivul care vă interesează.

— Așa !

— În schimbul jumătății din sumă, precizează Barbarossa. Adică jumătate din suma inițială, plus cincizeci la sută.

— Se înțelege ! îi confirmă John Bigg.

— La unsprezece dimineața să vă aflați în Grădina Botanică. Aveți aici — îi strecură cascadorul o foaie împăturită de blocnotes — schița exactă a locului.

John Bigg preluă hîrtia cu maximă precauție.

— Și cine va veni ? se interesă apoi acesta.

— Eu.

— Nu sînt de acord ! Să vină băiatul.

Cascadorul privi cîteva clipe cerul pe care începuseră să apară și alte stele, după care rosti :

— Bine !... Va veni el !... Dar banii îi vrem în numerar.

— Așa vor fi.

— Tot atunci vă veți decide și asupra modalității de sustragere a planurilor din Institut.

— Ați creionat vreun proiect ?

— Ne-am gîndit și ne vom mai gîndi... Pregătiți însă și dumneavoastră un om.

— De ce ?

— Avem nevoie de cineva care se pricepe la seifuri moderne.

— Am înțeles ! rosti agentul comercial gînditor.

— Trebuie să ne despărțim, făcu Barbarossa prudent.

— Se apropie vreun suspect ?

— Un individ care nu-mi place.

— Mai vorbim între timp la telefon ?

— Dar v-aș ruga să mă sunați la acest număr, îi înmînă Barbarossa un bilețel. Mîine seară la opt... La revedere...

Barbarossa și Martin Bauer stăteau la o cafea, un păhăruț de coniac și-o țigară. Se aflau într-o garsonieră din Drumul Taberei. Cascadorul se arăta cam morocănos.

— Ce-i cu tine ? îl iscodi Martin Bauer.

— Iarăși te ascunzi de mine ? îl acuză fără înconjur Barbarossa. Ai mai făcut-o o dată la „Neptun" și-ai văzut ce-am pătimit. N-a lipsit mult să mă aflu acum în rai sau în iad.

— Unde preferai ? încercă inginerul să-l îmbuneze.

— Pe pămînt ! îi replică Barbarossa cu o pornire greu stăpînită.

— Ce ai ? stărui Martin Bauer uitîndu-se cu nevinovăție la cascador.

— Cînd îți vede cineva ochișorii, ar zice că ești un prunc care abia a văzut lumina zilei.

— Și cum sînt în fapt ?

— Un necugetat, flăcăule ! Poate cel mai necugetat din cîți tineri am întîlnit în viața mea. Cu cine ai vorbit azi la telefon ?

— Cu nimeni, se apără inginerul.

— Zău ?

— De ce te-aș minți ? continuă Martin Bauer să se apere.

— Fiindcă n-ai încredere în mine, îl învinui cascadorul. Și asta după tot ce-am făcut pînă acum... Mi-am pus pînă și viața în pericol pentru tine.

— Nu ți-am cerut-o ! se bosumflă inginerul.

— Dar ai acceptat.

— N-aveam de ales decît între tine și ceilalți.

— Între timp ai mai făcut o opțiune, îl învinui din nou Barbarossa.

— Care ?

— Aștept să mi-o destăinuiești.

— De ce natură ar fi „opțiunea" pe care mi-o atribui ? Mai bine zis e o „opțiune" chiar atît de vinovată ?

— Depinde în ce tabără te afli ca să fii purtat în triumf, cu lauri de erou pe frunte ori pus la zid

— Ai motive să mă pui la zid ?

— Ar cam fi.

— Vreau să fii convins că am conștiința curată.
— Din punctul tău de vedere ?
— Și al eticii.
— Care etică ?... Pentru că și un gangster are etica lui.
— Se poate ! Dar eu nu mă consider vinovat.
— Față de tine !
— Și față de tine. Dacă ai vreo bănuială spune-mi-o !
— Nu-i o simplă bănuială, drăgălașule. E certitudine ! Cu cine ai vorbit azi la telefon ? Chiar de aici, din locuința mea ?
— Cu nimeni ! rosti inginerul.
— Tare aș avea chef să-ți botesc nițel mutrișoara asta de îngeraș.
— Dacă simți că așa ceva te-ar mai liniști, fă-o !
— Ai să ajungi mare, băiete !
— Crezi ?
— Sînt convins !... De aceea mă și ocup de tine... Ești marfă de mîna întîi.
— Mă bucur să aflu așa ceva din gura ta.
— Deci n-ai vorbit azi cu nimeni la telefon ?
— Nu.
— De la acest aparat, stărui cascadorul arătînd telefonul.
— N-am vorbit de la nici un aparat, continuă Martin Bauer să nege.
— Te-am rugat să nu întreprinzi nimic fără știrea mea... Te-am prevenit de altfel că am posibilitatea să te controlez și-n lipsă... Iar tu ai fost de acord să folosesc orice mijloc ?
Cu o mișcare leneșă, cascadorul scoase din buzunarul larg al halatului său de casă un aparat minuscul, dreptunghiular.
— Vrei să ascultăm împreună o înregistrare ?
— De ce nu ?
— Ești de un calm infernal ! îl cercetă Barbarossa nu fără o umbră de admirație.
— M-ar bucura să am o asemenea calitate... Dar nu cred. Sînt un emotiv.
— Drăgălașul de el ! zîmbi cascadorul ironic.
Apăsă o mică pîrghie a minifonului. Se auzi un ușor declic, urmat de o scurtă pauză, după care începu să se distingă clar, în minusculul microfon răsucirile discului unui aparat de telefon. După fiecare răsucire Barbarossa descifra numărul format. Pe al șaselea îl rosti chiar Martin Bauer. Cascadorul opri minifonul.

— Al cui e acest telefon ? îl întrebă el pe inginer.
— Habar n-am ! replică acesta prompt.
— Chiar ?
— Să ascultăm mai departe.
— Să ascultăm.

Barbarossa repuse minifonul în funcțiune. În difuzor auzi clar glasul lui Martin Bauer :

— Alo !
— „Șepte“ ! răspunse o operatoare.
— „Dați-mi vă rog ofițerul de serviciu“.
„Aveți legătura“ !

Urmă iarăși o scurtă pauză după care se auzi un glas de tenor :

— „Ofițerul de serviciu, vă rog !“
„Tovarășe ! se adresă acestuia Martin Bauer. Aș avea de făcut o comunicare urgentă și confidențială locotenentului major Ion Nistor“.
„Cine sînteți“ ?
„Un ospătar de la restaurantul «Doi cocoși», răspunse Martin Bauer după o scurtă ezitare. Mă numesc Nicolae Văcaru“.
„Așteptați, vă rog !“

Pauza care urmă dură ceva mai mult. Banda înregistrase între timp răsuflarea grea și tusea seacă, provocată de emoție, a celui care aștepta.

— Ești uneori și emotiv, observă cascadorul.

Dar inginerul nu-i răspunse. Stătea cu ochii încremeniți pe aparat. În difuzor se auzi în curînd alt glas decît cel al ofițerului de serviciu :

„Alo !“
„Tovarășul locotenent major Nistor ?“ întrebă nerăbdător Martin Bauer.
„Nu-i în minister, tovarășe, i se răspunse. Dar puteți să-mi comunicați mie... Sînt căpitanul Oltenaș... Cunosc bine cazurile de care se ocupă tovarășul locotenent major Nistor... Aveți toată încrederea !“
„Tovarășe căpitan, continuă celălalt. Eu sînt ospătar la restaurantul «Doi cocoși»... Mă numesc Nicolae Văcaru... Mă auziți ?“
„Da, sigur ! Vă aud“ !
„Să fiu scurt : aseară am servit patru inși la o masă... Unul era mai scorțos și vorbea cam stricat românește... Ce

s-o mai lungesc ! Am înțeles că nu prea era treabă curată și-am tras cu urechea... Să fiu scurt... Doi dintre ei și-au dat întîlnire mîine dimineață la ora unsprezece în Grădina Botanică... Asta-i tot !"

„Mulțumesc, tovarășe !"

Barbarossa opri minifonul și privi acuzător la Martin Bauer.

— Trădare, trădare, dar să știu și eu !

— Ce vrei să demonstrezi cu asta ? întrebă Martin Bauer.

— Cum ? sări Barbarossa ca ars. Și acum negi ?

— Ce să neg ?

— Negi că cel care s-a dat drept ospătar la restaurantul „Doi cocoși" ai fost tu ?

— De bună seamă.

— Dar era glasul tău ?

— Tu n-ai reușit să imiți perfect glasul lui Tim Cavarnali ?... Și a ținut figura.

— La tine însă nu ține

— De ce ?

— Fiindcă minifonul a fost conectat la acest telefon, arătă cascadorul spre aparatul de pe măsuță. Cu mîna mea l-am instalat.

— Asta susții tu, continuă Martin Bauer la fel de calm. Dar eu nu sînt obligat să cred.

— Ori nu-ți convine să crezi ?

— Nu-i același lucru ?

— Altădată am să scot minifonul din aparat chiar în fața ta.

— Nădăjduiesc să nu mai fie nevoie.

— Și-acum ce să fac ?

— Să-mi mai dai un pahar de coniac.

— Nu meriți, dar am să-ți dau, rosti cascadorul dezarmat. Iar după ce umplu paharele pe jumătate își cercetă ceasul. E opt, constată el. S-ar putea să sune *mister* John Bigg.

— De ce ?

— Ai să auzi.

Tăcură amîndoi. Peste cîteva clipe se auzi într-adevăr soneria telefonului. Barbarossa ridică receptorul.

— Alo !

— *Mister* Barbarossa ?

— Sînteţi punctual, observă cascadorul. Aţi făcut foarte bine că m-aţi chemat.

— S-a întîmplat ceva ? se interesă agentul comercial.

— V-aş propune o mică schimbare de program.

— De ce ?

— Nu-mi place locul pe care l-am stabilit aseară... E cu ghinion ! Au mai căzut indivizi acolo.

— Unde ne vom întîlni atunci ?

— Veţi găsi în camera de la hotel, vîrît pe sub uşă, un plic cu datele necesare... Vă rog să vă conformaţi întocmai... Nu pot să vă spun mai mult.

— Am înţeles ! conveni John Bigg. Pe mîine !

Barbarossa aruncă neglijent receptorul în furcă şi-şi luă paharul de coniac. Martin Bauer îl privi prudent.

— Ai început să nu mai ai deloc încredere în mine, îi reproşă el cascadorului.

— Paza bună, lucru sfînt ! sorbi Barbarossa din coniac.

— Şi dacă mîine nu voi fi dispus să te urmez ? îl iscodi inginerul.

— Te priveşte !... Dar abia îmi vei da de bănuit.

— Pentru cine lucrezi ? îl cercetă Martin Bauer cu o privire încărcată de bănuieli.

— Te-am rugat să nu-mi pui întrebări stupide, îi aminti cascadorul.

— La „Neptun" am crezut într-adevăr că eşti de la Securitate, îi mărturisi Martin Bauer.

— Şi-acum nu mai crezi ?

— Nu.

— Bine faci, rosti cascadorul aprinzîndu-şi cu gesturi leneşe o ţigară.

Martin Bauer îşi răsucea degetele pradă îndoielii.

— Dacă ai fi cu adevărat de la Securitate, continuă el să-şi arate neîncrederea în Barbarossa, n-ai fi schimbat locul şi ora întîlnirii de mîine... Ai fi lăsat Securitatea să treacă la acţiune.

— Încă nu-i momentul ca ei să acţioneze ! îi replică liniştit cascadorul. Trebuie prinşi toţi asupra faptului... Şi John Bigg... Şi Tim... Şi Tase...

— Dar Angela ?

— Angela ? ridică Barbarossa sprîncenele a nedumerire. Află că fata asta e încă şi pentru mine o enigmă.

— Unde e ?

— Dacă aș ști, m-aș lăsa de meserie și m-aș face astrolog.

— Cum a dispărut ?

— Aparent, simplu... O lovitură în cap și-o plonjare spectaculoasă în mare.

— Lovitura a fost puternică ?

— Dobora și-un bou.

— Înseamnă că s-a înecat ?

— Logic, așa ar fi trebuit să se întîmple.

— Dar ? îl iscodi inginerul cu stăruință.

— Mă gîndesc mereu la peruca pe care și-o pusese Angela în noaptea aceea.

— De obicei nu purta asemenea „podoabe", observă și inginerul.

— De data asta avea o perucă frumoasă, cu un coc mare, superb, continuă Barbarossa gînditor. Iar cînd Tase s-a repezit la ea, Angela îl aștepta nepăsătoare... Stătea cu spatele la el, dornică parcă să primească lovitura... N-a schițat nici măcar un gest de apărare... Ori de teamă... Nu ! A așteptat lovitura cu atîta seninătate, de parcă Tase voia s-o mîngîie pe creștet, nu s-o altoiască din răsputeri... Iar după ce-a fost izbită în cap, a mimat o clătinare pe picioare.

— Ești sigur că a „mimat" doar ?

— Am văzut mulți oameni clătinîndu-se după ce-au fost loviți astfel... Dar Angela și-a jucat rolul excelent.. Parcă era pe scenă... Mare actriță !

— Nu exagerezi ? rosti Martin Bauer cu ochii aprinși.

— Deloc ! îi ripostă Barbarossa. Eram doar acolo... Și-apoi plonjonul în apă... Parcă se arunca de pe o trambulină, la un concurs de sărituri artistice.

— Nu cumva loviturile pe care le-ai primit tu în cap, cu o noapte în urmă, ți-au exacerbat fantezia ?

— Deloc !... Eram mai lucid ca oricînd.

— Ziceai, totuși, că izbitura lui Tase putea doborî și un bou, darămite o femeie firavă cum era ea ?

— Lovitura a fost mai întîi atenuată mult de coc, își continuă Barbarossa supozițiile. Apoi, nu știu ce mă face să cred că, sub perucă, Angela avea o tichie metalică.

— Măcar de-ar fi fost așa ! își mărturisi Martin Bauer simpatia pentru fată.

— Dar, spuse Barbarossa, toate astea nu sînt decît speculații... Ce-o fi, vom mai vedea.

Inginerul bău o gură de coniac, iar cînd reașeză paharul pe măsuță, întîlni privirea limpede a cascadorului.

— Apropo ! îl întrebă acesta. De ce nu le-ai spus la telefon celor de la Securitate cine ești ? Pentru ce-ai recurs la plăsmuirea aceea cu restaurantul „Doi cocoși" ? De frică ?

— Da ! îi mărturisi Martin Bauer. M-am temut că-mi va fi interceptată convorbirea... Ceea ce s-a și întîmplat.

— Îmi place că ești în sfîrșit sincer, îi zîmbi cascadorul mai îmbunat. De altfel știam că te aflai în legătură cu ei... Te-am și zărit odată stînd de vorbă cu un cetățean care semăna cu locotenentul major Nistor. E ofițerul care se ocupă de institutul la care lucrezi ?

— Da.

Barbarossa își cercetă în tăcere fundul paharului. Martin Bauer folosi momentul pentru a încerca o împăcare :

— Mai ești supărat pe mine ?

— Nu.

— M-ai iertat ?

— Cred.

— De ce ?

— Pentru că te înțeleg.

— Sînt într-o situație dificilă, începu Martin Bauer să se confeseze. Deși sînt sas și tatăl meu a făcut neghiobia să îmbrace uniforma de SS-ist...

— Și să acționeze ca un SS-ist, preciză Barbarossa.

— Presupun !... Sau așa cel puțin mi s-a spus... Eu n-am de unde să știu... Nici nu l-am cunoscut.

— Dar ai omis cu bună știință să precizezi acest fapt în fișa ta personală atunci cînd ai fost angajat, îi aminti Barbarossa.

— Mi-a fost teamă că nu voi fi primit.

— Voiai neapărat să lucrezi în acest institut ?

— Era visul meu.

— Și mai e ?

— Firește !... Nici nu concep altfel.

— Dar nu te tentează și Occidentul ?

— Ba da !... Ca să-l vizitez !... Și-am să mă duc... Dar nici nu mă gîndesc să rămîn acolo.

— Ai putea primi oferte tentante ! Mai ales că lucrezi în cercetări de interes militar.

— Ce să mă tenteze ? îi ripostă Martin Bauer. Banii ?... Am și aici cît îmi trebuie... Calitățile pe care le am îmi sînt apreciate aici, în țară. Și sper să pot obține ceva... Fiindcă am totul la dispoziție... Nu mi se cere decît să lucrez... Și-mi place să lucrez... Doresc să lucrez !... Și-apoi la cine aș putea lucra în Occident ? La un patron, nu ? Pentru el, munca mea de cercetare e o afacere în care investește o anumită sumă care trebuie să aducă anumite beneficii... Atît la sută... Cel puțin... Iar dacă eu nu-i ofer în final acest beneficiu, mă azvîrle afară... Iar alt patron nu mai riscă nici o centimă în munca mea de cercetare.

— Nu prea ai spirit de aventură ! observă Barbarossa.

— Nu am ! Recunosc !... Îmi place să trăiesc într-un loc sigur.

— Dar și-ntr-un institut din România poți risca o concediere.

— Doar dacă ești incapabil... Ori nu-i cazul.

— Numai acest *loc sigur* te ține în țară ?

— Nu ! Deși sînt sas, poate n-ai să mă crezi, mă simt român. Aici m-am născut... Și aici e pămîntul meu natal !

— Sinceritatea ta m-a cucerit, îi declară Barbarossa. Mi-ai devenit chiar drag... Dar asta nu înseamnă că, dacă mai încerci o dată să mă trădezi, te voi ierta.

— Tare m-aș bucura să fii un om cinstit.

— Nădăjduiește, tinere ! zîmbi cascadorul.

Drăguț urmărea, vădit amuzat, intrarea precipitată în biroul lui a căpitanului Oltenaș.

— De ce ești mofluz ? întrebă colonelul încercînd să-și ascundă un zîmbet.

— Am verificat, totuși, îl informă căpitanul. La „Doi cocoși" nu există nici un ospătar cu numele de Nicolae Văcaru.

— Iar cei patru clienți ?

— Au fost mai multe mese cu patru clienți.

— Dar...

— N-a auzit nimeni, din personalul localului, o discuție asemănătoare celei comunicate nouă la telefon.

— Și la ce concluzii ai ajuns ?

— Individul care ne-a sunat a încercat să ne îndrepte pe o pistă greşită. Şi-o fi zis că noi o să ne concentrăm atenţia spre Grădina Botanică, pentru ca el să poată acţiona în altă parte.

— Unde ?

— Poate chiar în institut.

— De ce în *acest* institut şi nu în altul ?

— Pentru că de *acest* institut se ocupă locotenentul major Nistor.

— Deci individul ştie bine cine-i Nistor şi cu ce se ocupă ?

— L-o fi cunoscut chiar personal.

— Asta înseamnă că individul a lucrat ori chiar lucrează în institut ?

— Logic aşa ar fi.

— N-avea cumva şi un uşor accent străin ?

— Parcă.

— Vreau să-ţi spun că am ascultat şi eu convorbirea pe care ai avut-o cu el, îi precizează Drăguţ. Adică banda.

— Vi s-a părut şi dumneavoastră că avea un uşor accent străin ?

— Dimpotrivă ! Vorbea românește fără cusur.

— Se poate ! rosti Oltenaş vădit derutat.

— Nu ştiu ce mă face să cred că era chiar Martin Bauer.

— Bauer ? exclamă Oltenaş uluit. Şi adăugă imediat : M-am gîndit şi eu la un moment dat c-ar putea fi el. Dar m-a derutat povestea cu ospătarul de la „Doi cocoşi". Şi-apoi m-am întrebat de ce nu şi-ar fi spus inginerul adevăratul nume ?

— Pentru că n-o fi putut... O fi şi el supravegheat cu strictețe.

— Se pare că-i un om întru totul de încredere.

— Dar imprudent, remarcă Drăguţ.

— Băiatul a riscat.

— Asta-i altceva... Dar întrebarea e : ce facem mîine ? Mergem sau nu la Grădina Botanică ?

— Eu zic să ne ducem.

— Ca să-i arestăm ?

— Nu ! Doar să-i filmăm şi să-i fotografiem.

— Confirmînd astfel celorlalţi că cineva i-a trădat, îl avertiză colonelul.

— Vom lucra cu cea mai mare precauție, stărui Oltenaș.

— Asta-i și opinia lui „A 7“ ?

— Nu. El propune să nu acționăm decît atunci cînd ne-o va cere.

— Prin urmare e de părerea mea ?

— Este ! recunoscu Oltenaș.

— Și totuși vom trimite mîine trei oameni în Grădina Botanică, hotărî colonelul.

CAPITOLUL 11

Operațiunea „Rechinul"

Apa lacului Herăstrău era limpede și liniștită ca o oglindă. Pe suprafața ei pluteau la acea oră de amiază bărci cu vîsle și cu motor, hidrobiciclete și vaporașe. Pe una dintre hidrobiciclete se aflau John Bigg și Martin Bauer, iar pe alta, la mică distanță, trăgea la pedale Barbarossa.

— „Asociatul" dumitale nu ne slăbește nici o clipă din ochi, îi atrase atenția agentul comercial lui Martin Bauer.

— Eu i-am cerut acest lucru, îi preciză inginerul.

— Îți mai e teamă de mine ?

— Dumneavoastră m-ați obligat să fiu atît de precaut.

— Ești un copil, rosti John Bigg privindu-l cu îngăduință.

— Tocmai de acea trebuie să fiu foarte prudent.

— Nu mi-ai adus planurile.

— N-a fost vorba de așa ceva, se prefăcu inginerul surprins. Mi s-a spus să vă aduc doar documentația... M-am conformat.

— Nu era mai bine să lichidăm afacerea pe loc ?

— Ba da... Dar planurile nu sînt la mine.

— Să nu fi păstrat dumneata nici măcar o schiță ? îl privi John Bigg neîncrezător.

— N-avem voie să scoatem din institut nici măcar o hîrtie goală, darămite o schiță.

— Unde sînt planurile ?

— Într-un seif la care n-are acces decît profesorul.

— Ce fel de seif ?

— Dificil de deschis... Are un sistem de alarmă foarte bine pus la punct.

— Se poate totuși ajunge la el ?
— Vom încerca.
— Cînd ?
— Chiar mîine.
— De ce tocmai mîine ?
— Fiindcă e un moment foarte prielnic. În institutul nostru sînt mulți amatori de sport, iar mîine, la cinci, are loc meciul de fotbal România-Anglia... Toată suflarea va fi la televizor.
— Propui deci ca mîine după amiază să trecem la acțiune ?
— Ar fi bine.
— Te duci singur ?
— Nu ! Îmi trebuie un specialist... Nu mă pricep să deschid seifuri.
— De ce nu-l folosești pe „asociatul" dumitale ? S-a priceput doar să deschidă ușa apartamentului din care ai șters-o.
— Un seif nu-i o simplă ușă de intrare.
— Vei avea un specialist, conveni agentul comercial.
— Îl cunosc ? se interesă inginerul. E Tim sau Tase ?
— Îmi ceri prea mult... Și vorba „asociatului" dumitale : „pe gratis".
— Cum socotiți, se învoi Martin Bauer.
— Mi-am aruncat privirea asupra conținutului mapei, continuă John Bigg. Documentația e cea autentică ?
— În măsura în care banii pe care mi i-ați dat în schimb sînt buni.
— Am văzut că „asociatul" dumitale i-a și cercetat. De data asta se pare că ați jucat cinstit. Dar asta nu înseamnă că sînt dispus să mă las păcălit.
— Nu veți fi ! îl încredință Martin Bauer.
— Mai ales că pașaportul și cealaltă jumătate a sumei se află încă la mine, îl preveni agentul comercial.
— Ca să fiu sincer, sînt singurele lucruri pentru care am riscat atît, îi mărturisi inginerul candid. Iar cît privește banii, presupun că nu-mi vor lipsi nici... dincolo ?
— Fii fără grijă ! Mă întreb însă de ce te-ai mai încurcat cu Barbarossa.
— Blînzii dumneavoastră oameni nu m-au menajat deloc la început... Și-a trebuit să mă apăr.
— De imbecilii ăștia mă descotorosesc oricînd, glăsui John Bigg plin de sine.

— N-am observat pînă acum, replică inginerul.
— Mai am încă nevoie de ei. Chiar mîine.
— Prin urmare Tim va fi cel cu care voi lucra ?
— S-ar putea.
— Nu-mi surîde deloc.
— Nici mie, dar n-am altul la îndemînă. În schimb, dumneata ai putea să te descotorosești de „asociat".
— Nici eu n-am altul acum în schimb, îi zîmbi Martin Bauer neîncrezător.
— E timpul să încheiați discuția, se auzi din stînga glasul cascadorului.
— Am și sfîrșit-o ! îi răspunse, deloc binevoitor, agentul comercial. Dar își schimbă imediat atitudinea surîzînd lui Barbarossa : Ați avut dreptate.
— În ce privință ? se interesă cascadorul.
— Am fost informat că, în jurul orei unsprezece, locul de întîlnire pe care-l stabilisem inițial era bine supravegheat.
— V-am spus eu că Grădina Botanică e cu ghinion, făcu Barbarossa încîntat de sine.
— Ați numărat banii ? întrebă John Bigg.
— Sînt toți, îi confirmă cascadorul.
— Mulțumit ?
— Peste poate !

Pentru căpitanul Oltenaș sosise în sfîrșit „Ziua V". Se trezise cu noaptea în cap, se bărbierise cu perdaf și se îmbrăcase cu atîta grijă, de parcă urma să se ducă la o sindrofie. La birou ajunsese cu o oră mai devreme, spre nemulțumirea îngrijitoarei de pe etaj care nu terminase încă dereticarea birourilor.
— Dumneavoastră nu mai aveți somn ? îi reproșă femeia.
— Am căzut din pat ! îi replică Oltenaș vesel.
Căpitanul se apucă apoi să-și verifice — nici el nu știa pentru a cîta oară — dispozitivul de acțiune. Își desfășură pe masă o coală mare de hîrtie și cu un creion colorat, trăgea cerculețe în punctele unde urmau să fie amplasate echipele mobile.
„În perimetrul cinci — „Delfinul", rostea el în șoaptă. Îngroșă cu creionul roșu cercul trasat deja cu albastru. Continuă : „În perimetrul șase — „Mistrețul". Făcu aceeași operație, după care se opri la perimetrul trei. „Aici va fi „Rîndunica", își zise el.

Dar cînd voi să mai contureze o dată cercul din perimetrul trei, auzi soneria telefonului. Privi surprins la cele trei aparate de pe măsuță.

„Pe cine naiba îl mănîncă limba la ora asta ?" se întrebă.

— Alo !

— Ofițerul de serviciu la aparat... Locotenentul Nedelcu.

— Căpitanul Oltenaș ! Spuneți, tovarășe locotenent !

— Acum un minut a sunat medicul de gardă de la Spitalul de Urgență.

— Așa...

— Zice că le-a adus „Salvarea" un om înjunghiat.

— I-auzi !

— Victima vrea să stea de vorbă cu cineva de la Securitate.

— Cum se numește medicul ? Ofițerul pomeni un nume. Dar rănitul ? se interesă Oltenaș mai departe.

— N-au aflat încă... Victima e în stare gravă... Iar asupra ei nu s-a aflat nici un act după care să poată fi identificat.

— Unde a fost găsit ?

— Într-o garsonieră din Balta Albă.

— Semnalmente ?

— Vreo patruzeci de ani, gras, barbă neagră, rară, chelie... Vă interesează cumva acest caz ?

— S-ar putea !... Mulțumesc, tovarășe locotenent.

Oltenaș solicită imediat locuința colonelului Drăguț.

— Să trăiți ! V-am deranjat ?

— Nu, îi răspunse colonelul. Ce necaz ai ?

— Nu știu ce mă face să cred că la ora asta Anastasie Bob zace înjunghiat pe un pat al Spitalului de Urgență. Și îi reproduse întocmai convorbirea avută cu ofițerul de serviciu.

— Interesant ! conchise Drăguț.

— M-aș repezi eu pînă acolo, îi propuse Oltenaș.

— Te rog să rămîi la post, îi ceru colonelul. Mă ocup eu.

— Am înțeles ! Să trăiți !

După o jumătate de oră, medicul de gardă de la Spitalul de Urgență primi vizita pe care de altfel o aștepta.

— Locotenentul major Nistor de la Securitate, se recomandă ofițerul legitimîndu-se totodată.

— Mă bucură, răspunse acesta.

— Despre ce-i vorba ? făcu Nistor grăbit.

— Un cetățean a fost adus de „Salvare" acum o oră, îl informă medicul. I-am dat primele ajutoare și urmează să fie supus unei intervenții chirurgicale.

— E grav ? se interesă Nistor.

— A primit cîteva lovituri de cuțit în plămînul stîng.

— N-ați aflat cine e ?

— Nu ! Din bolboroselile lui am reținut doar atît : „Securitatea !" Cere cu insistență Securitatea.

— Unde a fost găsit ?

— Aveți aici datele lăsate de cei de la „Salvare"... Băieții au chemat miliția și procuratura... Au trebuit să spargă ușa... L-au găsit într-un lac de sînge.

— Cine a chemat „Salvarea" ?

— Victima !... După ce a fost înjunghiat și părăsit de asasin, omul a izbutit să se tîrască pînă la telefon și să ceară ajutor.

— Pot vorbi cu el ?

— Să încercăm... Îmbrăcați acest halat.

— Aș mai avea o rugăminte.

— Vă ascult.

— Ne-ar fi de mare folos să înregistrăm convorbirea.

— N-am nimic împotrivă, se învoi medicul pe loc.

Victima se afla într-o rezervă pentru cazurile grave. O tînără asistentă medicală, blondă și deosebit de frumoasă, stătea la căpătîiul bolnavului. La intrarea medicului și a ofițerului, asistenta se ridică respectuoasă.

— Aurica a plecat ? întrebă doctorul privind cu mirare la blonda asistentă.

— I s-a îmbolnăvit copilul și m-a rugat să-i țin locul.

— Pe dumneata nu te-am mai văzut, continuă medicul s-o descoase. Ești nouă ?

— Da.

— De cînd ?

— De ieri.

— Transferată ?

—De la spitalul „Bucur".

— Toate se petrec anapoda aici, se plînse medicul ofițerului de securitate. Fiecare pleacă și vine cînd vrea .. Cum te numești, domnișoară ?

— Amalia.

— Ce face pacientul ?... Şi-a mai revenit ?

— Aceeaşi stare, răspunse prompt noua asistentă. Puls slab, tensiune scăzută, deliează.

— Mulţumesc, domnişoară. Te rog să ne laşi singuri.

Asistenta încercă să protesteze, arătînd spre bolnav :

— Dar...

— Mă îngrijesc eu de el, o asigură medicul.

Cu o piruetă scurtă, ca de balerină, asistenta se răsuci pe călcîie şi ieşi.

— Poftiţi, tovarăşe locotenent major, îl îmbie medicul pe ofiţer. Încercaţi să-i vorbiţi.

— Cetăţene ! îl chemă Nistor. Mă auzi ?... Sînt de la Securitate.

Răspunsul fu un bolborosit :

— Ăăăă...

— Sînt de la Securitate, stărui Nistor.

— Cine ? izbuti să articuleze pacientul.

— Locotenentul major Nistor... Iată şi legitimaţia mea.

Pacientul încercă să deschidă ochii, dar renunţă.

— Cum te numeşti ? stărui Nistor.

Victima bolborosi ceva din care nu se putea desluşi nimic.

— Anastasie Bob ? stărui ofiţerul.

Pacientul clipi afirmativ.

— Şi ce voiai să ne spui ?

Victima, nemaiputînd deschide gura, ridică puţin mîna dreaptă cu toate degetele răşchirate.

— Ce vrei să arăţi cu mîna ? îl întrebă ofiţerul. Cifra cinci ?

Anastasie Bob clipi afirmativ.

— Ziua de cinci ?

Chipul lui Tase rămase împietrit.

— Ora cinci ? interveni şi medicul.

Tase clipi din nou afirmativ.

— Unde ? insistă Nistor.

Pacientul îşi strînse pleoapele.

— La Institut ? îl întrebă ofiţerul într-o doară

Spre surprinderea lui, Tase clipi afirmativ.

— Dar cine te-a lovit cu cuţitul ? stărui Nistor

Pacientul îşi strînse iarăşi pleoapele.

— Prietenul tău Tim ?... Am înţeles.

— Cred că ajunge, îl sfătui medicul pe ofiţer. V-a confirmat că Tim e cel care l-a înjunghiat. Dar cine-i ăsta ?

— Un ticălos, îi răspunse Nistor evaziv.

Medicul luă mîna lui Tase şi-i cercetă pulsul.

— Cum e ? se interesă ofiţerul.

— E epuizat... Nu vă mai poate răspunde, adăugă medicul.

— Vă mulţumesc şi pentru atît.

— V-a fost de folos ?

— Sper.

— Mă bucură, conchise medicul îndreptîndu-se grăbit către ieşire. Deschise uşa şi strigă : Domnişoară Amalia ! Nu i se răspunse. Asistentele astea tinere, se plînse el din nou locotenentului major, sînt o pacoste... Vă rog să mă iertaţi !

— Nu face nimic !... Vă salut !... Am plecat !

— Salut !

Medicul se îndreptă imediat spre camera de gardă. O găsi pe sora şefă.

— Unde-i Amalia ? întrebă el autoritar.

— Care... Amalia ? făcu aceasta nedumerită.

— Asistenta cea nouă... Blonda !... Cea care ţine locul Auricăi ?

— Habar n-am de cine vorbiţi ! îl privi sora şefă uimită.

— Am spus eu că toate merg aici de-a-ndoaselea, rosti medicul cu năduf. Trimite urgent pe cineva la rezerva cincisprezece.

— Va veni imediat Aurica, îl încredinţă sora şefă.

— Ce-i cu dumneata ? se răsti medicul la ea. Ai băut ceva ?

— Domnule doctor ! se indignă sora şefă.

— Aurica e plecată ! ţipă medicul. Are copilul bolnav... A înlocuit-o Amalia.

— Care... Amalia ?

— Simt că-mi ies din minţi ! ridică medicul mîinile către cer.

— Aurica e aici, domnule doctor.

— Unde ?

— În sala de pansamente.

— Ce dracu' face acolo ?

— Se ocupă de-un bolnav.

— Dar i-am spus să nu se mişte din rezervă !

— Ea mi-a zis că tot dumneavoastră i-aţi comunicat să se ducă de urgenţă în sala de pansamente.

— Eu ! bulbucă medicul ochii cît cepele.
— Dumneavoastră !... Aşa mi-a spus Aurica ! Pe cuvînt !
— Să vină cineva la rezervă ! hotărî medicul. Iar dacă îţi apare în cale domnişoara aia, Amalia, s-o aduci imediat la mine.
— Care Amalia ?
Medicul ieşi ca din puşcă.

La „statul său major", căpitanul Oltenaş jubila. După ce ascultă comunicarea prin radio făcută de Nistor, se grăbi s-o transmită mai departe, prin telkafon, lui Drăguţ :
— Tovarăşe colonel ! A mai ieşit o piesă din joc.
— Anastasie Bob ?
— Exact.
— Şi ce voia să ne comunice el atît de urgent ?
— Nistor a înţeles de la el că azi, la ora cinci, la Institut, se va da probabil „lovitura cea mare".
— Frumos din partea lui Tăsică, remarcă Drăguţ. Deci se confirmă.
— Vedeţi ? făcu Oltenaş satisfăcut.
— Dar cine l-a scos pe „profesor" din cursă ?
— Prietenul lui... Tim Cavarnali.
— Vreo veste de la Păun ?
— Nimic... De îndată însă ce primesc ceva, vă ţin la curent.
— Toţi oamenii sînt în dispozitiv ? se mai interesă Drăguţ.
— Absolut toţi ! îl încredinţă Oltenaş.
— Mai verifică totuşi.
— Am să mai verific... Mă scuzaţi ! Mă cheamă cineva prin radio... S-ar putea să fie chiar Păun.
Oltenaş întrerupse telkafonul şi dădu radioul pe recepţie. Apelul venea într-adevăr de la ofiţerul care-l supraveghea pe John Bigg.
— Ce-i, Păun ?
— A ieşit din hotel şi a pornit spre nord.
— Crezi că se duce chiar la pescuit ?
— Şi-a luat uneltele.
— Ţi-ai luat şi tu undiţa ?
— Arăt ca cel mai autentic pescar.
Oltenaş puse iarăşi telkafonul în funcţiune.
— Cine era ? se interesă Drăguţ.

— Păun, îi precizează căpitanul. Pescuitorul nostru a pornit spre nord.

— Spre Cernica ?

— Probabil.

— Să se fi amînat oare descinderea la Institut ?

— Nu m-ar mira.

— Rămînem totuși pe poziție ! hotărî Drăguț.

Două ore mai tîrziu, Oltenaș primi un nou apel prin radio de la Păun :

— Sîntem la lacul Cernica. Pescuim de zor.

— A stat de vorbă cu cineva ?

— A schimbat cîteva cuvinte cu un pescar de pe aici... Dar faptul n-are nici o semnificație. Omul era de-al nostru.

Oltenaș transmise apoi lui Drăguț :

— Pescarul nostru își vede cuminte de undițele sale. Să-și fi schimbat oare planurile ?

— Nu știu ! Vom vedea ! încheie colonelul mai agasat ca de obicei.

Pe la trei după amiază, sosi în sfîrșit apelul lui Păun :

— Individul are o zi bună... A prins o știucă de vreo două kile.

— Sînt nespus de fericit ! rosti Oltenaș sarcastic. Altceva ?

— Se pregătește de plecare.

— În sfîrșit ! răsuflă căpitanul ușurat. Vezi în continuare ce face... Viitoarele comunicări mi le transmiți pe canalul trei.

— Am înțeles.

Cu mișcări precipitate, Oltenaș puse în funcțiune telkafonul...

Ora șaisprezece și treizeci și cinci de minute. Oltenaș, cu țigara aprinsă în colțul gurii, dădu semnalul de începere a acțiunii botezată de el „Rechinul". Cu o voce gravă, de crainic, transmise :

— Aici „Baza" !... Aici „Baza" !... Către toate posturile ! Răspundeți la apel !

— Aici „Mistrețul"... Aici „Mistrețul", sosi prompt un glas mai voalat. V-am auzit ! Sînt în perimetrul șase.

Urmă imediat alt răspuns :

— Aici „Rîndunica" ! Aici „Rîndunica"... Perimetrul trei...

— Rămîneți pe recepție ! comunică Oltenaș.

Interveni însă un apel neașteptat.

— Alo, „Baza" !... Alo, „Baza !"... Aici „Pescărușul"... Confirmați dacă mă auziți.

— Te aud, „Pescărușule", se grăbi Oltenaș să răspundă. Unde te afli ?

— Perimetrul nouă... La pod.

— Și „norocosul" pescar ?

— La două sute de metri în față.

— Bine ! Mă chemi numai în caz de absolută nevoie... Acțiunea „Rechinul" a început, îi precizează Oltenaș.

— Am înțeles !

Oltenaș făcu un nou apel :

— Alo, „Rîndunica" !... „Rîndunica" !

— Sînt „Rîndunica"... Recepție !

— Lărgiți perimetrul... Cuprindeți și aleea.

— Am reținut.

— Alo, „Baza !". Alo „Baza !"

Oltenaș răspunse prompt :

— Recepție !

— Sînt „Dorna". „B 1" a intrat în perimetrul nostru.

— E în regulă ! făcu Oltenaș bucuros. Chemă imediat alt echipaj : Alo, „Mistrețul"... Alo, „Mistrețul" !

— Recepție ! i se răspunse imediat.

— „B 1" se îndreaptă spre voi... Anunțați-mă cînd intră în perimetru.

— Am înțeles.

Oltenaș ceru din nou postul mobil „Dorna".

— Ce se aude ?

— N-a apărut încă.

— Curios, făcu Oltenaș nedumerit. Atenție mărită !

— Alo, „Baza !", Alo „Baza !"

— Vorbește ! glăsui Oltenaș surescitat.

— Neașteptată schimbare de traseu... „B—1" se îndreaptă către perimetrul șase.

— Era de așteptat ! remarcă Oltenaș. Întrerupse iute legătura și chemă „Mistrețul".

— Sînt „Mistrețul", i se confirmă cu promptitudine.

— „B—1" se îndreaptă către voi... Atenție mărită !

— Îl așteptăm !

Ora șaisprezece și cincizeci și cinci. La poarta principală a institutului apăru, fluierînd vesel, ștrengărește, Martin Bauer. Portarul îl întîmpină bucuros.

— Vă salut, tovarășe inginer!

— Salut, nea Grigore, îi răspunse Martin Bauer întinzîndu-i mîna amical.

— Ce faceți? se interesă portarul. Ați terminat concediul?

— Nu!... Mai am!... Sînt în trecere prin București... E cineva aici?

— Pe la televizor, la meci, au mai rămas cîțiva... Jucăm cu englezii, îi aminti portarul vesel. Vreți să vă duceți și dumneavoastră?

— De aia am și venit!... Televizorul meu e stricat.

Portarul privi semnificativ spre buzunarul de la piept al inginerului. Acesta înțelese și-l liniști:

— Am legitimația, nea Grigore.

— Vizată?

— Uite-o!

— Poftiți! îl invită portarul cu un gest larg. Mă iertați... Așa-i ordinul.

— Nu-i nici un bai, nea Grigore! zîmbi Martin Bauer.

În timp ce inginerul se îndrepta spre clădirea principală, un ofițer comunica prin radio din căsuța portarului:

— Alo, „Baza!" Alo, „Baza!"

— Vorbește, îi răspunse Oltenaș.

— Sînt poarta unu... În Institut a intrat „B 2".

— Singur?

— Singur.

— Curios! Supravegheați în continuare intrarea, ceru Oltenaș. Căpitanul chemă apoi mașina în care se afla Drăguț.

— Alo, „Lebăda"! Alo, „Lebăda!"

— Sînt „Lebăda"... Recepție! răspunse colonelul.

— „B 2" a venit singur.

— Precis?

— Mi s-a comunicat de la poarta unu.

— Și poarta doi?

— Nimic... Nici la alte puncte.

— Sîntem niște nătăfleți! făcu Drăguț cu năduf. Celălalt se află deja înăuntru.

— Nu se poate! protestă Oltenaș.

— Stai liniștit și vezi-ți de meciul tău de la televizor ! rosti colonelul cu sarcasm întrerupînd brusc legătura.

Consternat, Oltenaș își plimbă mai departe privirea peste semnalizatoare. Auzi curînd o nouă chemare :

— Alo, „Baza !" Alo, „Baza" !

— Vorbește ! îi răspunse Oltenaș iritat.

— „B 2" a intrat în sala de conferințe.

— Ca să vadă meciul la televizor ?

— Probabil.

— Fiți atenți ! Va ieși de acolo... E numai o diversiune.

Preț de cîteva minute Oltenaș nu mai primi nici un semnal. Secundele i se păreau infernal de lungi. Auzi în sfîrșit un apel :

— Alo, „Baza" ! „B 2" a ieșit din sala de conferințe și se îndreaptă spre...

Convorbirea se întrerupse brusc.

— Tontul ! exclamă Oltenaș cu glas tare. Ceru imediat pe Drăguț : „Lebăda" !... „Lebăda" !

— Ce e ? îi răspunse colonelul.

— Ați avut dreptate... E și celălalt înăuntru... L-a surprins pe Nr. 3 în timp ce acesta îmi comunica ieșirea lui „B 2" din sala de conferințe.

— Grupul doi să intre imediat în acțiune, hotărî colonelul.

— Am înțeles.

Cinci minute mai tîrziu în biroul profesorului Voiculeț.

— Unde-i seiful ? îl întrebă Tim pe Martin Bauer.

Inginerul arătă spre colțul din dreapta al încăperii.

— După bar.

Tim Cavarnali se apropie, glisă ușa barului spre stînga și dădu într-adevăr de un seif.

— Ingenioasă ascunzătoare ! remarcă acesta. Dar trebuie să scoatem din funcțiune sistemul de alarmă... Deocamdată avem noroc... Am mai întîlnit așa ceva.

— Eu nu ! zîmbi Martin Bauer din colțul gurii.

Tim iscodi cu privirea în jur. Se îndreptă mai întîi spre măsuța pe care se aflau trei aparate de telefon. Ridică pe rînd receptoarele.

— Sînt toate veritabile ? îl întrebă el pe inginer.

— Toate.

— Să căutăm deci în altă parte, își vorbi Tim singur. Atenția îi fu atrasă de un aparat mare de radio, cu o claviatură

bogată. Spune-mi, inginerule, se adresă el lui Martin Bauer, radioul ăsta cîntă ?

— Nu l-am prea auzit ! recunoscu celălalt.

Tim apăsă pe prima clapă. Aparatul rămase mut. Încercă pe a doua. Acelaşi rezultat.

— Bineînţeles că nu cîntă ! exclamă Tim bucuros. Rostul lui e probabil să facă legătura cu seiful... Ia să-l ascultăm niţel... Apăsă pe-a treia clapă. Aparatul începu să bîzîie... Pe ce lungime de undă o fi lucrînd ? se întrebă el. Mai încercă o clapă. Acelaşi bîzîit. Dar cînd apăsă pe-a cincea clapă, aparatul declanşă brusc opt măsuri dintr-o melodie cîntată la Glockenspiel. După aceea se auzi un declic.

— Ei ! făcu Tim nespus de bucuros. Opt măsuri... E în regulă. Ce-a fost greu, am rezolvat... Am deblocat sistemul de alarmă ca şi cel de închidere a seifului.

— Ingenios ! făcu Martin Bauer cu sinceră admiraţie. Şi adăugă : Nu-ţi rezistă nimic !

Tim nu-i luă în seamă lauda. Cu paşi săltăreţi, se îndreptă spre seif. Deschise o uşiţă şi-n spatele ei descoperi un disc asemănător cu cel de telefon. Formă numărul opt. Se auzi imediat un hîrşîit de roţi metalice, urmat de un bîzîit mecanic.

— Asta-i tot ! rosti Tim pe deplin satisfăcut.

Trase de mîner şi uşa seifului se deschise cu uşurinţă. Martin Bauer urmărea totul cu vădit interes.

— Care-i dosarul ? îl pofti Tim lîngă el.

Inginerul căută cîteva clipe cu privirea, apoi indică :

— Cel albastru, cu clapă.

Întinse mîna după dosar, dar Tim îl opri :

— Lasă-mă pe mine ! Vrei să-ţi rămînă neapărat amprentele aici ?

— La asta nu m-am gîndit, recunoscu Martin Bauer.

Impresarul „profesorului Honorius" trase între timp dosarul din seif şi-l aşeză pe masă. Scoase apoi un aparat miniatural şi începu să fotografieze filă cu filă. Calmul cu care lucra îl ului pe Martin Bauer.

— Nu ţi-e teamă că ne-ar putea surprinde cineva ? îl întrebă el.

— N-are cine, rosti celălalt fără să se întrerupă din lucru. Nu pleacă nimeni de la meci... Aţi ales bine momentul.

Tim ajunse şi la ultima filă. Dar cînd declanşă aparatul, auzi în spatele lui un glas fonfăit de femeie :

— Mîinile sus !

Martin Bauer încremeni cu privirea îndreptată spre intrarea de la camera de baie a profesorului. În cadrul uşii înguste, o femeie căruntă, cu părul lăţos şi cu faţa strîmbă, îmbrăcată într-un halat albastru, îi ameninţa pe amîndoi cu un pistol.

— Cine eşti ? mîrîi Tim încercînd să se răsucească.

— Nu mişca ! fonfăi femeia. Descarc toate gloanţele în tine.

Tim deveni brusc livid.

— Cine e ? îl întrebă pe Martin Bauer.

— Gura ! îl ameninţă fonfăita.

— Ce vrei, femeie ? o întrebă Tim gîtuit de frică.

— Aruncă pe covor aparatul de fotografiat. Tim ezită. Acum ! îi strigă fonfăita pe un ton care-l înfioră şi pe Martin Bauer.

Tim se supuse. Fonfăita se apropie la doi paşi de el, scoase iute din buzunarul halatului un pulverizator şi slobozi un jet puternic.

— Nu ! ţipă Tim îngrozit.

— Nu mişca ! îi porunci fonfăita.

Dar nu mai era nevoie de nici o ameninţare. Tim se şi prăvălise pe covor. Fără a-l scăpa pe inginer din ochi, femeia se aplecă deasupra lui Tim şi-i luă pistolul din buzunar. Îl cercetă apoi cu îngăduinţă şi pe Martin Bauer.

— Presupun că nu eşti înarmat ? îl întrebă ea.

— Nu ! reuşi inginerul să îngăimeze.

— Fii atunci bun şi du-l pe animalul ăsta în baie, arătă ea corpul inert al lui Tim.

Martin Bauer se apropie şovăitor de cel căzut. Îl apucă de subsuori şi începu să-l tîrască spre camera de baie. Între timp fonfăita scoase filmul din minusculul aparat de fotografiat şi-l vîrî în sîn. Iar cînd reveni inginerul, îi înmînă aparatul.

— Păstrează-l ca amintire !

— Mulţumesc ! îngăimă acesta mecanic.

— Acum strînge dosarul şi pune-l înapoi în seif, îi porunci fonfăita.

Inginerul se conformă fără să crîcnească. Iar cînd sfîrşi treaba, zîmbi cu inocenţă femeii.

— Ce e ? îl întrebă aceasta.

— Nu eşti cumva...

— Nu sînt nimeni, fonfăi femeia. Intră în baie !

— De ce ? întrebă inginerul cu aceeaşi expresie de nevinovăţie.

— Ca să faci un duş... Eşti cam transpirat.

Martin Bauer privea cu groază la pulverizatorul din mîna stîngă a femeii.

— Să nu-mi dai ! o conjură el.

— Intră odată ! îi strigă fonfăita pierzîndu-şi răbdarea.

Inginerul porni cu paşi şovăitori spre uşa îngustă. Iar cînd ajunse în prag se întoarse iarăşi spre fonfăită. Dar aceasta îl împroşcă în faţă fără nici o ezitare.

— Nu ! gemu inginerul.

În cîteva clipe se prăbuşi şi el lîngă Tim Cavarnali. Fonfăita intră în baie, încuind uşa pe dinăuntru.

Colonelul Drăguţ începu să se alarmeze. Îl chemă pe Oltenaş.

— Ce dracu' fac ăia acolo ?

— Aşteaptă, îi răspunse căpitanul.

— Ce aşteaptă ? întrebă Drăguţ furios. Învierea morţilor ?

— Toate ieşirile sînt păzite.

— Să se ducă peste ei ! ordonă colonelul.

Oltenaş chemă numaidecît pe Nistor, comandantul grupului doi, şi-i repetă ordinul colonelului.

Uşa de la cabinetul profesorului Voiculeţ zbură peste cîteva clipe din ţîţîni. Dar, spre stupoarea tuturor, înăuntru nu mai era nimeni. Nistor comunică imediat lui Oltenaş prin radio.

— Alarmă generală !... Nu sînt înăuntru !

Oltenaş îngălbeni. Cu mîinile tremurînde, începu să apese pe butoane strigînd furios :

— Către toate posturile ! Către toate posturile ! Alarmă generală ! Păziţi toate ieşirile ! Căutaţi pretutindeni !

Colonelul Drăguţ, recepţionînd semnalul de alarmă, pătrunse vijelios cu maşina în incinta institutului, sări din mers şi se repezi pe scări. Cînd ajunse în cabinetul profesorului Voiculeţ, gîfîia.

— Ce s-a întîmplat ? îl fulgeră el cu privirea pe Nistor.

Acesta ridică din umeri și arătă cu un gest neputincios spre camera de baie din care erau trase tocmai atunci două trupuri inerte : al lui Tim Cavarnali și al lui Martin Bauer.

— Morți ? întrebă Drăguț.

— Narcotizați ! îi precizâ Nistor.

— Seiful ?

— Deschis, continuă să explice ofițerul arătînd colonelului aparatul minuscul de fotografiat.

— Unde l-ai găsit ?

— La Martin Bauer.

— Filmul e înăuntru ?

— A dispărut !

— Cine naiba a mai fost aici ? făcu Drăguț nedumerit. Intră și el în baie, unde găsi altă ușă scoasă din țîțîni. Păși peste prag și ieși pe culoar. Cîțiva metri mai încolo găsi corpul nemișcat al unuia din ofițerii săi.

— Și el a fost narcotizat ? se interesă colonelul.

— Da ! îi confirmă Nistor.

— Frumos lucrat ! remarcă Drăguț.

Făcu apoi un apel prin radio. Oltenaș îi răspunse cu întîrziere.

— Ce dracu' faci acolo ? se răsti colonelul la el.

— Chem mereu poarta doi, se dezvinovăți căpitanul. Dar nu răspunde.

— Trimite pe cineva acolo.

— A și plecat.

Peste trei minute, Oltenaș îi comunica lui Drăguț :

— Cei de la poarta doi au fost narcotizați.

— E clar ! făcu Drăguț dezolat. A scăpat pe acolo. Și adăugă : Vezi dacă „B 1" a rămas pe loc.

— Aflu imediat.

Colonelul reveni în cabinetul profesorului.

— Ce facem ? îl întrebă comandantul de grup.

— Luați amprentele, vedeți ce mai găsiți și-apoi sigilați totul.

Sosi și apelul lui Oltenaș :

— Spune ! îl zori Drăguț.

— „B 1" își bea liniștit cafeaua pe terasa cofetăriei.

— S-o deguste în voie ! replică Drăguț. Am impresia că și el s-a păcălit.

— Aşteptaţi puţin, îi ceru Oltenaş. Cred că mă cheamă „A 7“.

— Bine !

Oltenaş reveni peste un minut.

— El era ? întrebă Drăguţ pe un ton răstit. I se confirmă. Şi ce părere are de trebuşoara asta ? adăugă colonelul.

— Presupune că a prins un nou fir.

— Ne-am încîlcit în atîtea „fire“, conchise Drăguţ cu amărăciune.

CAPITOLUL 12

Cine-i Paraschiva Curpăn ?

Pe măsură ce „adormiții" erau aduși în fire, colonelul îi interoga.

— Cine v-a narcotizat ? îl întrebă Drăguț pe Tim Cavarnali.

Acesta se uită buimac la colonel :

— Unde mă aflu ?

— N-o fă pe prostul ! se enervă Drăguț. Știi bine unde te afli.

— E o înscenare ridicolă ! protestă Tim. Vă rog să mă duceți în fața procuraturii.

— O să ajungi și acolo, îl încredință Drăguț.

— Altceva nu mai am de spus, încheie Tim.

— Scoateți-l, ordonă colonelul celor care-l păzeau.

Fu introdus Martin Bauer.

— Ce faci ? îl întrebă Drăguț.

— Dar cine sînteți ? bîigui inginerul.

— Colonelul Drăguț de la Securitate.

— Și unde mă aflu ?

— Într-un cabinet medical.

— Cum am ajuns aici ?

— Chiar nu-ți amintești ?

— Vreau să dorm ! îl conjură Martin Bauer.

— O să dormi, n-avea grijă ! îi făgădui colonelul. Dar spune-mi întîi cine v-a atacat ?

— Unde ?

— În biroul profesorului Voiculeț.

— Au ! se văită Martin Bauer. Îmi crapă capul.
— O să-ți revii ! îl liniști colonelul.
— Ziceați c-am fost în cabinetul profesorului ?
— Precis ! îl încredință colonelul. Acolo te-am găsit ! În baie !
— Da, da, da ! începu inginerul să-și amintească.
— Cine te-a narcotizat ? Și cum ? insistă colonelul.
— O femeie ! bâigui Martin Bauer.
— O cunoșteai ?
— Parcă.
— Vîrsta ?
— Vreo patruzeci și cinci de ani... Părea o femeie de serviciu.
— Ai mai văzut-o în institut ?
— Probabil.
— Descrie-mi-o.
— Părul cărunt, lățos... Vorbea fonfăit... Avea o față cam strîmbă și șchiopăta de-un picior.
— De care picior ?
— Zău nu mai știu.
— Cum v-a atacat ?
— Ne-a amenințat mai întîi cu pistolul, apoi l-a împroșcat pe Tim în față cu un narcotic puternic... Foarte puternic... Efect fulgerător.
— Și după aceea ?
— A luat filmul... Mi-a dat aparatul... M-a băgat și pe mine în baie...
— Acolo te-a narcotizat și pe dumneata.
— Îmi crapă capul ! se tîngui Martin Bauer.
— Poți pleca, îl învoi colonelul.
Inginerul se ridică greoi de pe scaun. Dar înainte de-a porni spre ușă îl privi stăruitor pe Drăguț.
— Mai e ceva ? îl îndemnă colonelul la vorbă.
— Am făcut vreo greșeală pînă acum ? vorbi Martin Bauer cu limba încleiată.
— Nu ! îl liniști colonelul.
— Și Barbarossa ?
— Ce-i cu el ?
— E într-adevăr un om cinstit ?
— O să afli ! zîmbi colonelul.
Veni rîndul ofițerului căzut pe culoar.

— Spune ! Cum s-a întîmplat ? îi ceru Drăguț.

— Femeia de serviciu a ieșit din baie cu o găleată și-o măturâ în mînă, încuind ușa după ea. Am oprit-o și-am întrebat-o : „Ce cauți aici ?" Mi-a răspuns fonfăit : „Am făcut curățenie în baie". Mi s-a părut ceva în neregulă și-am insistat : „A cui e baia aceea ?" Ea a lăsat atunci găleata jos și-n timp ce-mi arăta cu mîna dreaptă în urmă, cu stînga a scos ceva din buzunarul halatului și m-a împroșcat în față... Din clipa aceea n-am mai văzut nimic.

— Aduceți-i pe cei de la poarta doi ! ceru colonelul grăbit.

Intră mai întîi portarul.

— Ce naiba ați păzit acolo ? îl dojeni Drăguț.

— Muiere afurisită, tovarășe colonel ! se dezvinovăți portarul. Cine și-ar fi închipuit ?

— Cum o cheamă ?

— Paraschiva Curpăn.

— Lucrează de mult în institut ?

— De mult !... Eu aici am găsit-o.

— Sigur era ea ?

— Sigur, tovarășe colonel.

— Și cum v-a dat gata ?

— Uite-așa ! făcu portarul un gest de resemnare. Venea șontîc spre poartă. Eu, cum am văzut-o, i-am ieșit înainte și i-am zis : „Lele Paraschivă ! Nu-i voie !"... Ea m-a privit mirată : „Ce nu-i voie ?" I-am zis : „Să ieși". Ea s-a uitat la mine cruciș : „De ce nu-i voie ? Doar am sfîrșit treaba." Am căutat s-o împac : „Nu te supăra, dar așa-i porunca !" Ea s-a uitat mînioasă la mine și mi-a zis : „Și-acu' ce să fac ? Unde să mă duc ? Unde să stau ?... Sînt bolnavă moartă ! Cad din picioare !" Și-o dată a cîrmit-o spre cușetă... Am căutat s-o opresc, dar n-am ajuns-o decît înăuntru, unde era și tovarășul ofițer... Ea s-a uitat mirată la dumnealui și m-a întrebat : „Asta cine mai e ?" Am repezit-o : „Nu-i treaba dumitale și te rog să ieși de aici... Nu-i voie !" Ea s-a uitat iarăși cruciș la mine : „De ce nu-i voie ?... Adică nu pot să mă așez nițel pe-un scaun ?" Și-a început să smiorcăie. „Înțelege, femeie !" am dat s-o apuc de mînă. Dar ea s-a smucit, a băgat mîna în buzunarul jachetei — că era îmbrăcată în jacheta ei roșie — de unde a scos ceva cu care ne-a dat gata pe amîndoi... Da' știți cum ?... Nici n-am apucat să crîcnim.

Drăguț îl interogă apoi pe ofițerul care-l dublase pe portar.

— N-ai observat nimic deosebit la femeia aceea ?

— Ba da, tovarăşe colonel ! îi răspunse acesta privind jenat într-o parte. Abia acum îmi dau seama că nu era adevărata Paraschiva Curpăn.

— Ce te face să crezi acest lucru ?

— De cum am văzut-o mi s-a părut suspectă.

— Ce anume ţi s-a părut „suspect" ?

— Gesturile erau cam nefireşti, părul nenatural...

— Presupui că purta o perucă ?

— Absolut !

— Faţa machiată ? îl ajută colonelul.

— Mai mult ca sigur.

— N-ai încercat să pui mîna pe ea ?

— Mă pregăteam tocmai s-o imobilizez, dar ea a fost mai iute de mînă, recunoscu ofiţerul.

Ceva mai tîrziu, colonelul Drăguţ primi confirmarea : adevărata Paraschiva Curpăn dormea adînc în garsoniera pe care-o ocupa într-un bloc din cartierul Berceni. Fusese trezită cu mare greutate şi răspunsese anevoie întrebărilor ce i se puneau.

— De ce nu te-ai dus azi la serviciu ?

— Ce ? rostise Paraschiva fonfăit, încă năucită de somnul greu.

— Nu trebuia să te duci azi la slujbă ?

— Ba da ! răspunsese ea sincer. Da' nu ştiu ce-am avut... M-a apucat aşa, o moleşeală.

— Cînd ?

— Pe la vreo douăsprezece.

— Te-a vizitat cineva ?

— Da.

— Cine ?

— O doamnă.

— O cunoşteai ?

— Nu.

— Şi de ce-ai primit-o în casă ?

— Zicea că-i doctoriţă la policlinică.

— Ce voia ?

— M-a întrebat dacă am făcut microradiografia... Iar dacă am auzit că-i doctoriţă, am poftit-o înăuntru. Aşa se cade.

— Aţi băut ceva ?

— Am servit cîte o cafea.

— Ai vrut dumneata, ori ţi-a cerut ea ?

— Dînsa m-a rugat... Zicea că-i frîntă de oboseală... Umblase toată dimineaţa... Da' se vede treaba că mi-a pus ceva în cafea... Fiindcă n-am sfîrşit bine de băut, cînd m-a cuprins moleşeala şi apoi somnul.

— Ea cînd a plecat de la dumneata ?

— Nu ştiu... Presupun că m-a lăsat dormind.

— Am găsit uşa încuiată.

— O fi tras yala după ea.

— Cum arăta ?

— Tînără şi frumoasă.

— Blondă ?

— Albă la faţă, ochii albaştri, însă părul negru.

— Ia priveşte mata prin cameră şi vezi dacă-ţi lipseşte ceva.

Femeia se trezise de-a binelea şi-şi rotise ochii prin încăpere.

— Îmi lipseşte ! strigase ea speriată. Aveam rochia pe pat şi jacheta roşie în cuier... Hoaţa ! Hoaţa ! Mi-a luat rochia şi jacheta !

— S-ar putea să le primeşti înapoi, o liniştise ofiţerul care-i luase interogatoriul.

— Da' dumneata cine eşti ? se trezise ea abia atunci să-l întrebe.

— De la miliţie, îi răspunse ofiţerul. Şi altă dată să nu mai primeşti persoane necunoscute în casă.

— Fir-ar să fie de hoaţă ! continuase femeia să se plîngă. Nemernica naibii !

Ofiţerul nu i-a mai suportat văicărelile. Trebuia să-şi transmită urgent raportul.

După ce sfîrşi de ascultat banda pe care era înregistrată convorbirea cu Paraschiva Curpăn, colonelul ridică ochii obosiţi spre Oltenaş :

— Ce părere ai ?... Tînără, faţă albă, ochi albaştri, părul negru...

— Avea perucă ! susţinu Oltenaş.

— Te gîndeşti la cineva ?

— La Angela Doliş.

— De ce tocmai la ea ?

— Azi dimineaţă, la Spitalul de Urgenţă, o asistentă medicală avînd semnalmentele ei s-a aflat un timp în rezerva în care era internat Anastasie Bob.

— De unde știi ?

— Mi-a comunicat Nistor ceva mai înainte.

— Și de ce-mi spui tocmai acum ?

— Ați fost ocupat cu interogatoriile.

— Iar Nistor de ce te-a informat atît de tîrziu ?

— Și el a aflat abia acum o jumătate de oră de la medicul de gardă... Acesta era obosit și n-a acordat de la început atenție faptului. Însă, după ce s-a odihnit, a început să intre la idei.

— Ce i-a dat de bănuit ?

— După aducerea lui Anastasie Bob la spital, la căpătîiul acestuia a apărut o anume Amalia, pe care medicul de gardă n-o mai zărise pe acolo... Faptul l-a intrigat, mai ales că s-a produs și-o încurcătură ciudată... Noua asistentă o înlocuise pe alta, mai veche, una Aurica, zicînd că aceasta ar avea un copil bolnav și că plecase cu el la policlinică... De fapt, asistenta cea veche era în spital, trimisă nu se știe de cine aiurea... Iar cînd medicul de gardă a început să lămurească, lucrurile, ia-o pe Amalia de unde nu-i... Fiind însă frînt de oboseală — lucrase toată noaptea — doctorul s-a dus la culcare fără să mai dezlege enigma apariției și dispariției domnișoarei Amalia... Încît, abia după ce s-a trezit, a reînceput să înnoade firele... Și l-a căutat pe Nistor.

— Zici că Amalia asta era tînără, frumoasă, cu fața albă și ochii albaștri ?

— Întocmai !

— Nu făcea parte dintre angajații spitalului ?

— N-a auzit nimeni de ea.

— În schimb Amalia a auzit discuția dintre Nistor și Anastasie Bob ?

— Fără îndoială.

— Voia să știe ora descinderii în institut.

— Și-a aflat-o, conchise Oltenaș.

— Femeiușca asta lucrează, din cîte îmi dau seama, pe cont propriu, observă Drăguț. Și adăugă cu un zîmbet sarcastic : I-a suflat lui *mister* Bigg afacerea de sub nas.

— Dar cu dumnealui cum rămîne ? își aminti Oltenaș.

— O să-i facem „formele de plecare", conchise colonelul. Dar să punem întîi mîna pe frumoasa necunoscută.

— Nu știu ce mă face să cred că „A 7" e pe urmele ei, rosti Oltenaș gînditor.

— „A 7" al tău mi-a ajuns pînă aici ! făcu Drăguț. Să mă iertе, dar am să acționez mai departe fără sfaturile lui. Și-n primul rînd, vă rog să verificați încă o dată cine este Angela Doliș. Știți unde se află în clipa de față ?

— Nu vă înțeleg ! îl privi Oltenaș nedumerit.

— Repet, glăsui colonelul răspicat. Vreau să știu unde se află acum Angela Doliș. Clar ?

— Clar, tovarășe colonel !

Un telefon neașteptat tulbură cu totul liniștea din acea seară a actorului, care ridică receptorul cu mîna ușor tremurîndă :

— Alo !

— Bună seara, maestre, auzi el un glas gros.

— Bună seara ! răspunse actorul.

— La telefon Securitatea ! i se comunică sec. Vă rugăm să ne răspundeți decît prin „da" sau „nu". Ați înțeles ?

— Da.

— Căpitanul Dinescu vă vorbește.

— Vă salut !

— V-am rugat să nu rostiți decît „da" sau „nu", i se precizează din nou, cu asprime. Ați priceput ?

— Da.

— Știm că Angela Doliș e la dumneavoastră... Ce face acum ? Baie ?

— Da, răspunse actorul ascultător.

— Se demachiază ?

— Da.

— Rețineți vă rog, dar numai în memorie, acest număr de telefon : trei unu — doi șapte... L-ați repetat în gînd ?

— Da !

— In caz de urgență — dar numai în caz de extremă urgență — mă căutați aici. Ne-am înțeles ?

— Da.

— Am să mai revin, adăugă glasul gros. Și nu suflați nimănui nimic... Mai ales Angelei... Altfel înfundați pușcăria.

— Da.

— La revedere.

— Da.

Alb ca varul, actorul așează receptorul în furcă. Din baie, Angela îl chemă cu glas mieros :

— Pissy !

— Da, iubito ! se străduí actorul să-și recapete calmul.

— Cu cine ai vorbit, la telefon ?

— Cu un coleg de la teatru.

— Cum îl cheamă ?

— Ionescu.

— Îl cunosc ?

— Nu.

— Și ce voia ?

— Să-i împrumut niște bani.

— E un calic, Pissy ?

— Ca mai toți actorii.

— De unde știa că ești în București ?

— L-am întîlnit azi dimineață întîmplător pe stradă.

Angela Doliș ieși din baie. Privind-o cu lăcomie, actorul uită de neplăcuta convorbire telefonică de mai înainte, ca și de situația ciudată în care se afla. Se ridică și-o cuprinse pe Angela în brațe.

— Ușurel, Pissy ! se desprinse aceasta din îmbrățișare.

— Mă înnebunești, puicuțo ! se ținea actorul scai după ea.

— Pissy ! îl dojeni Angela. Nu ești un bun amfitrion... Mi-i foame și mi-i sete !

— Îndată, puicuțo ! se grăbi actorul să-și îndeplinească îndatoririle de gazdă.

După un sfert de oră se aflau amîndoi în fotolii, în jurul unei măsuțe scunde. Mîncau cu poftă sandvișuri cu șuncă, sorbeau whisky din pahare înalte și sporovăiau.

— Puicuțo ! o cercetă actorul cu priviri nepotolite. De ce m-ai adus în București ?

— Fiindcă nu mai suportam marea.

— Dar mascarada asta ?

— Care ?

— Travestirea ta de azi ?

— Aa ! se dumiri Angela. Apropo ! Te rog să expediezi mîine dimineață un colet pe o anumită adresă.

— Ce se află în colet ?

— Rochia și jacheta împrumutate.

— De ce ți-au trebuit toate astea ? o dojeni actorul.

— Un capriciu, zîmbi ea. Am vrut să verific dacă pot juca rolul unei femei modeste și mult mai în vîrstă decît mine... Dealtfel au mai făcut și alți mari actori această experiență... Pe tine nu te-a tentat niciodată, Pissy ?

— Nu ! mormăi actorul nemulțumit. Și nici nu-i indicat... Poți să dai de bănuit, dacă ești descoperită.

— Cui să dau de bănuit ? zîmbi Angela candid.

— Celor de la miliție... de la securitate...

— M-ar putea lua drept spioană ? continuă ea cu același zîmbet candid.

— Bineînțeles !... Ni s-a și atras atenția în acest sens.

— Bine, Pissy, îl bătu ea delicat peste mînă. N-o să mai fac nici o prostioară. Îți promit !

— M-ar bucura.

— Mîine mă plimbi cu mașina ?

— Unde ?

— Vedem noi.

— Dar nu prea departe ?

— Nu, îl liniști ea. Cel mult pînă la Snagov.

— Mergem ! îi făgădui el.

Cel de-al doilea interogatoriu al lui Tim Cavarnali începuse la zece seara.

— Te-ai trezit de-a binelea ? îl întrebă colonelul Drăguț.

— Aveți niște medici excelenți, recunoscu Tim. Mă simt ca un nou-născut.

— Sînt încîntat !

— D-apoi eu !... Credeam că ticăloasa aceea m-a trimis în lumea celor drepți.

— Chiar „a celor drepți ?“ zîmbi colonelul din colțul gurii.

— Ironiile nu sînt pasiunea mea, făcu Tim lezat. Și adăugă mai potolit : Pe ale dumneavoastră însă va trebui să le suport.

— Ai să mai suporți și altele.

— De ce ? întrebă Tim ridicîndu-și sprîncenele frumos arcuite.

— E inutil s-o faci pe naivul, îl avertiză brusc Drăguț. Nu ajută la nimic.

— N-o fac deloc pe naivul, se apără Tim. Vă rog să mă credeți... Martin Bauer m-a rugat să-i deschid seiful... Mi-a

spus că și-a rătăcit cheile și că trebuia să prezinte neapărat lucrarea sa nu știu cărei comisii.

— Te credeam mai isteț, remarcă Drăguț. Zău! Vii cu niște explicații copilărești!... Dar să trecem peste astea... De cînd îl cunoști pe Martin Bauer?

— Ne-am împrietenit la mare... El o plăcea pe fata cu care lucra Tase.

— Profesorul Honorius! rosti colonelul în batjocură.

— Bietul Tase! îl compătimi Tim. Îl încînta cum suna: „Profesorul Honorius".

— De ce-l compătimești? îl iscodi Drăguț.

— O plăcea și el pe Angela... Era nebun după ea!

— Gelos?

— Foc!

— Și unde-i Angela acum?

— Nu știu!... Ne-a părăsit într-o noapte.

— De ce?

— Tase o teroriza cu gelozia lui... Iar ea n-a mai putut suporta.

— Uite ce vreau să-ți spun, Tim, i se adresă colonelul pe un ton amical. Dacă ne mărturisești adevărul, justiția va fi mult mai îngăduitoare cu tine.

— Știu... Dar nici pînă acum nu v-am mințit.

— Zici tu?

— Pe cuvînt!

— „Cuvîntul" tău, Tim! făcu Drăguț cu un gest de plictiseală. Nu-ți dai seama că noi cunoaștem totul?... Altfel cum îți explici faptul că, la ora cînd ai intrat în cabinetul profesorului Voiculeț, noi eram acolo?

— Dacă știți totul, ce rost mai are interogatoriul ăsta? replică Tim cu impertinență.

— Îți repet: un inculpat care-și mărturisește vina beneficiază de mai multă blîndețe din partea justiției... Și-apoi avem obligația să procedăm astfel.

— În fapt, vreți să obțineți de la mine niște confirmări, îl privi Tim în ochi pe colonel.

— Și asta, recunoscu Drăguț.

— Dacă țineți neapărat, mă supun.

— Mulțumesc! făcu Drăguț malițios. Deci unde e Angela Doliș?

— Habar n-am !... Pe cuvînt !

— Cred că n-ai habar unde se află *acum*, remarcă Drăguț. Dar spune-mi în ce împrejurări a dispărut de la „Neptun" ?

— A ieșit într-o seară, după spectacol, din hotel.

— Singură ?

— Cu Tase.

— Dar s-a înapoiat numai Tase ?

— Asta nu mai știu... Eu eram obosit și m-am culcat. Iar a doua zi, dimineață, cînd l-am întrebat pe Tase, acesta mi-a zis posac : „A plecat !" M-am înfuriat și l-am luat de gît : „Ce-ai făcut, nenorocitule ?" Dar n-am izbutit să scot nimic de la el.

— Ai bănuit deci și tu c-ar fi omorît-o ?

— Era una din presupuneri.

— Și-n loc să anunți imediat autoritățile, ți-ai făcut bagajele și-ai șters-o din hotel.

— Nu mai avea nici un rost să rămîn acolo, continuă Tim să se dezvinovățească. Iar, fără Angela, Tase nu-și mai putea susține programul... Nu-i vorbă că și el era năuc.

— Povestea e dulce, observă Drăguț, dar bună pentru adormit iubitele nevricoase în orele tîrzii de noapte. Și adăugă cu un oftat : Adevărul e altul, Tim. Și-am să-ți demonstrez numaidecît.

Colonelul ceru raportul ofițerului de la serviciul de intervenții al Miliției Municipiului Constanța despre convorbirea telefonică a acestuia cu cetățeanul necunoscut din Mangalia Nord. Tim Cavarnali asculta cu interes, schițînd cînd și cînd cîte un zîmbet vag.

— Interesant ! remarcă el de îndată ce Drăguț sfîrși lectura. Aveți ticluitori buni de rapoarte.

Colonelul își mușcă colțul buzei de sus ca să-și păstreze calmul.

— Deci, nu vrei să recunoști ?

— N-am ce.

— Dar ancheta a stabilit chiar a doua zi, dimineață, că *tu* ai ieșit cu Angela din hotel și nu Tase.

— Cine a susținut așa ceva ?

— Recepționerul, apoi portarul de serviciu.

— Am condus-o într-adevăr cîțiva pași, își aminti Tim. Dar... atît !

— S-a mai stabilit că n-ai revenit în hotel decît peste două-trei ore, îi mai preciză Drăguț. Ce-ai făcut în vremea asta ?

— Sînteți cam indiscret ! îl privi Tim cu reproș. Am avut și eu o aventură galantă.

— Bine, Tim, conchise colonelul cu un început de enervare. Am reținut : nu ești amestecat nici în accidentarea mortală a inginerului Marin Predoiu ?

— Cine-i ăsta ? îl întrerupse Tim nedumerit. Nici n-am auzit de el.

— Nu-l cunoști dar l-ai trimis — cum zici tu — „în lumea celor drepți."

— Puteți să-mi aduceți orice acuzație, îl preveni Tim, dar cu o condiție : s-o și dovediți.

— Unde erai în dimineața zilei de douăzeci și unu iulie ?

— Pe plajă.

— Plaja-i mare, remarcă Drăguț. Un bun alibi.

— Este ! admise Tim cu un zîmbet de satisfacție.

— Numai că în mașina cu care l-ați transportat pe Marin Predoiu s-au găsit amprentele tale.

— Ale mele ? îi rîse Tim în nas.

— Așa e, admise colonelul. Tu nu lași amprente... Lucrezi cu mănuși... Și cînd ai deschis seiful purtai mănuși.

— Am niște mîini delicate, zîmbi Tim în zeflemea.

— Susții deci că Martin Bauer te-a rugat să deschizi seiful ?

— O să vă confirme chiar el... Sper !

— O să ne povestească și altele, îl preveni Drăguț, trăgînd în același timp un sertar din care scoase minusculul aparat de fotografiat. Dar cu jucărioara asta ce făceați acolo ? îl fixă colonelul cu o privire aspră.

— O văd pentru prima oară, răspunse Tim netulburat. Și întrebă precaut : Unde ați găsit-o ?

— La tine, în buzunar.

— Imposibil ! respinse Tim acuzația.

— De ce ?

— Fiindcă în viața mea n-am văzut asemenea aparat... Iar dacă l-ați găsit la mine, înseamnă că mi l-a vîrît cineva în buzunar... Poate chiar ticăloasa aceea care m-a narcotizat... Cred că-i o spioană, mai adăugă el.

— Precis ! îi confirmă Drăguț. Și v-a luat marfa de sub nas. Atît ție și lui Martin Bauer, cît și lui John Bigg.

— Cine mai e și Bigg ăsta ? se prefăcu Tim surprins.

— „Patronul", Tim.

— Al cui ?

— Al tău, al lui Tase și-al lui Martin Bauer.

— De ce nu și-al Angelei Doliș ? zîmbi Tim în batjocură. Fiindcă și ea era cu noi.

— Angela are alt patron, băiete !

— Credeți ? se arătă Tim brusc interesat.

— Mie la sută ! rosti colonelul.

Tim deveni și mai gînditor. Drăguț continuă în zeflemea:

— Munca voastră de-un an și-o vară ați dat-o pe blondă într-o seară.

Tim amuți definitiv.

— Dacă ai avea un pic de minte, ne-ai ajuta s-o prindem, stărui colonelul. Voi tot ați pierdut partida.

— Ideea dumneavoastră e interesantă, rupse Tim brusc tăcerea. Dar nu-s dispus să mai înghit nici o cacialma.

— Te crezi tare pe situație, Tim, remarcă Drăguț cu blîndețe. Îți zici că singura noastră dovadă e doar prezența ta în cabinetul profesorului Voiculeț. Nu ?

— Evident.

— De asemenea nici Martin Bauer nu știe mare lucru ?

— N-are ce să știe.

— Angela Doliș a dispărut fără urme, continuă Drăguț argumentarea, iar *mister* John Bigg se bucură de-o anumită imunitate... A mai rămas totuși cineva, adăugă colonelul. Anastasie Bob... Dar și el a murit.

— A murit ? se prefăcu Tim uimit.

— Așa crezi tu, îi zîmbi colonelul cu îngăduință. Dar te înșeli, băiete. Tăsică al tău are o rezistență de bivol. Trăiește !

— Ce i s-a întîmplat ? se arătă Tim extrem de interesat.

— O să-ți spună chiar el, rosti Drăguț alene. Și ceru prin telefon, dispeceratului, să-i trimită banda de magnetofon pregătită.

Tim Cavarnali își îndreptă instinctiv privirea spre locul unde se afla difuzorul invizibil. Auzi curînd.

„Cetățene, mă auzi ? Sînt de la Securitate !"

— Aăăă !

„Locotenentul major Nistor... Iată și legitimația mea... Cum te numești, cetățene ? Anastasie Bob ?"

Pauză scurtă.

„Și ce vrei să ne arăți cu mîna ?... Cifra cinci ? (o nouă pauză scurtă). Ziua cinci !... Ora cinci ?... Unde ? La institut ? Dar cine te-a lovit ? Prietenul tău Tim... Am înțeles."

De îndată ce amuți difuzorul, Drăguț îl privi pe interogat cu vădit interes.

— Și aceasta-i... o probă ? izbucni Tim în rîs.

Colonelul îi ripostă :

— Nu mai are nici un rost să negi... Nu-ți dai seama că ai pierdut totul ?... John Bigg v-a păcălit și de data asta.

Tim se întunecă brusc la chip. Strîngea din fălci și-și frămînta mîinile. Colonelul atacă decisiv :

— Femeia care v-a pus la pămînt în cabinetul profesorului Voiculeț era trimisă de el.

— De cine ? bîigui Tim.

— De John Bigg.

— Canalia ! izbucni Tim nestăpînit.

— Bine că te-ai trezit ! îl încurajă colonelul. Tîrziu, dar te-ai deșteptat. Hai s-o luăm de la capăt.

CAPITOLUL 13

Pissy depune armele

Faptul, deşi previzibil, îl luă pe Drăguţ prin surprindere. De la Snagov i se comunicase că o turistă olandeză se prezentase la postul de miliţie cerînd să i se găsească paşaportul furat.

— E sigură că i s-a furat ? îl întrebă colonelul pe Oltenaş.

— Olandeza susţine că ţinea paşaportul într-un buzunar închis cu fermoar.

— Cînd a descoperit lipsa ?

— Cu o oră şi ceva în urmă.

— Şi de ce-a durat atîta pînă să ni se comunice ?

— Turista nu ştia decît olandeza... Iar pînă a aflat unde-i postul de miliţie şi-a izbutit să se facă înţeleasă...

— Ce cursă de avion pleacă spre Olanda ? făcu Drăguţ zorit.

Cu o mişcare obişnuită, Oltenaş îşi scoase agenda din buzunarul de sus al bluzonului.

— Vă spun imediat !... Peste trei sferturi de oră.

— Alarmaţi aeroportul ! hotărî Drăguţ. În caz de nevoie, să se întîrzie plecarea avionului.

— Nu cred că va fi cazul, încercă Oltenaş să-l liniştească. „A 7" ne-a transmis că se află acolo.

— Să nu ne culcăm pe urechea asta, replică Drăguţ.

Pasagerii pentru cursa de Amsterdam trecuseră de controlul vamal şi aşteptau în holul de jos de lîngă pistă, al aero-

portului Otopeni, să fie poftiți în avion. Printre ei se învîrtea, ca un cocoș înfuriat, Barbarossa. O urmărise pe Angela Doliș toată vremea. N-o scăpase din vedere decît în acest hol.

„Unde naiba s-a topit ?" se întreba el intrigat.

Privirea i se opri la ușa pe care era desenat un cap de femeie.

„E la toaletă ! își zise el. Stă acolo pînă se va anunța plecarea la avion".

Ca să nu fie observat de Angela Doliș, cascadorul se strecură în camera stewardeselor.

— Sînt de la Securitate, îi șopti el stewardesei șefe. Vă rog să lăsați ușa întredeschisă și să nu intre nimeni aici.

— Am înțeles, făcu aceasta grăbită.

Cascadorul pîndea prin crăpătura ușii. Dar Angela Doliș tot nu-și făcea apariția.

Se anunță curînd plecarea spre avion. Barbarossa își simți inima ticăind. Ușa de la toaleta pentru femei se deschise. În cadrul ei apăru, în sfîrșit, chipul senin al Angelei Doliș. Cu mișcări ondulatorii, de felină, aceasta se strecură discret printre călătorii care se scurgeau spre pistă.

Cascadorul ieși imediat din camera stewardeselor și începu să-și facă loc, la rîndu-i, printre călători. Dar abia pe pistă o ajunse pe Angela din urmă. O apucă strîns de cotul stîng.

— Ce faci, Pissy ? îi șopti el la ureche.

— *How can you ?* [1]

— Gura mică și vino cu mine, o strînse cascadorul mai tare de cot. Ești arestată !

— *My hat !* [2] țipă Angela.

Cascadorul îi prinse cotul ca într-o menghine.

— Încetează cu farafastîcurile, o preveni el. Știu că ai un pașaport fals furat de la o olandeză... Vrei să te dai neapărat în spectacol ?

Angela gemu și voi să-și arunce poșeta sub roțile unui autocar care trecea pe lîngă ei. Dar Barbarossa îi prinse și cealaltă mînă, smulgîndu-i poșeta.

---

[1] Cum îndrăznești ? (n. a.)

[2] Asta-i culmea ! (n. a.)

— Nu te astîmperi ! o dojeni el.

Cuminţindu-se brusc, Angela îl urmă spre intrarea aeroportului. În holul de jos îi aşteptau Drăguţ şi Oltenaş.

— Eşti iute de picior, îl întîmpină colonelul bucuros pe Barbarossa.

— Înainte de-a ajunge căpitan, am fost cascador, îi aminti acesta.

Cu ochii aprinşi de furie, Angela Doliş îi strecură lui Barbarossa, de data asta în româneşte :

— Copoi afurisit !

— Domnişoară ! i se adresă imediat Drăguţ. Presupun că nu vrei să ajungi în situaţia neplăcută de a avea cătuşe ?

— Nu, rosti ea supusă.

Precaut, Oltenaş o prinse pe Angela de celălalt braţ, preluînd-o cu discreţie de la Barbarossa.

— Şi clişeul ? îl întrebă Drăguţ în şoaptă pe cascador.

Acesta îi întinse colonelului poşeta Angelei.

— Verificaţi !

Drăguţ schiţă un zîmbet în colţul gurii.

— Vă încredinţez că e aici, tovarăşe colonel, adăugă cascadorul sigur pe sine. Iar acum v-aş cere permisiunea să mă retrag două minute.

— Du-te ! îl învoi Drăguţ.

Barbarossa salută şi se avîntă pe scări. Cînd ajunse în holul de sus, trecu repede privirea peste pasagerii care aşteptau următoarea cursă de avion. Într-un fotoliu mai retras îl descoperi pe cel căutat. Se apropie cu paşi rari, măsuraţi.

— *How are you ?* [1] i se adresă Barbarossa.

Cel întrebat nu păru deloc surprins. Zîmbi binevoitor, exclamînd în româneşte :

— Ooo ! Dumneavoastră ? Aţi venit să mă conduceţi ? Sînteţi foarte amabil.

— Asta-i cusurul nostru, al românilor, îi replică Barbarossa. Sîntem politicoşi pînă şi cu cei care ne pun în situaţia neplăcută de a le da „paşaportul".

[1] Ce mai faceţi ? (n. a.)

— Am remarcat, glăsui John Bigg. Dealtfel trebuia să mă aştept... Cum aţi aflat însă că sînt aici ?

— V-am văzut de pe pistă, îi mărturisi cascadorul.

— Aveţi o privire foarte ageră !

— Nu numai eu, îi replică Barbarossa. Şi dumneavoastră aţi urmărit cu sufletul la gură tot ce se petrecea jos. Aţi avut şi de data asta ghinion !

— Ăsta-i jocul ! oftă resemnat agentul comercial.

— Trebuie să remarc, însă, că aţi conceput magistral ultima lovitură, continuă cascadorul.

— Mi-e teamă că veţi fi singurul care-mi va recunoaşte acest merit, oftă din nou, cu aceeaşi resemnare, John Bigg. Şi fiindcă totul s-a încheiat, continuă el, n-aţi vrea să-mi spuneţi, pentru satisfacţia mea personală, cum aţi ghicit-o pe Angela Doliş ?

— Vreţi să spuneţi Angela Dolan ? îi preciză Barbarossa.

Agentul comercial schiţă un zîmbet nedefinit :

— Aţi aflat-o şi pe asta.

— Vă mai îndoiţi de posibilităţile noastre ? îl preveni cascadorul.

John Bigg insistă :

— Îmi spuneţi totuşi ?

— O rotiţă din angrenajul dumneavoastră, altfel bine pus la punct, a cedat, îi destăinui cascadorul.

— Care ?... Anastasie Bob ?

— Nu ! Cu toate că şi sacrificarea „profesorului Honorius", a fost o mutare excepţională.

— Nu-i aşa ? făcu agentul comercial plin de sine.

— Dar nu acest fapt, ci plecarea precipitată a bătrînului actor de pe litoral mi-a dat în primul rînd de gîndit.

— Şi pe mine m-ar fi intrigat, recunoscu John Bigg. Vă felicit ! „Bătrînul" v-a pus deci pe urmele Angelei !

— Întocmai.

— Tot el v-a ajutat în continuare ?

— Maestrul, în ciuda slăbiciunii sale pentru „secretare", s-a dovedit un om care ţine la ţara sa.

— Şi cît l-am mai îndopat cu whisky glăsui agentul comercial cu vădită părere de rău.

— Există totuși niște sentimente care nu pot fi cumpărate nici cu aur, îi atrase atenția cascadorul.

— Aș mai avea o nedumerire, stărui agentul comercial.

— Vă rog !

— Cînd m-am trezit cu Angela la mine, continuă John Bigg privind cu nostalgie prin geamurile panoramice ale aeroportului mi-am zis mai întîi că-i o cursă.

— Și pentru mine fata asta a fost o surpriză, recunoscu Barbarossa.

— În ce sens ?

— Nu mi-aș fi închipuit că-i o spioană atît de versată... La început credeam că-i într-adevăr Angela Doliș... Dar autentica Angela Doliș e o tehniciană cumsecade care-și petrece acum luna de miere prin munții Rodnei... Ea habar n-are cine, și mai ales în ce scop i-a folosit numele și actele de identitate.

— Știți care-i marele meu regret în toată aventura asta ?

— M-ar interesa.

— N-am putut juca pe „mîna" dumneavoastră !

— Și doar v-am rugat ! îi zîmbi cascadorul în zeflemea.

— Apropo, *mister* Barbarossa... Ce grad aveți ?

— N-am nici un grad, *mister* Bigg, îi replică Barbarossa cu un zîmbet șiret. Și nici nume. Port doar o literă însoțită de o cifră.

— Dacă veniți prin Occident, aș vrea să vă reîntîlnesc.

— Cu plăcere !

— *Good bye, mister* Barbarossa.

— *Good bye, mister* Bigg !

Cu umerii ușor aplecați, agentul comercial porni spre ieșirea din aerogară. Fusese anunțată, prin difuzor, iminenta plecare a cursei sale de avion.

„A început să îmbătrînească", își zise Barbarossa urmărindu-l.

Instinctiv, cascadorul simți apoi prezența cuiva în preajmă-i. Aruncă o privire scurtă peste umăr. Drăguț îi zîmbi discret din colțul gurii.

— L-ați lăsat totuși să plece ? îi strecură Barbarossa neslăbindu-l din ochi pe John Bigg.

— Ducă-se ! făcu colonelul un gest semnificativ. Şi adăugă : A doua oară nu mai calcă pe aici !

— Periculos individ ! remarcă Barbarossa.

— Într-adevăr !

— Vă mulţumesc foarte mult, tovarăşe colonel ! rosti cascadorul pe neaşteptate. Aţi avut încredere în mine şi mi-aţi acordat deplină libertate de acţiune.

— Da, dar cu cîte strîngeri de inimă ! îi dezvălui colonelul Drăguţ cu sinceritate.

Cuprins

Capitolul 1. Pissy 5
Capitolul 2. Johnny Bigg cel curios . . . 12
Capitolul 3. La telefon — un glas suav . . 26
Capitolul 4. O idilă cu „cîntec“ 41
Capitolul 5. Cine pune condițiile ? 51
Capitolul 6. Rendez-vous la miezul nopții . 63
Capitolul 7. Într-o noapte oarecare de vară . 77
Capitolul 8. Pissy iese din scenă 88
Capitolul 9. Un anunț la „mica publicitate“ . 99
Capitolul 10. Cine se frige cu ciorbă . . . 110
Capitolul 11. Operațiunea „Rechinul“ . . . 129
Capitolul 12. Cine-i Paraschiva Curpăn ? . . .146
Capitolul 13. Pissy depune armele 160

Redactor : căpitan ION ARAMĂ
Tehnoredactor : CH. CUCOȘ

Bun de tipar 04.02.1974. Apărut 1974. Tiraj 64 910 exemplare. Hîrtie ziar de 50 g/m². Format 540×840/16. Coli tipar 10,5 V. 539.

Tiparul executat sub comanda nr. 40 031 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București,
Republica Socialistă România